Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

4. října 2024*

Obsah

I. Právní rámec . . . 6

A. Směrnice 2014/59/EU . . . 6

B. Nařízení o SRM . . . 7

C. Návrh regulačních technických norem . . . 21

II. Skutečnosti předcházející sporu . . . 21

A. Hospodářská situace Banco Popular v letech 2016 a 2017 . . . 21

B. Průběh postupu řešení krize . . . 23

C. Sporný program řešení krize . . . 25

D. Skutečnosti následující po přijetí programu řešení krize . . . 27

III. Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek . . . 28

A. Řízení před Tribunálem . . . 28

B. Napadený rozsudek . . . 29

IV. Návrhová žádání účastníků řízení o kasačním opravném prostředku . . . 29

V. Ke kasačnímu opravnému prostředku . . . 30

A. Úvodní poznámky . . . 30

B. K páté části druhého důvodu kasačního opravného prostředku, která vychází z porušení článku 90 nařízení o SRM, jakož i článků 17, 41 a 52 Listiny ve spojení s článkem 1 prvního dodatkového protokolu k EÚLP, a k šesté části tohoto důvodu kasačního opravného prostředku, která vychází z porušení povinnosti odůvodnění uvedené v článku 296 SFEU . . . 31

* Jednací jazyk: španělština.

1. K páté části druhého důvodu kasačního opravného prostředku 31

a) Argumentace účastníků řízení 31

b) Závěry Soudního dvora 32

2. K šesté části druhého důvodu kasačního opravného prostředku 35

a) Argumentace účastníků řízení 35

b) Závěry Soudního dvora 36

1) K přípustnosti 36

2) K věci samé 37

i) K odůvodnění sporného programu řešení krize 38

ii) K odůvodnění rozhodnutí 2017/1246 40

C. K první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku, která vychází z porušení čl. 18 odst. 1 prvního pododstavce písm. a) nařízení o SRM 41

1. Argumentace účastníků řízení 41

2. Závěry Soudního dvora 42

a) K přípustnosti 42

b) K věci samé 42

D. Ke druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku, která vychází z porušení čl. 18 odst. 1 prvního pododstavce písm. a) nařízení o SRM 44

1. Argumentace účastníků řízení 44

2. Závěry Soudního dvora 45

E. Ke třetí části prvního důvodu kasačního opravného prostředku, která vychází z porušení čl. 18 odst. 1 prvního pododstavce písm. a) nařízení o SRM 47

1. Argumentace účastníků řízení 47

2. Závěry Soudního dvora 48

F. K první až čtvrté části druhého důvodu kasačního opravného prostředku, které vycházejí z porušení článku 20 nařízení o SRM 50

1. K první části druhého důvodu kasačního opravného prostředku 51

a) Argumentace účastníků řízení 51

b) Závěry Soudního dvora 53

1) K první výtce . . . 53

2) Ke druhé výtce . . . 54

3) Ke třetí výtce . . . 54

4) Ke čtvrté výtce . . . 55

5) K páté výtce . . . 56

2. Ke druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku, která vychází z porušení čl. 20 odst. 5 nařízení o SRM . . . 56

a) Argumentace účastníků řízení . . . 57

b) Závěry Soudního dvora . . . 57

1) K přípustnosti . . . 57

2) K věci samé . . . 57

3. Ke třetí části druhého důvodu kasačního opravného prostředku, která vychází z porušení čl. 20 odst. 7 a 9 nařízení o SRM . . . 58

a) Argumentace účastníků řízení . . . 58

b) Závěry Soudního dvora . . . 59

4. Ke čtvrté části druhého důvodu kasačního opravného prostředku, která vychází z porušení čl. 20 odst. 10 a 11 nařízení o SRM . . . 60

a) Argumentace účastníků řízení . . . 60

b) Závěry Soudního dvora . . . 60

G. Ke třetímu důvodu kasačního opravného prostředku, který se týká návrhu na náhradu škody spojeného se zrušením sporného programu řešení krize a rozhodnutí 2017/1246 . . . 61

H. K první části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku, která vychází z porušení povinnosti zachování důvěrnosti . . . 62

1. Argumentace účastníků řízení . . . 62

2. Závěry Soudního dvora . . . 64

a) K první a třetí výtce, které vychází z porušení povinnosti zachování důvěrnosti . . . 64

b) Ke čtvrté výtce vycházející z údajného úniku interních informací . . . 67

c) K páté až osmé výtce první části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku 67

I. Ke druhé části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku, která se týká existence příčinné souvislosti . . . 68

J. Ke třetí části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku týkající se návrhu na náhradu škody 68

K nákladům řízení 69

„Kasační opravný prostředek – Hospodářská a měnová politika – Bankovní unie – Nařízení (EU) č. 806/2014 – Jednotný mechanismus pro řešení krizí úvěrových institucí a některých investičních podniků (SRM) – Režim řešení krize v případě selhání nebo pravděpodobného selhání subjektu – Přijetí programu řešení krize pro Banco Popular Español SA – Článek 14 – Účely řešení krize – Článek 18 odst. 1 – Podmínky pro přijetí programu řešení krize – Povinnosti Jednotného výboru pro řešení krizí (SRB) a Evropské komise – Článek 20 – Valorizace pro účely řešení krize – Požadavky – Články 88 až 91 – Povinnost zachování důvěrnosti – Právo na přístup ke spisu – Prohlášení v tisku“

Ve věci C-541/22 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek podaný na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie dne 11. srpna 2022,

Araceli García Fernández, s bydlištěm ve Villanuevě de la Cañada (Španělsko),

Faustino González Parra, s bydlištěm v Palmě de Mallorca (Španělsko),

Fernando Luis Treviño de Las Cuevas, s bydlištěm v Seville (Španělsko),

Juan Antonio Galán Alcázar, s bydlištěm v Consuegře (Španělsko),

Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera, s bydlištěm v Madridu (Španělsko),

Macon SA, se sídlem v Barceloně (Španělsko),

Marta Espejel García, s bydlištěm ve Villanuevě de la Cañada,

Memphis Investments Ltd, se sídlem v Road Townu (Britské Panenské ostrovy),

Pedro Alcántara de la Herrán Matorras, s bydlištěm v Madridu,

Pedro José de Jesús Benito Trebbau López, s bydlištěm v Madridu,

Pedro Regalado Cuadrado Martínez, s bydlištěm v Salasu de los Infantes (Španělsko),

María Rosario Mari Juan Domingo, s bydlištěm v Salasu de los Infantes,

zástupci: S. Cajal Martín, B. M. Cremades Román, J. M. López Useros a P. Marrodán Lázaro, abogados,

účastníci řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelé),

přičemž dalšími účastníky řízení jsou:

Eleveté Invest Group SL, se sídlem v Madridu,

Antonio Bail Cajal, s bydlištěm v Sant Cugatu del Vallés (Španělsko),

Carlos Sobrini Marín, s bydlištěm v Madridu,

Edificios 1326 de l'Hospitalet SL, se sídlem v Hospitaletu de Llobregat (Španělsko),

Juan José Homs Tapias, s bydlištěm v Manrese (Španělsko),

Anna María Torras Giro, s bydlištěm v Manrese,

Marbore 2000 SL, se sídlem v Hospitaletu de Llobregat,

Tristán González del Valle, s bydlištěm v Madridu,

žalobci v prvním stupni,

Evropská komise, zástupci: L. Flynn, P. Němečková, A. Nijenhuis, A. Steiblytė a M. D. Triantafyllou, jako zmocněnci, ve spolupráci s: A. Manzaneque Valverde a J. Rivas Andrés, abogados,

Jednotný výbor pro řešení krizí (SRB), zástupci: H. Ehlers, S. Fernández Rupérez, A. R. Lapresta Bienz a J. M. Rius Riu, jako zmocněnci, ve spolupráci s: F. B. Fernández de Trocóniz Robles, abogado, B. Meyring a S. Schelo, Rechtsanwälte,

žalovaní v prvním stupni,

Španělské království, zástupci: L. Aguilera Ruiz a M. J. Ruiz Sánchez, jako zmocněnci,

Banco Santander SA, se sídlem v Santanderu (Španělsko), zástupci: J. Remón Peñalver, J. M. Rodríguez Cárcamo, A. M. Rodríguez Conde a D. Sarmiento Ramírez-Escudero, abogados,

vedlejší účastníci řízení v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení: A. Arabadžev, předseda senátu, T. von Danwitz (zpravodaj), P. G. Xuereb, A. Kumin a I. Ziemele, soudci,

generální advokátka: T. Ćapeta,

za soudní kancelář: A. Calot Escobar, vedoucí,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 14. března 2024,

vydává tento

Rozsudek

1 Kasačním opravným prostředkem se Araceli García Fernández, Faustino González Parra, Fernando Luis Treviño de Las Cuevas, Juan Antonio Galán Alcázar, Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera, společnost Macon SA, Marta Espejel García, společnost Memphis Investments Ltd, Pedro Alcántara de la Herrán Matorras, Pedro José de Jesús Benito Trebbau López, Pedro Regalado Cuadrado Martínez a María Rosario Mari Juan Domingo domáhají zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 1. června 2022, Eleveté Invest Group a další v. Komise a SRB (T-523/17, dále jen „napadený rozsudek“, EU:T:2022:313), kterým Tribunál zamítl jejich žalobu znějící zaprvé na zrušení rozhodnutí výkonného zasedání Jednotného výboru pro řešení krizí (SRB) SRB/EES/2017/08 ze dne 7. června 2017 o přijetí programu řešení krize pro Banco Popular Español SA (dále jen „sporný program řešení krize“) a rozhodnutí Komise (EU) 2017/1246 ze dne 7. června 2017, kterým se schvaluje program řešení krize pro Banco Popular Español SA (Úř. věst. 2017, L 178, s. 15 a oprava Úř. věst. 2017, L 320, s. 31), zadruhé na náhradu škody, která jim údajně vznikla v důsledku těchto rozhodnutí, a zatřetí na určení neplatnosti prozatímního ocenění a na získání náhrady.

I. Právní rámec

A. Směrnice 2014/59/EU

2 Článek 36 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU ze dne 15. května 2014, kterou se stanoví rámec pro ozdravné postupy a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků a kterou se mění směrnice Rady 82/891/EHS, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU a 2013/36/EU a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 a (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2014, L 173, s. 190), nadepsaný „Ocenění pro účely řešení krize“, stanoví v odstavcích 14 až 16, že Evropský orgán pro bankovnictví (EBA) vypracuje návrhy regulačních technických norem upřesňujících kritéria a podmínky, za kterých má být provedeno ocenění instituce nebo subjektu, který může podléhat opatření k řešení krize. Uvedené ustanovení upřesňuje, že EBA přísluší předložit návrhy technických regulačních norem Evropské komisi, která má pravomoc v souladu s články 10 až 14 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 ze dne 24. listopadu 2010 o zřízení Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovnictví), o změně rozhodnutí č. 716/2009/ES a o zrušení rozhodnutí Komise 2009/78/ES (Úř. věst. 2010, L 331, s. 12).

3 Články 38 a 39 uvedené směrnice upravují použití nástroje převodu činností prostřednictvím vnitrostátních orgánů příslušných k řešení krize. Článek 39 této směrnice, nadepsaný „Nástroj převodu činnosti: procesní požadavky“, stanoví:

„1. S výhradou odstavce 3 tohoto článku orgán příslušný k řešení krize při použití nástroje převodu činnosti na instituci nebo subjekt uvedený v čl. 1 odst. 1 písm. b), c) nebo d) uvede na trh ta aktiva, práva, závazky, akcie nebo jiné nástroje účasti této instituce, které má v úmyslu převést, nebo přijme opatření pro jejich uvedení na trh. Soubory práv, aktiv a závazků lze uvádět na trh odděleně.

2. Aniž je případně dotčen rámec [Evropské u]nie pro státní podporu, uskuteční se uvedení na trh podle odstavce 1 v souladu s těmito kritérii:

a) je co nejtransparentnější a podstatně nezkresluje aktiva, práva, závazky, akcie nebo jiní nástroje účasti této instituce, jež příslušný orgán hodlá převést, s ohledem na okolnosti a zejména na potřebu udržet finanční stabilitu;

b) nepřiměřeně neupřednostňuje ani nediskriminuje konkrétní potenciální kupující;

c) je prosté jakéhokoli střetu zájmů;

d) neposkytuje potenciálnímu kupujícímu jakoukoli neoprávněnou výhodu;

e) zohledňuje potřebu uskutečnit rychlá opatření k řešení krize;

f) usiluje o dosažení nejvyšší možné prodejní ceny za dotčené akcie nebo jiné nástroje účasti, aktiva, práva nebo závazky.

S výhradou prvního pododstavce písm. b) nebrání zásady uvedené v tomto odstavci orgánu příslušnému k řešení krize oslovit konkrétní potenciální kupující.

[…]

3. Orgán příslušný k řešení krize může použít nástroj převodu činnosti, aniž by splnil požadavky na uvedení na trh podle odstavce 1, pokud shledá, že by splnění uvedených požadavků pravděpodobně ohrozilo jeden nebo více účelů řešení krize, a zejména pokud jsou splněny tyto podmínky:

a) domnívá se, že existuje podstatné ohrožení finanční stability způsobené nebo zhoršené selháním nebo pravděpodobným selháním instituce v režimu řešení krize; a

b) domnívá se, že by splnění uvedených požadavků pravděpodobně oslabilo účinnost nástroje převodu činnosti při řešení tohoto ohrožení nebo dosažení účelu řešení krize uvedeného v čl. 31 odst. 2 písm. b).

[…]“

B. Nařízení o SRM

4 Body 7, 13 až 15, 24, 26, 52, 53, 58, 89 a 116 odůvodnění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 806/2014 ze dne 15. července 2014, kterým se stanoví jednotná pravidla a jednotný postup pro řešení krize úvěrových institucí a některých investičních podniků v rámci jednotného mechanismu pro řešení krizí a Jednotného fondu pro řešení krizí a mění nařízení (EU) č. 1093/2010 (Úř. věst. 2014, L 225, s. 1) (dále jen „nařízení o SRM“), zní takto:

„(7) Jednotný mechanismus dohledu [(SSM)] zřízený nařízením Rady (EU) č. 1024/2013 ze dne 15. října 2013, kterým se Evropské centrální bance svěřují zvláštní úkoly týkající se politik, které se vztahují k obezřetnostnímu dohledu nad úvěrovými institucemi (Úř. věst. 2013, L 287, s. 63) (jednotný mechanismus dohledu) je prvním krokem k vytvoření bankovní unie

a má zajistit, aby politika Unie týkající se obezřetnostního dohledu nad úvěrovými institucemi byla prováděna soudržně a efektivně, aby jednotný soubor pravidel pro finanční služby byl uplatňován stejným způsobem na úvěrové instituce v členských státech eurozóny a v těch členských státech mimo eurozónu, které se rozhodnou jednotného mechanismu dohledu účastnit, […] a aby tyto úvěrové instituce podléhaly dohledu nejvyšší kvality.

[…]

(13) Za účelem obnovení důvěry vůči bankovnímu sektoru a jeho důvěryhodnosti provádí Evropská centrální banka (ECB) v současnosti komplexní posouzení rozvah všech bank, které jsou pod přímým dohledem. Takové posouzení by mělo zajistit všem zúčastněným stranám, že banky vstupující do jednotného mechanismu dohledu, a proto spadající do oblasti působnosti jednotného mechanismu pro řešení krizí [(SRM)], jsou v zásadě zdravé a důvěryhodné.

(14) Po zavedení jednotného mechanismu dohledu [nařízením č. 1024/2013], podle něhož jsou banky v zúčastněných členských státech buď pod centrálním dohledem ECB, nebo pod dohledem vnitrostátních příslušných orgánů v rámci jednotného mechanismu dohledu, existuje nesoulad mezi unijním dohledem nad těmito bankami a vnitrostátním přístupem k těmto bankám v případě řešení krize podle [směrnice 2014/59], který bude vyřešen zřízením jednotného mechanismu pro řešení krizí (SRM).

(15) Toto nařízení se vztahuje pouze na banky, jejichž domovský orgán dohledu je ECB nebo vnitrostátní příslušný orgán v členských státech, jejichž měnou je euro, nebo v členských státech, jejichž měnou není euro, a které navázaly úzkou spolupráci v souladu s článkem 7 nařízení č. 1024/2013. Oblast působnosti tohoto nařízení souvisí s oblastí působnosti [nařízení č. 1024/2013]. Právě s ohledem na významnou míru provázanosti úkolů dohledu přidělených jednotnému mechanismu dohledu s opatřeními k řešení krize má zavedení centralizovaného systému dohledu fungujícího v souladu s čl. 127 odst. 6 [SFEU] zásadní význam v procesu harmonizace řešení krize v zúčastněných členských státech. Skutečnost, že subjekty spadající do oblasti působnosti [nařízení č. 1024/2013] podléhají jednotnému mechanismu dohledu, představuje zvláštní znak, který je pro účely řešení krize staví do objektivně a příznačně odlišného postavení. Je nezbytné přijmout opatření k vytvoření SRM pro všechny členské státy, které se účastní jednotného mechanismu dohledu, a usnadnit tak řádné a stabilní fungování vnitřního trhu.

[…]

(24) Vzhledem k tomu, že pouze orgány Unie mohou stanovit unijní politiku řešení krizí a že při přijímání každého konkrétního programu řešení krize zůstává prostor pro uvážení, je nutné stanovit odpovídající zapojení [Evropské r]ady a Komise jako orgánů, které mohou vykonávat prováděcí pravomoci podle článku 291 [SFEU]. Posouzení diskrečních aspektů rozhodnutí o řešení krize, která přijal výbor, by měla provádět Komise. S ohledem na značný dopad rozhodnutí o řešení krize na finanční stabilitu členských států a na Unii jako takovou, a také na fiskální svrchovanost členských států, je důležité, aby byla prováděcí pravomoc k přijímání určitých rozhodnutí o řešení krize svěřena Radě. Mělo by tedy příslušet Radě, aby na návrh Komise prováděla účinnou kontrolu posouzení provedeného výborem a týkajícího se existence veřejného zájmu a aby posoudila případnou podstatnou změnu částky z [Jednotného fondu pro řešení krizí (dále jen ‚fond')], jež má být použita na

konkrétní opatření k řešení krize. Mimoto by Komisi měla být svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci, kterými stanoví další kritéria nebo podmínky, jež by měl výbor zohlednit při výkonu svých různých pravomocí. Toto svěření úkolů souvisejících s řešením krize by nemělo nijak bránit fungování vnitřního trhu finančních služeb. [EBA] by si měl proto zachovat svou roli a ponechat si své stávající pravomoci a úkoly: měl by rozvíjet právní předpisy Unie platné pro všechny členské státy a podporovat jejich důsledné uplatňování a zlepšit sbližování postupů v oblasti řešení krize v Unii jako celku.

[…]

(26) ECB jakožto orgán dohledu v rámci jednotného mechanismu dohledu a výbor by měly být schopny posoudit, zda je úvěrová instituce v selhání nebo je její selhání pravděpodobné a zda neexistuje přiměřená vyhlídka na to, že by jejímu selhání v přiměřené lhůtě zabránila alternativní opatření soukromého sektoru nebo orgánů dohledu. Výbor, pokud se domnívá, že jsou splněna všechna kritéria pro vyvolání řešení krize, by měl přijmout program řešení krize. Postup související s přijímáním programu řešení krize, který zahrnuje Komisi a Radu, posiluje potřebnou funkční nezávislost výboru při respektování zásady přenesení pravomocí na agentury, jak ji vykládá Soudní dvůr Evropské unie […]

[…]

(52) Jednotný mechanismus pro řešení krizí by měl být založen na [nařízení č. 1024/2013] a [směrnici 2014/59]. Výbor by proto měl být zmocněn zasáhnout v rané fázi zhoršování se finanční situace nebo platební schopnosti subjektu. Informace, které výbor obdrží od vnitrostátních orgánů příslušných k řešení krize nebo od ECB v této fázi, pro něj mají velký význam při rozhodování o opatření, které může přijmout za účelem přípravy řešení krize dotyčného subjektu.

(53) Pro rychlé přijetí nutného opatření k řešení krize by měl výbor ve spolupráci s ECB nebo relevantním vnitrostátním příslušným pečlivě sledovat stav dotyčných subjektů a jejich dodržování jakéhokoli opatření včasného zásahu, které bylo ve vztahu k nim přijato. Při určování toho, zda by mohlo opatření soukromého sektoru zabránit v přiměřené lhůtě selhání subjektu, by měl vzít odpovědný orgán v úvahu efektivitu opatření včasného zásahu přijatých ve lhůtě stanovené příslušným orgánem.

[…]

(58) Likvidace subjektu v selhání v běžném úpadkovém řízení by mohla ohrozit finanční stabilitu, přerušit poskytování základních služeb a ohrozit ochranu vkladatelů. V takovém případě existuje veřejný zájem na použití nástrojů k řešení krize. Účelem řešení krize by tudíž mělo být zajištění kontinuity základních finančních služeb, udržení stability finančního systému, omezení morálního hazardu minimalizováním toho, aby se subjekty v selhání spoléhaly na veřejnou finanční podporu, a ochrana vkladatelů.

[…]

(89) Aby byla zvýšena účinnost jednotného mechanismu pro řešení krizí, měl by výbor za všech okolností úzce spolupracovat s EBA. […] Výbor by měl navíc úzce spolupracovat s ECB a dalšími orgány, které mají pravomoc dohlížet nad subjekty v rámci jednotného mechanismu dohledu, zvláště v případě skupin podléhajících dohledu ze strany ECB na

konsolidovaném základě. Výbor by měl pro účinné řízení procesu řešení krize bank v selhání spolupracovat s vnitrostátními orgány příslušnými k řešení krize ve všech fázích tohoto procesu. Tato spolupráce je tudíž důležitá nejen při provádění rozhodnutí o řešení krize přijatých výborem, ale rovněž před přijetím jakéhokoliv takového rozhodnutí, ve fázi plánování řešení krize nebo během včasného zásahu. Výbor by měl být schopen spolupracovat s relevantními orgány příslušnými k řešení krize a s nástroji sloužícími k financování přímé nebo nepřímé veřejné finanční pomoci.

[…]

(116) Opatření k řešení krize by měla být řádně oznámena a – s výhradou omezeného počtu výjimek stanovených v tomto nařízení – zveřejněna. Avšak vzhledem k tomu, že informace získané výborem, vnitrostátními orgány příslušnými k řešení krize a jejich odbornými poradci během procesu řešení krize budou nejspíše citlivé, měly by se na ně předtím, než se rozhodnutí o řešení krize zveřejní, vztahovat požadavky profesního tajemství. Je nutné vzít v úvahu skutečnost, že informace o obsahu a podrobnostech plánů řešení krize a výsledku posouzení těchto plánů mohou mít dalekosáhlé důsledky, zejména pro dotčené podniky. Je nutné předpokládat, že veškeré informace poskytnuté v souvislosti s rozhodnutím před jeho vydáním, ať již se jedná o to, zda jsou splněny podmínky zahájení řešení krize, či o použití konkrétního nástroje nebo opatření v rámci zvoleného postupu, mají dopad na veřejné a soukromé zájmy, jichž se dané kroky dotýkají. Nepříznivý dopad na subjekt může však mít i informace o tom, že výbor a vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize se tímto subjektem zabývají. Je proto nezbytné zajistit vhodné mechanismy pro zachování důvěrnosti takových informací, jako jsou obsah a podrobnosti plánů řešení krize a výsledek posouzení provedeného v této souvislosti.“

5 V souladu s čl. 5 odst. 2 druhým pododstavcem nařízení o SRM se na SRB stejně jako na Radu a Komisi vztahují jednak závazné regulační a prováděcí technické normy vypracované EBA a přijaté Komisí v souladu s nařízením č. 1093/2010 a jednak obecné pokyny a doporučení, jež vydal EBA v souladu s uvedeným nařízením.

6 Článek 14 uvedeného nařízení, nadepsaný „Účel řešení krize“, stanoví:

„1. Při jednání v rámci postupu řešení krize uvedeného v článku 18 výbor, Rada, Komise a případně vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize v rámci svých pravomocí zohledňují účel řešení krize a volí nástroje a pravomoci k řešení krize, jimiž lze z jejich pohledu nejlépe dosáhnout jednotlivých účelů řešení krize relevantních pro okolnosti daného případu.

2. Účely řešení krize uvedené v odstavci 1 jsou:

a) zajistit kontinuitu zásadních funkcí;

b) zabránit významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu, zejména zabráněním šíření krize, mimo jiné v rámci tržní infrastruktury, a udržením tržní disciplíny;

c) chránit veřejné finanční prostředky tím, že se minimalizuje spoléhání se na mimořádnou veřejnou finanční podporu;

d) chránit vkladatele, na něž se vztahuje směrnice [Evropského parlamentu a Rady 2014/49/EU ze dne 16. dubna 2014 o systémech pojištění vkladů (Úř. věst. 2014, L 173, s. 149)], a investory, na něž se vztahuje směrnice [Evropského parlamentu a Rady 97/9/ES ze dne 3. března 1997 o systémech pro odškodnění investorů (Úř. věst. 1997, L 84, s. 22)];

e) chránit finanční prostředky a aktiva klientů.

Při dosahování účelů uvedených v prvním pododstavci se výbor, Rada, Komise a případně vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize snaží minimalizovat náklady na řešení krize a zabránit snižování hodnoty, jež není nezbytné pro dosažení účelu řešení krize.

3. S výhradou odlišných ustanovení tohoto nařízení mají jednotlivé účely řešení krize stejnou důležitost a musí být vhodně vyváženy s ohledem na povahu a okolnosti každého případu.“

7 Článek 15 uvedeného nařízení, nadepsaný „Obecné zásady řešení krize“, stanoví v odstavci 1:

„Při jednání v rámci postupu řešení krize uvedeného v článku 18 přijmou výbor, Rada, Komise a případně vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize veškerá vhodná opatření s cílem zajistit, aby byla opatření k řešení krize přijímána v souladu s těmito zásadami:

a) nejprve nesou ztráty akcionáři instituce v režimu řešení krize;

[…]“

8 Článek 18 téhož nařízení, nadepsaný „Postup řešení krize“, stanoví:

„1. Výbor přijme program řešení krize podle odstavce 6 tohoto článku ve vztahu k subjektům a skupinám uvedeným v čl. 7 odst. 2 a ve vztahu k subjektům a skupinám uvedeným v čl. 7 odst. 4 písm. b) a odst. 5, pokud jsou splněny podmínky pro uplatnění zmíněných ustanovení, pouze za předpokladu, že na svém výkonném zasedání po obdržení sdělení podle čtvrtého pododstavce nebo z vlastního podnětu dospěje k závěru, že jsou splněny tyto podmínky:

a) subjekt je v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné;

b) s ohledem na časové možnosti a další relevantní okolnosti neexistuje přiměřená vyhlídka na to, že by selhání subjektu v přiměřené lhůtě zabránila jakákoli alternativní opatření soukromého sektoru, včetně opatření institucionálního systému ochrany, nebo orgánů dohledu, včetně opatření včasného zásahu nebo odpisu nebo konverze příslušných kapitálových nástrojů a způsobilých závazků podle článku 21, přijatá ve vztahu k subjektu;

c) opatření k řešení krize je nezbytné ve veřejném zájmu podle odstavce 5 tohoto článku.

Splnění podmínky uvedené v prvním pododstavci písm. a) tohoto článku posoudí ECB po konzultaci s výborem. Výbor může na svém výkonném zasedání provést toto posouzení pouze v případě, že o svém záměru předem informoval ECB a že ECB do tří kalendářních dnů od obdržení této informace neprovedla posouzení sama. ECB poskytne výboru bezodkladně všechny příslušné informace, které výbor požaduje s cílem provést dané posouzení.

Pokud ECB dospěje k závěru, že podmínka uvedená v prvním pododstavci písm. a) je ve vztahu k subjektu nebo skupině uvedeným v prvním pododstavci splněna, bezodkladně tento závěr sdělí Komisi a výboru.

Splnění podmínky uvedené v prvním pododstavci písm. b) posoudí výbor na svém výkonném zasedání nebo případně vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize, a to v úzké spolupráci s ECB. ECB může rovněž informovat výbor nebo dotčené vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize, že se domnívá, že je podmínka stanovená v uvedeném písmeni splněna.

2. Aniž jsou dotčeny případy, kdy se ECB rozhodne vykonávat úkoly v oblasti dohledu nad úvěrovými institucemi podle čl. 6 odst. 5 písm. b) [nařízení č. 1024/2013] přímo, pokud výbor obdrží sdělení podle odstavce 1 tohoto článku nebo má v úmyslu provést posouzení podle odstavce 1 tohoto článku z vlastního podnětu ve vztahu k subjektu nebo skupině uvedeným v čl. 7 odst. 3, uvědomí o tom bezodkladně ECB.

[…]

4. Pro účely odst. 1 prvního pododstavce písm. a) se má za to, že je subjekt v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné, je-li splněna alespoň jedna z těchto podmínek:

a) subjekt porušuje požadavky pro pokračující povolení způsobem, který by odůvodnil odebrání povolení ze strany ECB, nebo existují objektivní skutečnosti podporující závěr, že instituce v blízké budoucnosti požadavky takto poruší, mimo jiné z toho důvodu, že jí vznikly nebo pravděpodobně vzniknou ztráty, které vyčerpají veškerý její kapitál nebo jeho významnou část;

b) aktiva subjektu jsou nižší než jeho závazky, nebo existují objektivní skutečnosti podporující závěr, že tomu tak v blízké budoucnosti bude;

c) subjekt není schopen splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky, nebo existují objektivní skutečnosti podporující závěr, že tomu tak v blízké budoucnosti bude;

d) je vyžadována mimořádná veřejná finanční podpora, s výjimkou případů, kdy v zájmu nápravy závažného narušení ekonomiky členského státu a zachování finanční stability má tato mimořádná veřejná finanční podpora jednu z těchto podob […]

[…]

5. Pro účely odst. 1 písm. c) tohoto článku se opatření k řešení krize považují za opatření ve veřejném zájmu, pokud jsou nezbytná pro dosažení jednoho nebo více účelů řešení krize stanovených v článku 12 [14], jsou ve vztahu k uvedeným účelům přiměřená a likvidací subjektu v běžném úpadkovém řízení by uvedených účelů řešení krize ve stejné míře dosaženo nebylo.

6. Pokud jsou podmínky stanovené v odstavci 1 tohoto článku splněny, výbor přijme program řešení krize. Program řešení krize:

a) zavede v subjektu režim řešení krize;

b) stanoví použití nástrojů k řešení krize na instituci v režimu řešení krize uvedených v čl. 22 odst. 2, zejména jakékoli vyloučení z rekapitalizace z vnitřních zdrojů v souladu s čl. 27 odst. 5 a 14;

c) stanoví použití fondu na podporu opatření k řešení krize v souladu s článkem 76 a v souladu s rozhodnutím Komise přijatým podle článku 19.

7. Neprodleně po přijetí programu řešení krize jej výbor předá Komisi.

Komise do 24 hodin od předání programu řešení krize výborem tento program buď potvrdí, nebo proti němu vznese námitku s ohledem na diskreční aspekty programu řešení krize v případech, které nejsou zahrnuty v třetím pododstavci tohoto odstavce.

Do 12 hodin od předání programu řešení krize výborem může Komise navrhnout Radě, aby:

a) proti tomuto programu řešení krize vznesla námitku z důvodu toho, že program řešení krize přijatý výborem nesplňuje kritérium veřejného zájmu uvedené v odst. 1 prvním pododstavci písm. c);

b) schválila podstatnou změnu výše prostředků z fondu stanovenou výborem v programu řešení krize, nebo proti ní vznesla námitku.

[…]

8. Pokud Rada vznese proti zavedení režimu řešení krize v instituci námitku z důvodu toho, že není splněno kritérium veřejného zájmu uvedené v odst. 1 prvním pododstavci písm. c), provede se řádná likvidace daného subjektu v souladu s platným vnitrostátním právem.

9. Výbor zajistí, aby relevantní vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize přijaly opatření k řešení krize nezbytná k provedení programu řešení krize. Program řešení krize je určen relevantním vnitrostátním orgánům příslušným k řešení krize a obsahuje pokyny pro tyto orgány, které přijmou veškerá nezbytná opatření k jeho provedení v souladu s článkem 29 na základě výkonu pravomocí k řešení krize. V případě státní podpory nebo podpory z fondu jedná výbor v souladu s rozhodnutím o této podpoře, které přijala Komise.

10. Komise má pravomoc obdržet od výboru veškeré informace, které považuje za důležité pro plnění svých úkolů podle tohoto nařízení. Výbor má pravomoc v souladu s kapitolou 5 této hlavy obdržet od jakékoli osoby veškeré informace nezbytné pro přípravu opatření k řešení krize, včetně aktualizovaných a doplňkových informací obsažených v plánech řešení krize, a rozhodnutí o něm.“

9 Článek 19 nařízení o SRM, nadepsaný „Státní podpora a podpora z fondu“, stanoví:

„1. Pokud opatření k řešení krize zahrnují poskytnutí státní podpory podle čl. 107 odst. 1 [SFEU] nebo podporu z fondu podle odstavce 3 tohoto článku, nesmí být program řešení krize podle čl. 18 odst. 6 tohoto nařízení přijat, dokud Komise nepřijme kladné nebo podmíněné rozhodnutí ohledně slučitelnosti využití takové podpory s vnitřním trhem.

[…]

3. Pokud opatření k řešení krize, které navrhuje výbor, zahrnuje použití fondu, výbor oznámí jeho navrhované použití Komisi. Oznámení výboru obsahuje veškeré informace nutné k tomu, aby Komise mohla provést posouzení podle tohoto odstavce.

[…]“

10 Článek 20 uvedeného nařízení, nadepsaný „Oceňování pro účely řešení krize“, stanoví:

„1. Před přijetím rozhodnutí o opatření k řešení krize nebo o výkonu pravomoci k odpisu nebo konverzi příslušných kapitálových nástrojů SRB zajistí, aby osoba nezávislá na jakémkoli veřejném orgánu, včetně výboru a vnitrostátního orgánu příslušného k řešení krize, a na dotčeném subjektu provedla poctivé, obezřetné a realistické ocenění aktiv a závazků subjektu uvedeného v článku 2.

2. S výhradou odstavce 15, pokud jsou splněny veškeré požadavky stanovené v odstavcích 1 a 4 až 9, považuje se toto ocenění za konečné.

3. Pokud nezávislé ocenění podle odstavce 1 tohoto článku není možné, může výbor provést prozatímní ocenění aktiv a závazků subjektu uvedeného v článku 2 v souladu s odstavcem 10 tohoto článku.

4. Cílem ocenění je posoudit hodnotu aktiv a závazků subjektu uvedeného v článku 2, jenž splňuje podmínky pro zahájení řešení krize podle článků 16 a 18.

5. Účelem ocenění je:

a) poskytnout informace ke zjištění, zda jsou splněny podmínky zahájení řešení krize nebo podmínky pro odpis nebo konverzi kapitálových nástrojů;

b) jsou-li podmínky zahájení řešení krize splněny, poskytnout informace k rozhodnutí o vhodném opatření k řešení krize, které má být ve vztahu k subjektu uvedenému v článku 2 přijato;

c) je-li vykonána pravomoc k odpisu nebo konverzi příslušných kapitálových nástrojů, poskytnout informace k rozhodnutí o rozsahu zrušení nebo nařédění nástrojů účasti a rozsahu odpisu nebo konverze příslušných kapitálových nástrojů;

d) je-li použit nástroj rekapitalizace z vnitřních zdrojů, poskytnout informace k rozhodnutí o rozsahu odpisu nebo konverze způsobilých závazků;

e) je-li použit nástroj překlenovací instituce nebo nástroj oddělení aktiv, poskytnout informace k rozhodnutí o aktivech, právech, závazcích nebo nástrojích účasti, které mají být převedeny, a rozhodnutí o hodnotě jakéhokoli protiplnění, které má být vyplaceno instituci v režimu řešení krize nebo případně vlastníkům nástrojů účasti;

f) je-li použit nástroj převodu činnosti, poskytnout informace k rozhodnutí o aktivech, právech, závazcích nebo nástrojích účasti, které mají být převedeny, a tomu, aby výbor porozuměl, co představuje obchodní podmínky pro účely čl. 24 odst. 2 písm. b);

g) ve všech případech zajistit, aby v okamžiku použití nástrojů k řešení krize nebo výkonu pravomoci k odpisu nebo konverzi příslušných kapitálových nástrojů byly plně uznány veškeré ztráty spojené s aktivy subjektu uvedeného v článku 2.

6. Aniž je případně dotčen rámec Unie pro státní podporu, musí ocenění vycházet z obezřetných předpokladů, včetně poměrů neplnění a závažnosti ztrát. Ocenění nesmí předpokládat žádné potenciální budoucí poskytnutí mimořádné veřejné finanční podpory, nouzové poskytnutí

likvidity centrální bankou ani jakékoli poskytnutí likvidity centrální bankou subjektu uvedenému v článku 2 za nestandardních podmínek […]

7. Ocenění doplní následující informace uvedené v účetních knihách a evidenci subjektu uvedeného v článku 2:

a) aktuální rozvaha a zpráva o finanční pozici subjektu uvedeného v článku 2;

b) analýza a odhad účetní hodnoty aktiv;

c) seznam dlužných rozvahových a podrozvahových závazků uvedených v knihách a záznamech subjektu uvedeného v článku 2 s uvedením příslušných úvěrů a priority pohledávek podle článku 17.

[…]

9. V ocenění se uvede rozdělení věřitelů do tříd podle priority pohledávek uvedené v článku 17 a odhad zacházení, jakého by se podle očekávání každé třídě akcionářů a věřitelů dostalo, kdyby byl subjekt uvedený v článku 2 likvidován v běžném úpadkovém řízení. Tímto oceněním není dotčeno uplatňování zásady, že žádný věřitel se nesmí dostat do méně výhodného postavení, podle čl. 15 odst. 1 písm. g).

10. Pokud v důsledku naléhavosti okolností daného případu není možné dodržet požadavky stanovené v odstavcích 7 a 9, nebo se použije odstavec 3, provede se prozatímní ocenění. Toto prozatímní ocenění musí splňovat požadavky odstavce 4, a pokud je to za daných okolností přiměřeně proveditelné, i požadavky odstavců 1, 7 a 9.

Prozatímní ocenění uvedené v prvním pododstavci tohoto odstavce zahrnuje náležitě odůvodněnou rezervu na dodatečné ztráty.

11. Ocenění, které nesplňuje veškeré požadavky stanovené v odstavcích 1 a 4 až 9, se považuje za prozatímní, dokud nezávislá osoba uvedená v odstavci 1 neprovede ocenění, které je plně v souladu s veškerými požadavky podle uvedených odstavců. Uvedené konečné následné ocenění se provede, jakmile je to uskutečnitelné. Může být provedeno buď odděleně od ocenění podle odstavců 16, 17 a 18, nebo současně s ním a touž nezávislou osobou, avšak jde o dvě různá ocenění.

Účelem konečného následného ocenění je:

a) zajistit, aby veškeré ztráty spojené s aktivy subjektu uvedeného v článku 2 byly plně uznány v účetních knihách daného subjektu;

b) poskytnout informace k rozhodnutí o zvýšení hodnoty pohledávek věřitelů nebo o zvýšení hodnoty hrazeného protiplnění v souladu s odstavcem 12 tohoto článku.

12. Je-li odhad čisté hodnoty aktiv subjektu uvedeného v článku 2 podle konečného následného ocenění vyšší než odhad čisté hodnoty aktiv daného subjektu podle prozatímního ocenění, výbor může od vnitrostátního orgánu příslušného k řešení krize požadovat, aby:

a) vykonal svou pravomoc zvýšit hodnotu pohledávek věřitelů nebo vlastníků příslušných kapitálových nástrojů, které byly odepsány v rámci nástroje rekapitalizace z vnitřních zdrojů;

b) uložil překlenovací instituci nebo společnosti pro správu aktiv, aby ve vztahu k aktivům, právům nebo závazkům uhradily další protiplnění instituci v režimu řešení krize nebo případně ve vztahu k nástrojům účasti jejich vlastníkům.

13. Bez ohledu na odstavec 1 se prozatímní ocenění provedené v souladu s odstavci 10 a 11 považuje za platný základ pro rozhodování výboru o opatřeních k řešení krize, včetně vydání pokynu vnitrostátním orgánům příslušným k řešení krize k převzetí kontroly nad institucí v selhání, nebo o výkonu pravomoci k odpisu nebo konverzi příslušných kapitálových nástrojů.

[…]

15. Ocenění je nedílnou součástí rozhodnutí o použití nástroje k řešení krize nebo o výkonu pravomoci k řešení krize nebo rozhodnutí o výkonu pravomoci k odpisu nebo konverzi kapitálových nástrojů. Samotné ocenění nepodléhá soudnímu přezkumu, ale může být přezkoumáno soudem společně s rozhodnutím výboru.

16. Aby se vyhodnotilo, zda by se akcionářům a věřitelům dostalo lepšího zacházení, pokud by instituce v režimu řešení krize vstoupila do běžného úpadkového řízení, zajistí výbor, aby po provedení jednoho nebo více opatření k řešení krize bylo co nejdříve provedeno ocenění nezávislou osobou uvedenou v odstavci 1. Toto ocenění se odlišuje od ocenění prováděného podle odstavců 1 až 15.

[…]“

11 Článek 21 uvedeného nařízení, nadepsaný „Odpis a konverze kapitálových nástrojů“, stanoví:

„1. Výbor vykoná pravomoc k odpisu nebo konverzi příslušných kapitálových nástrojů v rámci postupu podle článku 18 ve vztahu k subjektům a skupinám uvedeným v čl. 7 odst. 2 a k subjektům a skupinám uvedeným v čl. 7 odst. 4 písm. b) a odst. 5, pokud jsou splněny podmínky pro uplatnění zmíněných ustanovení, pouze jestliže na svém výkonném zasedání po obdržení sdělení podle druhého pododstavce tohoto odstavce nebo z vlastního podnětu dospěje k závěru, že je splněna jedna nebo více těchto podmínek:

a) bylo zjištěno, že podmínky zahájení řešení krize stanovené v článcích 16 a 18 byly splněny předtím, než byla přijata jakákoli opatření k řešení krize;

b) subjekt již nebude životaschopný, pokud se příslušné kapitálové nástroje neodepíší nebo nekonvertují na vlastní kapitál;

c) v případě příslušných kapitálových nástrojů vydaných dceřiným podnikem, jestliže jsou tyto kapitálové nástroje uznány pro účely splnění požadavků na kapitál na individuálním i na konsolidovaném základě, nebude již skupina životaschopná, pokud nebude ve vztahu k uvedeným nástrojům vykonána pravomoc k odpisu či konverzi;

d) v případě příslušných kapitálových nástrojů vydaných na úrovni mateřského podniku, jestliže jsou tyto kapitálové nástroje uznány pro účely splnění požadavků na kapitál na individuálním základě na úrovni mateřského podniku nebo na konsolidovaném základě, nebude již skupina životaschopná, pokud nebude ve vztahu k uvedeným nástrojům vykonána pravomoc k odpisu či konverzi;

e) subjekt nebo skupina vyžadují mimořádnou veřejnou finanční podporu s výjimkou případů, kdy nastane některá z okolností uvedených v čl. 18 odst. 4 písm. d) bodě iii).

Posouzení splnění podmínek uvedených v prvním pododstavci písm. a), c) a d) tohoto odstavce provede ECB po konzultaci s výborem. Výbor rovněž může toto posouzení provést na svém výkonném zasedání.

2. Posouzení životaschopnosti subjektu či skupiny může výbor na svém výkonném zasedání provést teprve poté, co ECB informoval o svém úmyslu, a pouze pokud ECB do tří kalendářních dnů od obdržení této informace neprovede dané posouzení sama. ECB poskytne bezodkladně výboru všechny relevantní informace, o které výbor za účelem svého posouzení požádá.

3. Pro účely odstavce 1 tohoto článku se má za to, že subjekt uvedený v článku 2 nebo skupina již nejsou životaschopné pouze v případě, že jsou splněny obě tyto podmínky:

a) subjekt nebo skupina jsou v selhání nebo je jejich selhání pravděpodobné;

b) s ohledem na časové možnosti a další relevantní okolnosti neexistuje přiměřená vyhlídka na to, že by selhání daného subjektu nebo skupiny v přiměřené lhůtě zabránila samostatně nebo společně s opatřeními k řešení krize opatření jiná než opatření k odpisu nebo konverzi příslušných kapitálových nástrojů, včetně alternativních opatření soukromého sektoru nebo orgánů dohledu (včetně opatření včasného zásahu).

4. Pro účely odst. 3 písm. a) tohoto článku se má za to, že subjekt je v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné, nastane-li jedna nebo více okolností uvedených v čl. 18 odst. 4.

5. Pro účely odst. 3 písm. a) se má za to, že skupina je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, pokud porušuje konsolidované obezřetnostní požadavky způsobem, který by odůvodnil opatření ze strany ECB nebo vnitrostátního příslušného orgánu, nebo existují objektivní skutečnosti podporující závěr, že skupina uvedené požadavky poruší v blízké budoucnosti, a to mimo jiné z toho důvodu, že jí vznikly nebo pravděpodobně vzniknou ztráty, které vyčerpají celý její kapitál nebo jeho významnou část.

[…]

9. Jsou-li jedna nebo více podmínek uvedených v odstavci 1 tohoto článku splněny a podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 jsou splněny rovněž, použije se postup stanovený v čl. 18 odst. 6, 7 a 8.

[…]“

12 Článek 22 téhož nařízení, nadepsaný „Obecné zásady pro nástroje k řešení krize“, stanoví:

„1. Rozhodne-li se výbor použít nástroj k řešení krize na subjekt nebo skupinu uvedené v čl. 7 odst. 2 nebo na subjekt nebo skupinu uvedené v čl. 7 odst. 4 písm. b) a odst. 5, pokud jsou

splněny podmínky pro uplatnění zmíněných ustanovení, a toto opatření k řešení krize by mělo za následek ztráty, které by nesli věřitelé, nebo konverzi jejich pohledávek, vydá vnitrostátním orgánům příslušným k řešení krize pokyn k výkonu pravomoci k odpisu a konverzi příslušných kapitálových nástrojů podle článku 21 bezprostředně před použitím nástroje k řešení krize nebo současně s jeho použitím.

2. Nástroje k řešení krize uvedené v čl. 18 odst. 6 písm. b) jsou:

a) nástroj převodu činnosti;

b) nástroj překlenovací instituce;

c) nástroj oddělení aktiv;

d) nástroj rekapitalizace z vnitřních zdrojů.

3. Při přijímání programu řešení krize uvedeného v čl. 18 odst. 6 výbor zohlední:

a) aktiva a závazky instituce v režimu řešení krize na základě ocenění podle článku 20;

b) likviditu instituce v režimu řešení krize;

c) prodejnost franšízové hodnoty instituce v režimu řešení krize vzhledem ke konkurenčním a hospodářským podmínkám na trhu;

d) čas, který je k dispozici.

4. Nástroje k řešení krize se použijí v souladu se zásadami řešení krize uvedenými v článku 15 k dosažení účelu řešení krize uvedeného v článku 14. Lze je použít jednotlivě nebo je jakkoli kombinovat, s výjimkou nástroje oddělení aktiv, který lze použít pouze současně s jiným nástrojem k řešení krize.

[…]“

13 Článek 24 nařízení o SRM, nadepsaný „Nástroj převodu činnosti“, zní:

„1. V rámci programu řešení krize se nástroj převodu činnosti kupujícímu, jenž není překlenovací institucí, skládá z převodu:

a) nástrojů účasti vydaných institucí v režimu řešení krize nebo

b) veškerých nebo jakýchkoli aktiv, práv nebo závazků instituce v režimu řešení krize.

2. Ve vztahu k nástroji převodu činnosti program řešení krize stanoví:

a) nástroje, aktiva, práva a závazky, jež mají být převedeny vnitrostátním orgánem příslušným k řešení krize, v souladu s čl. 38 odst. 1 a 7 až 11 [směrnice 2014/59];

b) obchodní podmínky, které zohledňují okolnosti, náklady a výdaje vzniklé v procesu řešení krize, kterými se řídí převod uskutečňovaný vnitrostátním orgánem příslušným k řešení krize v souladu s čl. 38 odst. 2, 3 a 4 [směrnice 2014/59];

c) zda může být pravomoc k převodu vykonána vnitrostátním orgánem příslušným k řešení krize v souladu s čl. 38 odst. 5 a 6 [směrnice 2014/59] více než jednou;

d) opatření pro uvedení na trh, jež přijímá vnitrostátní orgán příslušný k řešení krize ve vztahu k uvedenému subjektu nebo uvedeným nástrojům, aktivům, právům a závazkům v souladu s čl. 39 odst. 1 a 2 [směrnice 2014/59];

e) zda by splnění uvedených požadavků pro uvedení na trh ze strany vnitrostátního orgánu příslušného k řešení krize pravděpodobně ohrozilo dosažení účelu řešení krize podle odstavce 3 tohoto článku.

3. Výbor použije nástroj převodu činnosti, aniž by splnil požadavky pro uvedení na trh podle odst. 2 písm. e), pokud shledá, že by splnění uvedených požadavků pravděpodobně ohrozilo jeden nebo více účelů řešení krize, a zejména pokud jsou splněny tyto podmínky:

a) domnívá se, že existuje podstatné ohrožení finanční stability, způsobené nebo zhoršené selháním nebo pravděpodobným selháním instituce v režimu řešení krize, a

b) domnívá se, že by splnění uvedených požadavků pravděpodobně oslabilo účinnost nástroje převodu činnosti při řešení tohoto ohrožení nebo dosažení účelu řešení krize uvedeného v čl. 14 odst. 2 písm. b).“

14 Článek 29 uvedeného nařízení upravuje provádění rozhodnutí přijatých na základě tohoto nařízení vnitrostátními orgány příslušnými k řešení krize a v odst. 5 první větě stanoví, že výbor na svých úředních internetových stránkách zveřejní buď kopii programu řešení krize, nebo oznámení, v němž shrne dopad opatření k řešení krize, a zejména účinky na retailové zákazníky.

15 Článek 30 odst. 2 uvedeného nařízení, nadepsaný „Povinnosti spolupráce a výměna informací v rámci jednotného mechanismu pro řešení krizí“, stanoví:

„Při výkonu svých pravomocí podle tohoto nařízení výbor, Rada, Komise, ECB, vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize a vnitrostátní příslušné orgány vzájemně úzce spolupracují, zejména ve fázích plánování řešení krize, včasného zásahu a řešení krize podle článků 8 až 29. Poskytují si vzájemně veškeré informace, jež jsou nezbytné k plnění jejich úkolů.“

16 Článek 76 odst. 1 písm. b) nařízení o SRM stanoví, že v rámci programu řešení krize může výbor používat fond pouze v rozsahu, který je nezbytný k zajištění efektivního použití nástrojů k řešení krize, aby poskytl úvěr instituci v režimu řešení krize, jejím dceřiným podnikům, překlenovací instituci nebo společnosti pro správu aktiv.

17 Článek 88 uvedeného nařízení, nadepsaný „Profesní tajemství a výměna informací“, stanoví:

„1. Členové výboru, místopředseda, členové výboru uvedení v čl. 43 odst. 1 písm. b), zaměstnanci výboru a zaměstnanci účastnící se výměny se zúčastněnými členskými státy nebo těmito státy vyslaní, kteří plní povinnosti související s řešením krize, jsou i po ukončení svých povinností vázáni požadavky profesního tajemství podle článku 339 [SFEU] a příslušných ustanovení práva

Unie. Zejména nesmějí důvěrné informace, které získají během své profesní činnosti nebo od příslušného orgánu nebo orgánu příslušného k řešení krize v souvislosti se svými úkoly podle tohoto nařízení, poskytnout žádné osobě ani orgánu, s výjimkou informací podaných v rámci plnění jejich úkolů podle tohoto nařízení či v souhrnné nebo kolektivní formě, z níž nelze identifikovat subjekty uvedené v článku 2, nebo s výslovným a předchozím souhlasem orgánu nebo subjektu, který dané informace poskytl.

Informace, na které se vztahují požadavky profesního tajemství, nesmějí být poskytnuty žádnému veřejnému ani soukromému subjektu s výjimkou případů, kdy je jejich poskytnutí nutné pro účely soudního řízení. Tyto požadavky se vztahují rovněž na potenciální kupující, kteří byli osloveni za účelem přípravy řešení krize subjektu podle čl. 13 odst. 3.

2. Výbor zajistí, aby osoby, jež přímo či nepřímo, trvale či příležitostně poskytují jakékoli služby související s výkonem jeho povinností, včetně úředníků výboru nebo jiných osob pověřených výborem nebo jmenovaných vnitrostátními orgány příslušnými k řešení krize, aby prováděly kontroly na místě, byly vázány požadavky profesního tajemství rovnocennými požadavkům uvedeným v odstavci 1.

[…]

5. Před poskytnutím jakýchkoli informací výbor zajistí, aby neobsahovaly důvěrné informace, zejména tak, že bude posouzen dopad, který by poskytnutí těchto informací mohlo mít na veřejný zájem, pokud jde o finanční, měnovou nebo hospodářskou politiku, na obchodní zájmy fyzických a právnických osob a na účel kontrol, na šetření či vyšetřování a na audity. Postup kontroly dopadů poskytování informací zahrne konkrétní posouzení dopadů jakéhokoli sdělení obsahu a podrobností plánů řešení krize podle článků 8 a 9, výsledku jakéhokoli posouzení provedeného podle článku 10 nebo programu řešení krize podle článku 18.

[…]“

18 Článek 90 nařízení o SRM, nadepsaný „Přístup k dokumentům“, stanoví:

„1. Na dokumenty, které má výbor v držení, se vztahuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 [ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. 2001, L 145, s. 43)].

[…]

4. Osoby, kterých se rozhodnutí výboru týká, mají právo nahlížet do spisu výboru s výhradou oprávněného zájmu jiných osob na ochraně svých obchodních tajemství. Právo nahlížet do spisu se nevztahuje na důvěrné informace nebo interní přípravné dokumenty výboru.“

19 Článek 91 uvedeného nařízení stanoví, že pokud jde o utajované informace a citlivé informace nepodléhající utajení, výbor uplatňuje bezpečnostní zásady obsažené v bezpečnostních pravidlech Komise pro ochranu takových informací.

C. Návrh regulačních technických norem

20 Dne 23. května 2017 přijal EBA na základě čl. 36 odst. 14 a 15 směrnice 2014/59 návrh regulačních technických norem EBA/RTS/2017/05 o oceňování pro účely řešení krize (dále jen „návrh regulačních technických norem“), jehož účelem bylo upřesnění kritérií, na jejichž základě mají být prováděna ocenění v rámci postupu řešení krize.

21 Podle ustanovení čl. 2 odst. 3 uvedených regulačních technických norem:

„Odhadce poskytne co nejpřesnější bodový odhad hodnoty daného aktiva, závazku nebo jejich kombinace. Je-li to vhodné, poskytnou se výsledky ocenění také ve formě rozpětí hodnot.“

22 Článek 8 uvedeného návrhu regulačních technických norem, nadepsaný „Oblasti vyžadující při oceňování zvláštní pozornost“, stanoví:

„Odhadce se zvlášť zaměří na oblasti s velkou mírou nejistoty ocenění, jež mají významný dopad na celkové ocenění. U těchto oblastí odhadce poskytne výsledky ocenění ve formě co nejpřesnějších bodových odhadů a případně rozpětí hodnot, jak stanoví čl. 2 odst. 3. Jde o následující oblasti:

a) úvěry nebo úvěrová portfolia, u nichž očekávané peněžní toky závisí na schopnosti, ochotě nebo motivaci protistrany plnit své závazky, pokud tato očekávání vycházejí z předpokladů spojených s mírami prodlení, pravděpodobností selhání, se ztrátovostí ze selhání nebo s vlastnostmi nástrojů, zejména nasvědčují-li tomu modely ztrát pro určité portfolio úvěrů.“

[…]“

II. Skutečnosti předcházející sporu

23 Banco Popular Español SA (dále jen „Banco Popular“) byla španělská úvěrová instituce podléhající přímému obezřetnostnímu dohledu ECB.

24 Navrhovatelé byli akcionáři nebo držiteli nástrojů vedlejšího kapitálu tier 1 nebo nástrojů vlastního kapitálu tier 2 vydaných Banco Popular před přijetím programu řešení krize pro posledně uvedenou společnost.

A. Hospodářská situace Banco Popular v letech 2016 a 2017

25 Skutkové okolnosti týkající se vývoje hospodářské situace společnosti Banco Popular v letech 2016 a 2017, které jsou uvedeny v bodech 25 až 46 napadeného rozsudku, lze shrnout následovně.

26 V roce 2016 přistoupila společnost Banco Popular ke zvýšení kapitálu o 2,5 miliardy eur.

27 Dne 5. prosince 2016 přijalo výkonné zasedání SRB plán řešení krize pro skupinu Banco Popular (dále jen „plán řešení krize z roku 2016“). Nástrojem k řešení krize, jemuž byla v plánu řešení krize z roku 2016 dána přednost, byl nástroj rekapitalizace z vnitřních zdrojů stanovený v článku 27 nařízení o SRM.

28 Dne 3. února 2017 zveřejnila společnost Banco Popular výroční zprávu za rok 2016, v níž oznámila jednak potřebu mimořádných rezerv ve výši 5,7 miliardy eur, která vedla ke konsolidované ztrátě 3,485 miliardy eur, a jednak jmenování nového předsedy.

29 Dne 10. února 2017 snížila společnost DBRS Ratings Ltd (DBRS), nyní DBRS Morningstar, rating společnosti Banco Popular s negativním výhledem, a to s ohledem na oslabené postavení kapitálu společnosti Banco Popular způsobené tím, že čistá ztráta byla vyšší než ta, kterou zmíněná banka předpokládala ve své výroční zprávě a která je zmíněna v bodě 28 tohoto rozsudku, jakož i na snahu společnosti Banco Popular o snížení dosud vysokého podílu problematických aktiv.

30 Dne 3. dubna 2017 oznámila společnost Banco Popular výsledek vnitřních auditů, přičemž uvedla, že bude patrně nezbytné provést opravy výroční zprávy za rok 2016. Tyto opravy byly provedeny ve finanční zprávě společnosti Banco Popular za první čtvrtletí roku 2017.

31 Na základě uvedeného oznámení snížila DBRS Morningstar dne 6. dubna rating společnosti Banco Popular s ponecháním negativního výhledu. Snížení ratingu společnosti Banco Popular s negativním výhledem oznámily rovněž společnosti Standard & Poor's, a sice dne 7. dubna, a Moody's Investors service (dále jen „Moody's"), a sice dne 21. dubna 2017.

32 Dne 10. dubna 2017 oznámil předseda správní rady na valné hromadě akcionářů společnosti Banco Popular, že banka má v úmyslu buď zvýšit kapitál, nebo uskutečnit podnikovou transakci v důsledku stavu skupiny, pokud jde o kapitál a podíl problematických aktiv. Generální ředitel společnosti Banco Popular byl odvolán necelý rok poté, co se ujal funkce.

33 V dubnu 2017 zahájila společnost Banco Popular postup soukromého prodeje, jehož cílem byl převod této společnosti silnému konkurentovi a tím posílení její finanční situace. Konečné datum pro předložení nabídek potenciálních nabyvatelů společnosti Banco Popular bylo původně stanoveno na 10. června 2017.

34 Společnost Banco Popular předložila dne 5. května 2017 finanční zprávu za první čtvrtletí roku 2017, v níž oznámila ztráty ve výši 137 milionů eur.

35 Dne 12. května 2017 poklesl požadavek krytí likvidity (*Liquidity Coverage Requirement*) společnosti Banco Popular pod prahovou hodnotu 80 % stanovenou v čl. 460 odst. 2 písm. c) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2013, L 176, s. 1).

36 Společnost Banco Santander SA informovala dopisem ze dne 16. května 2017 společnost Banco Popular, že v rámci postupu soukromého prodeje není schopna předložit pevnou nabídku.

37 Společnost Banco Popular uvedla dne 16. května 2017 v oznámení relevantní skutečnosti pro Comisión nacional del mercado de valores (Státní komise pro trh s cennými papíry, Španělsko), že potenciální nabyvatelé projevili zájem v postupu soukromého prodeje, ale že nebyla obdržena žádná pevná nabídka.

38 Dne 19. května 2017 snížila agentura Fitch Ratings Ltd dlouhodobý rating společnosti Banco Popular.

39 Předsedkyně SRB, paní Elke König, poskytla dne 23. května 2017 rozhovor televizní stanici Bloomberg, během něhož byla tázána zejména na situaci Banco Popular.

40 Během měsíce května 2017 informovalo několik článků v tisku o potížích společnosti Banco Popular.

41 V prvních červnových dnech roku 2017 musela společnost Banco Popular čelit masivním výběrům hotovosti.

42 Dne 5. června 2017 v ranních hodinách zaslala společnost Banco Popular společnosti Banco de España (Španělská centrální banka) první žádost o nouzové poskytnutí likvidity a následně v odpoledních hodinách další žádost, v níž byla požadovaná částka zvýšena z důvodu rozsáhlých peněžních toků. Na základě žádosti Španělské centrální banky a poté, co ECB téhož dne posoudila žádost o nouzové poskytnutí likvidity, kterou podala společnost Banco Popular, nevyjádřila rada guvernérů ECB žádné námitky proti nouzovému poskytnutí likvidity společnosti Banco Popular na období do 8. června 2017. Banco Popular obdržela část tohoto nouzového poskytnutí likvidity a následně Španělská centrální banka uvedla, že další nouzové poskytnutí likvidity pro společnost Banco Popular již nemůže uskutečnit.

B. Průběh postupu řešení krize

43 V bodech 47 až 67 napadeného rozsudku Tribunál uvedl skutečnosti týkající se průběhu postupu řešení krize, které lze shrnout následovně.

44 SRB pověřil dne 23. května 2017 auditorskou společnost Deloitte (dále jen „Deloitte“) jakožto nezávislého znalce, aby provedla ocenění společnosti Banco Popular na základě článku 20 nařízení o SRM.

45 SRB požádal dne 24. května 2017 společnost Banco Popular na základě článku 34 nařízení o SRM o informace nezbytné k provedení ocenění. Dne 2. června 2017 požádal dále společnost Banco Popular o poskytnutí informací o postupu soukromého prodeje a o zpřístupnění zabezpečené virtuální datové místnosti, kterou posledně jmenovaná společnost zřídila v rámci tohoto postupu.

46 Výkonné zasedání SRB přijalo dne 3. června 2017 rozhodnutí SRB/EES/2017/06 určené pro Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB) (Fond pro řádnou restrukturalizaci bank, Španělsko), které se týkalo prodeje společnosti Banco Popular. SRB schválil okamžité zahájení postupu prodeje Banco Popular, který měl zajistit FROB, a oznámil posledně jmenovanému subjektu požadavky na prodej v souladu s článkem 39 směrnice 2014/59. SRB zejména uvedl, že FROB má oslovit všech pět potenciálních nabyvatelů, kteří byli vyzváni k předložení nabídky v postupu soukromého prodeje.

47 Dva z těchto pěti potenciálních nabyvatelů se rozhodli, že se postupu prodeje nezúčastní, a jednoho vyloučila ECB z obezřetnostních důvodů.

48 Oba potenciální nabyvatelé, kteří se rozhodli zúčastnit se postupu prodeje, jimiž byly společnosti Banco Santander a Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA, podepsali dne 4. června 2017 dohodu o mlčenlivosti a dne 5. června 2017 získali přístup do virtuální datové místnosti.

49 SRB přistoupil dne 5. června 2017 k prvnímu ocenění (dále jen „ocenění 1“) podle čl. 20 odst. 5 písm. a) nařízení o SRM, jehož cílem bylo poskytnout skutečnosti umožňující určit, zda byly splněny podmínky pro zahájení postupu řešení krize, které jsou definovány v čl. 18 odst. 1 prvního pododstavce uvedeného nařízení.

50 ECB posoudila dne 6. června 2017 po konzultaci se SRB selhání nebo pravděpodobné selhání společnosti Banco Popular podle čl. 18 odst. 1 druhého pododstavce uvedeného nařízení.

51 Z bodu 61 napadeného rozsudku vyplývá, že ECB měla za to, s ohledem na vývoj hospodářské situace společnosti Banco Popular v letech 2016 a 2017, jak byl shrnut v bodech 26 až 42 tohoto rozsudku, přičemž vzala v úvahu zejména nadměrné odlivy vkladů, rychlost, s níž banka ztrácela hotovost, a neschopnost banky vytvářet jiné likvidity, že existují objektivní skutečnosti nasvědčující tomu, že Banco Popular pravděpodobně nebude schopna v blízké budoucnosti splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky. ECB z toho vyvodila, že se má za to, že společnost Banco Popular je v selhání nebo je její selhání každopádně v blízké budoucnosti každopádně pravděpodobné, ve smyslu čl. 18 odst. 1 prvního pododstavce písm. a) a čl. 18 odst. 4 prvního pododstavce písm. c) nařízení o SRM.

52 Téhož dne společnost Banco Popular informovala ECB, že její správní rada dospěla k závěru, že banka se nachází v situaci pravděpodobného selhání.

53 Skutečnosti týkající se postupu prodeje, jak vyplývají z bodů 63 až 67 napadeného rozsudku, lze shrnout následovně.

54 Dopisem ze dne 6. června 2017 FROB oznámil informace o postupu prodeje s tím, že nabídky mohou být předkládány do půlnoci dne 6. června 2017.

55 Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, která byla jedním ze dvou potenciálních nabyvatelů společnosti Banco Popular, oznámila téhož dne FROB, že nepředloží žádnou nabídku.

56 Společnost Deloitte odevzdala rovněž dne 6. června 2017 SRB druhé ocenění (dále jen „ocenění 2“) vypracované na základě čl. 20 odst. 10 nařízení o SRM. Cílem ocenění 2 bylo posoudit hodnotu aktiv a závazků společnosti Banco Popular, posoudit, jak by bylo zacházeno s akcionáři a věřiteli, pokud by společnost Banco Popular byla předmětem běžného úpadkového řízení, jakož i poskytnout informace umožňující přijmout rozhodnutí týkající se akcií a nástrojů účasti, které mají být převedeny, a umožňující SRB určit obchodní podmínky pro účely nástroje převodu činnosti. Toto ocenění mimo jiné odhadlo ekonomickou hodnotu společnosti Banco Popular v nejlepším případě na 1,3 miliardy eur, v nejhorším případě na mínus 8,2 miliardy eur a podle nejlepšího odhadu na mínus 2 miliardy eur.

57 Banco Santander předložila dne 7. června 2017 pevnou nabídku.

58 Dopisem ze dne 7. června 2017 FROB informoval SRB, že Banco Santander předložila dne 7. června ve 3:12 hodin nabídku a že cena, kterou nabídla společnost Banco Santander za nákup akcií společnosti Banco Popular, činí jedno euro. FROB uvedl, že jeho řídící výbor považuje společnost Banco Santander za úspěšného uchazeče v soutěžním řízení o prodeji společnosti Banco Popular, a rozhodl se navrhnout SRB, aby v rozhodnutí o přijetí programu řešení krize společnosti Banco Popular označil společnost Banco Santander za nabyvatele.

C. Sporný program řešení krize

59 Dne 7. června 2017 přijal SRB na základě nařízení o SRM sporný program řešení krize pro Banco Popular.

60 V bodech 19, 21 až 25, 26 písm. c), 36 a 46 odůvodnění uvedeného programu SRB konstatoval, že:

– dne 5. prosince 2016 přijal SRB plán řešení krize, který stanovil strategii řešení krize a určil nástroj k řešení krize považovaný za nejvhodnější (body 19, 21 a 22 odůvodnění);

– z posouzení ECB týkajícího se selhání nebo pravděpodobného selhání vyplývá, že likvidita společnosti Banco Popular se od října 2016 výrazně zhoršila v důsledku výběrů vkladů ve všech segmentech klientely; že z toho vyplývá, že tato banka nemá dostatečné možnosti k obnovení stavu likvidity, aby zajistila svou stabilitu a mohla splácet své splatné závazky (bod 23 odůvodnění);

– několik okolností vedlo k rychlému zhoršení stavu likvidity společnosti Banco Popular, a to:

  – v únoru 2017 společnost Banco Popular oznámila potřebu mimořádných rezerv ve výši 5,7 miliardy eur, která vedla ke konsolidované ztrátě 3,485 miliardy eur, a jmenovala nového předsedu,

  – dne 10. února 2017 DBRS Morningstar snížila rating společnosti Banco Popular;

  – dne 3. dubna 2017 Banco Popular zveřejnila *ad hoc* veřejné prohlášení, v němž informovala o několika vnitřních auditech, jež mohly mít významný dopad na její finanční stav, a potvrdila, že její generální ředitel byl odvolán necelý rok poté, co se ujal funkce;

  – společnost Standard & Poor's snížila rating společnosti Banco Popular dne 7. dubna 2017 a společnost Moody's dne 21. dubna 2017;

  – dne 12. května 2017 porušila Banco Popular požadavek na krytí likvidity ve výši 80 % a tato společnost již nebyla s to znovu dosáhnout souladu s touto prahovou hodnotou stanovenou právními předpisy;

  – dlouhodobě negativně zaměřené zprávy ve sdělovacích prostředcích, které se týkaly finančních výsledků společnosti Banco Popular a údajně bezprostředního rizika úpadku nebo nedostatku likvidity, vedly ke zvýšenému odlivu vkladů, a

  – dne 6. června 2017 společnosti DBRS a Moody's snížily rating společnosti Banco Popular (bod 24 odůvodnění);

– výše uvedené okolnosti vedly ke značným výběrům vkladů (bod 25 odůvodnění);

– Banco Popular obdržela dne 5. června 2017 první nouzové poskytnutí likvidity se souhlasem ECB, ale Španělská centrální banka jí nebyla schopna přiznat další nouzové poskytnutí likvidity [bod 26 písm. c) odůvodnění];

– společnost Banco Popular informovala dne 6. června 2017 ECB, že její správní rada dospěla k závěru, že je selhání banky pravděpodobné (bod 36 odůvodnění), a

– nástroj k řešení krize uvedený v plánu řešení krize z roku 2016 nebyl přiměřený okolnostem existujícím v době řešení krize (bod 46 odůvodnění).

61 Podle článku 1 sporného programu řešení krize se SRB vzhledem ke splnění podmínek stanovených v čl. 18 odst. 1 prvním pododstavci nařízení o SRM rozhodl zavést ve společnosti Banco Popular režim řešení krize, a to počínaje datem přijetí rozhodnutí.

62 V tomto ohledu vyplývá z článků 2 až 4 sporného programu řešení krize, že SRB měl především za to, že Banco Popular je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, dále že neexistují alternativní opatření, která by mohla v přiměřené lhůtě zabránit selhání Banco Popular, a konečně že opatření k řešení krize, jež má podobu nástroje převodu činnosti Banco Popular, je nezbytné k zajištění kontinuity zásadních funkcí uvedené banky a k zabránění významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu, zejména ve Španělsku.

63 Z toho důvodu v čl. 5 odst. 1 sporného programu řešení krize SRB rozhodl:

„Nástroj řešení krize použitý na Banco Popular spočívá v převodu činností podle článku 24 nařízení [o SRM] převodem akcií na nabyvatele. Odpis a konverze kapitálových nástrojů se uskuteční bezprostředně před použitím nástroje o převodu činností.“

64 Článek 6 sporného programu řešení krize upřesňuje podmínky týkající se tohoto odpisu, jakož i převodu činností. SRB v čl. 6 odst. 1 rozhodl:

– nejprve odepsat nominální hodnotu základního kapitálu společnosti Banco Popular ve výši 2 098 429 046 eur, což vede ke zrušení 100 % akcií společnosti Banco Popular;

– dále konvertovat celou jistinu nástrojů vedlejšího kapitálu tier 1 vydaných společností Banco Popular, které jsou v oběhu ke dni rozhodnutí o sporném programu řešení krize, na nově vydané akcie společnosti Banco Popular, „nové akcie I“;

– poté odepsat nominální hodnotu „nových akcií I“ na nulu, což vede ke zrušení 100 % těchto „nových akcií I“;

– nakonec konvertovat celou jistinu nástrojů kapitálu tier 2 vydaných společností Banco Popular, které jsou v oběhu ke dni rozhodnutí o řešení krize, na nově vydané akcie společnosti Banco Popular, „nové akcie II“.

65 Článek 6 odst. 3 sporného programu řešení krize stanoví, že tato opatření spočívající v odpisu a konverzi jsou založena na ocenění 2, podepřeném výsledky transparentního a otevřeného procesu prodeje, který uskutečnil FROB.

66 V článku 6 odst. 5 sporného programu řešení krize SRB uvedl, že vykonává pravomoci, které mu byly svěřeny článkem 24 odst. 1 písm. a) nařízení o SRM týkajícím se převodu činnosti, a nařídil, aby byly „nové akcie II“ převedeny na společnost Banco Santander, SA, nezatížené žádným právem či výsadou třetí osoby, za zaplacení kupní ceny ve výši 1 eura. Bylo upřesněno, že nabyvatel již s převodem souhlasil.

67 V článku 6 odst. 6 uvedeného programu řešení krize SRB uvedl, že je nezbytné a zároveň vhodné nařídit převod, přičemž upřesnil, že k učinění tohoto rozhodnutí konstatoval zaprvé, že postup prodeje Banco Popular, který FROB zahájil před přijetím uvedeného programu, byl v souladu s požadavky vyplývajícími z článku 24 nařízení o SRM, ve spojení s článkem 39 směrnice 2014/59, zadruhé, že FROB nakonec vyzval dva potenciální nabyvatele k předložení nabídek, a zatřetí, že nakonec byla doručena pouze jedna platná nabídka.

68 SRB rovněž uvedl, že převod „nových akcií II“ by měl být proveden na základě závazné nabídky nabyvatele ze dne 7. června 2017 a měl by jej provádět FROB.

69 Dne 7. června 2017 byl sporný program řešení krize předložen ke schválení Komisi.

70 Téhož dne přijala Komise rozhodnutí 2017/1246, kterým se schvaluje sporný program řešení krize a oznámila jej SRB. Jak vyplývá z bodu 4 odůvodnění uvedeného rozhodnutí:

„Komise s programem řešení krize souhlasí. Zejména souhlasí s odůvodněním SRB, proč je řešení krize nezbytné ve veřejném zájmu v souladu s čl. 18 odst. 5 nařízení (EU) č. 806/2014.“

71 Dne 7. června 2017 oznámil SRB sporný program řešení krize FROB, přičemž na svých internetových stránkách zveřejnil informace o přijetí tohoto programu spolu s dokumentem shrnujícím účinky řešení krize.

72 Téhož dne přijal FROB v souladu s článkem 29 nařízení o SRM opatření nezbytná k provedení sporného programu řešení krize.

D. Skutečnosti následující po přijetí programu řešení krize

73 Společnost Deloitte předala dne 14. června 2018 SRB ocenění rozdílného zacházení stanovené v čl. 20 odst. 16 až 18 nařízení o SRM, provedené s cílem vyhodnotit, zda by se akcionářům a věřitelům dostalo lepšího zacházení, kdyby společnost Banco Popular vstoupila do běžného úpadkového řízení (dále jen „ocenění 3“). Dne 31. července 2018 společnost Deloitte zaslala SRB dodatek k tomuto ocenění, v němž byly opraveny některé formální chyby.

74 Dne 11. července 2017 SRB zveřejnil na svých internetových stránkách nedůvěrné znění sporného programu řešení krize. V uvedeném znění SRB skryl zejména určité informace uvedené v bodech 23 až 26 odůvodnění, které se týkaly krize likvidity Banco Popular, jakož i následné části čl. 6 odst. 3 a 4 sporného programu řešení krize týkající se výkonu pravomoci k odpisu a konverzi.

75 V červenci 2017 zveřejnila ECB na svých internetových stránkách nedůvěrné znění posouzení selhání nebo pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular.

76 Ve dnech 2. února a 31. října 2018 zveřejnil SRB méně redigovaná nedůvěrná znění sporného programu řešení krize, v nichž byly nyní viditelné některé informace, které byly dříve zakryty a které jsou uvedeny v bodě 74 tohoto rozsudku, s výjimkou některých číselných údajů. V této souvislosti rovněž zveřejnil nedůvěrné verze ocenění 1 a 2.

III. Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

77 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 7. srpna 2017 žalobci podali žalobu znějící zaprvé na zrušení sporného programu řešení krize a rozhodnutí 2017/1246, zadruhé na náhradu škody, která jim údajně vznikla v důsledku uvedených rozhodnutí, a zatřetí na určení neplatnosti ocenění 2 a na získání náhrady.

A. Řízení před Tribunálem

78 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 31. října 2017 navrhl SRB Tribunálu na základě čl. 92 odst. 3 jednacího řádu Tribunálu, aby nařídil provedení důkazu týkající se předložení určitých dokumentů uvedených v příloze uvedeného návrhu. Rozhodnutím ze dne 28. listopadu 2017 Tribunál rozhodl, že tomuto návrhu na provedení důkazu v daném stadiu řízení nevyhoví.

79 Dne 16. února 2018 vyzval Tribunál v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu SRB, aby předložil poslední nedůvěrné znění sporného programu řešení krize, jakož i nedůvěrné znění ocenění 2, které bylo zveřejněno na jeho internetových stránkách. SRB předložil uvedené dokumenty v určené lhůtě.

80 Rozhodnutími ze dne 12. dubna 2019 povolil Tribunál vedlejší účastenství Španělského království a společnosti Banco Santander na podporu návrhových žádání Komise a SRB a vyhověl žádostem žalobců o zachování důvěrnosti.

81 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 16. dubna 2019 podali žalobci návrh na změnu návrhů na provedení důkazních opatření obsažených v žalobě a v replice v prvním stupni. Komise a SRB, jakož i Španělské království a Banco Santander předložily vyjádření k této žádosti ve stanovené lhůtě.

82 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 6. května 2019 podali žalobci nový návrh na důkazní opatření na základě čl. 85 odst. 3 jednacího řádu Tribunálu. Komise a SRB předložily vyjádření k tomuto novému návrhu na důkazní opatření v určené lhůtě.

83 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 9. října 2020 podali žalobci nový návrh na důkazní opatření na základě stejného ustanovení uvedeného jednacího řádu. Komise, SRB, jakož i Španělské království a Banco Santander předložily vyjádření k uvedenému návrhu v určených lhůtách.

84 Dne 16. března 2021 Tribunál v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jeho jednacího řádu vyzval SRB k předložení určitých dokumentů. Dopisem ze dne 30. března 2021 SRB odpověděl, že požadované dokumenty jsou částečně důvěrné a že by mohly být předloženy, pokud by Tribunál přijal důkazní opatření v tomto smyslu.

85 Usnesením ze dne 12. května 2021 Tribunál nařídil SRB zaprvé na základě čl. 24 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie a zadruhé na základě čl. 91 písm. b), čl. 92 odst. 3 a článku 103 jednacího řádu Tribunálu, aby předložil úplná znění sporného programu řešení krize, ocenění 2, posouzení selhání nebo pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular, jež provedla ECB dne 6. června 2017, a dopisu ze dne 18. května 2017, který ECB zaslala společnosti Banco Popular. Tribunál rovněž nařídil SRB, aby předložil nedůvěrné znění dopisu ze dne 18. května 2017, který ECB zaslala společnosti Banco Popular.

86 Usnesením ze dne 9. června 2021 Tribunál odstranil ze spisu důvěrná znění dokumentů, jež předložil SRB v rámci výkonu usnesení ze dne 12. května 2021.

B. Napadený rozsudek

87 Na podporu prvního bodu návrhových žádání znějícího na zrušení sporného programu řešení krize a rozhodnutí 2017/1246 vznesli žalobci čtyři žalobní důvody. První žalobní důvod vychází z porušení článku 18 nařízení o SRM. Druhý žalobní důvod vychází z porušení článku 20 uvedeného nařízení. Třetí žalobní důvod vychází z porušení práva být vyslechnut a práva na přístup ke spisu zakotvených v čl. 41 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“). Čtvrtý žalobní důvod vychází z porušení povinnosti uvést odůvodnění. Ve vyjádřeních ke spisům vedlejších účastníků žalobci rovněž uplatnili nový žalobní důvod vycházející z porušení článku 24 uvedeného nařízení.

88 Ve druhém bodě návrhových žádání žalobci navrhovali, aby bylo SRB a Komisi uloženo, aby jim zaplatily náhradu škody na základě jejich mimosmluvní odpovědnosti. Žalobci vznesli dva samostatné návrhy na náhradu škody, z nichž první je založen na zrušení sporného programu řešení krize, jakož i rozhodnutí 2017/1246 a druhý je na tomto zrušení nezávislý.

89 Třetím bodem návrhových žádání se žalobci domáhali zrušení ocenění 2 a uplatnili nárok na náhradu.

90 Napadeným rozsudkem Tribunál zamítl žalobu v plném rozsahu.

91 V uvedeném rozsudku rovněž zamítl návrh žalobců na přijetí organizačních procesních opatření a důkazních opatření.

IV. Návrhová žádání účastníků řízení o kasačním opravném prostředku

92 Navrhovatelé navrhují, aby Soudní dvůr:

– zrušil napadený rozsudek,

– vyhověl jejich návrhovým žádáním předloženým Tribunálu znějícím na zrušení sporného programu řešení krize a rozhodnutí 2017/1246, a v důsledku toho uložil Komisi a SRB, aby jim vrátily investice do Banco Popular, nebo jim alternativně uložil, aby jim zaplatily náhradu škody na základě jejich mimosmluvní odpovědnosti;

– uložil Komisi a SRB, aby jim zaplatily náhradu škody z titulu jejich mimosmluvní odpovědnosti, nezávisle na zrušení sporného programu řešení krize a rozhodnutí 2017/1246;

– prohlásil ocenění 2 za neplatné a uložil Komisi, jakož i SRB, aby jim vyplatily náhradu;

– uložil Komisi a SRB náhradu nákladů řízení v obou stupních;

– nařídil, aby byly přiznané částky zvýšeny o kompenzační úrok od 23. května 2017, nebo podpůrně od 7. června 2017 až do dne vyhlášení tohoto rozsudku, jakož i o úroky z prodlení ode dne vyhlášení tohoto rozsudku, s výjimkou nákladů tohoto řízení, k nimž se budou připisovat úroky z prodlení až ode dne vyhlášení tohoto rozsudku;

– přiznal jim jakoukoli další dodatečnou náhradu, která bude považována za přiměřenou.

93 Komise, SRB, Španělské království, jakož i Banco Santander jednotlivě navrhují, aby Soudní dvůr kasační opravný prostředek zamítl a uložil navrhovatelům náhradu nákladů řízení.

94 Pro případ, že by Soudní dvůr vyhověl kasačnímu opravnému prostředku a v souladu s článkem 61 statutu Soudního dvora Evropské unie rozhodl, že sám rozhodne o žalobě na neplatnost, navrhuje společnost Banco Santander, aby v souladu s čl. 264 druhým pododstavcem SFEU omezil dosah svého rozsudku zachováním účinků prodeje Banco Popular společnosti Banco Santander.

V. Ke kasačnímu opravnému prostředku

95 Na podporu kasačního opravného prostředku uplatňují navrhovatelé čtyři důvody kasačního opravného prostředku. První a druhý důvod kasačního opravného prostředku vycházejí z porušení článku 18 a článku 20 nařízení o SRM. Třetím a čtvrtým důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatelé zpochybňují opodstatněnost zamítnutí ze strany Tribunálu jejich návrhů o náhradu škody.

A. Úvodní poznámky

96 Úvodem je třeba připomenout, že žalobou, která je základem projednávaného kasačního opravného prostředku, se žalobci domáhali zrušení jak sporného programu řešení krize, tak rozhodnutí 2017/1246.

97 Ačkoli Soudní dvůr již v rozsudku ze dne 18. června 2024, Komise v. SRB (C-551/22 P, EU:C:2024:520, body 102 a 103), rozhodl, že sporný program řešení krize není napadnutelným aktem ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU, takže žaloba je v rozsahu, v němž směřuje proti tomuto programu, nepřípustná, rozhodnutí 2017/1246, jímž Komise schvaluje tento program, má samo o sobě vlastnosti aktu, který může být předmětem žaloby na neplatnost podle čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU.

98 Soudní dvůr nicméně uvedl, že v rámci žaloby na neplatnost směřující proti takovému rozhodnutí Komise, jako je rozhodnutí 2017/1246, se přitom dotyčné fyzické nebo právnické osoby mohou dovolávat protiprávnosti programu řešení krize, který tento orgán schválil, čímž mu přiznal závazné právní účinky, což jim může zaručit dostatečnou soudní ochranu. Kromě toho se má za to, že se Komise takovým schválením ztotožňuje se skutečnostmi a odůvodněním obsaženými v tomto programu, takže za něj musí případně nést odpovědnost před unijním soudem (rozsudek ze dne 18. června 2024, Komise v. SRB, C-551/22 P, EU:C:2024:520, bod 96 a citovaná judikatura).

99 V tomto rámci je tedy třeba přezkoumat důvody kasačního opravného prostředku zpochybňující legalitu sporného programu řešení krize.

B. K páté části druhého důvodu kasačního opravného prostředku, která vychází z porušení článku 90 nařízení o SRM, jakož i článků 17, 41 a 52 Listiny ve spojení s článkem 1 prvního dodatkového protokolu k EÚLP, a k šesté části tohoto důvodu kasačního opravného prostředku, která vychází z porušení povinnosti odůvodnění uvedené v článku 296 SFEU

100 V rámci páté a šesté části druhého důvodu kasačního opravného prostředku, které je třeba zkoumat na prvním místě, navrhovatelé v podstatě tvrdí, že přístup k úplnému znění zejména sporného programu řešení krize, jakož i ocenění 1 a 2 byl nezbytný pro výkon jejich práva na účinnou právní ochranu (pátá část tohoto důvodu kasačního opravného prostředku) a že odůvodnění sporného programu řešení krize, ocenění 2, jakož i rozhodnutí 2017/1246 bylo nedostatečné z důvodu zakrytí informací v těchto dokumentech (šestá část uvedeného důvodu kasačního opravného prostředku).

1. K páté části druhého důvodu kasačního opravného prostředku

101 V rámci páté části druhého důvodu kasačního opravného prostředku se navrhovatelé dovolávají porušení svého práva na přístup ke spisu podle článku 90 nařízení o SRM, jakož i článků 17, 41 a 52 Listiny ve spojení s článkem 1 dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsaného v Paříži dne 20. března 1952 (dále jen „první dodatkový protokol k EÚLP“). Tato část se v podstatě dělí na čtyři výtky.

a) Argumentace účastníků řízení

102 Navrhovatelé zaprvé tvrdí, že Tribunál v bodech 503 a 504 napadeného rozsudku vycházel z nesprávného výkladu článku 90 nařízení o SRM, když měl za to, že právo na přístup ke spisu zaručené tímto článkem se týká pouze subjektu, který je předmětem rozhodnutí o řešení krize. Znění tohoto ustanovení ve španělském jazyce („personas sujetas a las decisiones“), anglickém jazyce („persons who are the subject of“) a portugalském jazyce („pessoas sujeitas às decisões“) totiž neodkazují na předmět rozhodnutí o řešení krize, ale na osoby, na něž se takové rozhodnutí vztahuje. Kromě toho čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny rovněž zaručuje právo každé osoby na přístup ke spisu, který se jí týká.

103 Zadruhé porušení práva na přístup ke spisu v průběhu správního řízení, které předchází přijetí rozhodnutí, nemůže být zhojeno v průběhu soudního řízení a může, pokud bylo porušeno právo na obhajobu, vést ke zrušení tohoto rozhodnutí. Skutečnost, že navrhovatelé museli zahájit soudní řízení, aniž byli seznámeni se spisem, přitom porušila právo navrhovatelů na obhajobu, a to tím spíše, že stále nemají přístup k úplnému spisu.

104 Zatřetí Tribunál v bodech 505 a 515 napadeného rozsudku odmítl zejména na základě čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny a čl. 90 odst. 4 nařízení o SRM přístup k některým informacím obsaženým ve sporném programu řešení krize, v ocenění 2 a v jiných přípravných dokumentech z důvodu jejich důvěrnosti. Právo na přístup ke spisu musí být dodrženo i v případě, že použitelná právní úprava takový požadavek výslovně nestanoví.

105 Začtvrté a na posledním místě podle judikatury připomenuté v bodě 475 uvedeného rozsudku představuje omezení práva dotčených osob být vyslechnut nepřiměřený a neúnosný zásah pouze tehdy, když byly dotčené osoby zbaveny možnosti zpochybnit uvedená opatření v pozdějším řízení a vyjádřit v jeho rámci účelně své stanovisko. Na rozdíl od rozhodnutí Tribunálu v uvedeném bodě přitom taková možnost předpokládá úplný přístup ke spisu. Mimoto z judikatury Evropského

soudu pro lidská práva vyplývá, že článek 1 prvního dodatkového protokolu k EÚLP vyžaduje možnost kontradiktorní diskuze v souladu se zásadou rovnosti zbraní v každém řízení ukládajícím vzdání se vlastnického práva.

106 Komise namítá nepřípustnost páté části druhého důvodu kasačního opravného prostředku z důvodu, že argumentace uvedená v kasačním opravném prostředku není dostatečně jasná a přesná. SRB má za to, že argument vycházející z rozdílů mezi jazykovými zněními čl. 90 odst. 4 nařízení o SRM je nepřípustný. Každopádně pátá část druhého důvodu kasačního opravného prostředku je neopodstatněná.

107 SRB, Španělské království a Banco Santander tvrdí, že tato část je neopodstatněná.

b) Závěry Soudního dvora

108 Pokud jde o přípustnost páté části druhého důvodu kasačního opravného prostředku, je třeba uvést, že bez ohledu na určitou míru nepřesnosti lze na základě uplatněné argumentace pochopit, že se navrhovatelé dovolávají na základě čl. 90 odst. 4 nařízení o SRM a článků 17, 41 a 52 Listiny, ve spojení s článkem 1 prvního dodatkového protokolu k EÚLP, práva na přístup k úplným zněním sporného programu řešení krize, ocenění 2 a jiných přípravných dokumentů.

109 Konkrétně kritizují úvahy uvedené jednak v bodech 497 až 504 napadeného rozsudku, kterými Tribunál odmítl jejich argument vycházející z toho, že nemají právo na přístup ke spisu řešení krize Banco Popular, a jednak v bodech 505 a 515 uvedeného rozsudku, ve kterých Tribunál rozhodl, že na rozdíl od toho tvrzení žalobců, uvedení důvěrných informací ve spise brání jejímu úplnému přístupu.

110 Argument vycházející z rozdílnosti jazykových znění čl. 90 odst. 4 nařízení o SRM se týká konkrétně bodů 503 a 504 napadeného rozsudku a musí být považován za kritiku posouzení Tribunálu obsaženého v těchto bodech. Navrhovatel přitom může vznést kasační opravný prostředek tak, že uvede důvody vyplývající ze samotného napadeného rozsudku směřující ke zpochybnění jeho právní opodstatněnosti (rozsudek ze dne 25. ledna 2022, Komise v. European Food a další, C-638/19 P, EU:C:2022:50, bod 77, jakož i citovaná judikatura).

111 Námitku nepřípustnosti vznesenou Komisí a SRB ohledně páté části druhého důvodu kasačního opravného prostředku je tedy třeba zamítnout.

112 Pokud jde o věc samou, z úvah uvedených v bodech 497 až 504 napadeného rozsudku vyplývá, že Tribunál při odmítnutí argumentace vycházející z porušení práva na přístup ke všem informacím obsaženým ve spise vycházel jak z nepoužitelnosti *ratione personae* čl. 90 odst. 4 nařízení o SRM, tak z toho, že spis obsahuje důvěrné informace. Je přitom třeba konstatovat, že každá z těchto úvah může sama o sobě odůvodnit rozhodnutí Tribunálu.

113 Zaprvé, pokud jde o otázku, zda Tribunál právem rozhodl, že povinnost zachování důvěrnosti může bránit přístupu k úplným zněním sporného programu řešení krize, ocenění 2 a jiných přípravných dokumentů, je třeba připomenout, že čl. 90 odst. 4 nařízení o SRM stanoví, že osoby, na něž se vztahují rozhodnutí SRB, mají právo na přístup ke spisu SRB, a upřesňuje, že tyto osoby mají toto právo s výhradou oprávněného zájmu jiných osob na ochraně jejich obchodního tajemství a že se toto právo nevztahuje na důvěrné informace ani na interní přípravné dokumenty SRB. Kromě toho je třeba zdůraznit povinnost každého dotyčného orgánu vykonávat své pravomoci v souladu s obecnými zásadami unijního práva, zejména se zásadou řádné správy,

kterou nyní výslovně zakotvuje článek 41 Listiny, jehož odstavec 2 písm. b) zaručuje právo každého na přístup ke spisu, který se jej týká, za současného respektování oprávněných zájmů na zachování důvěrnosti a ochraně profesního a obchodního tajemství (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. května 2022, Klein v. Komise (C-430/20 P, EU:C:2022:377, bod 87).

114 Ze samotného znění uvedených ustanovení vyplývá, že právo na přístup ke spisu je omezeno nezbytností chránit důvěrné informace. Takto stanovená omezení tohoto práva odrážejí povinnost zachování důvěrnosti zakotvenou v článku 339 SFEU. V tomto ohledu již Soudní dvůr rozhodl, že orgány, instituce a jiné subjekty Unie jsou podle zásady ochrany obchodního tajemství, která představuje obecnou zásadu unijního práva, konkretizovanou zejména v článku 339 SFEU, v zásadě povinny neodhalit konkurentům soukromého subjektu důvěrné informace, které tento subjekt poskytl (rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 109 a citovaná judikatura).

115 V rámci režimu zavedeného nařízením o SRM je přitom dodržování požadavků profesního tajemství stanovených v článku 339 SFEU upřesněno nejen výhradou vyjádřenou v čl. 90 odst. 4 nařízení o SRM, ale i v čl. 88 odst. 1 druhém pododstavci uvedeného nařízení, který SRB zakazuje poskytnout informace, na které se tyto požadavky vztahují, jakémukoliv veřejnému či soukromému subjektu s výjimkou případů, kdy je jejich poskytnutí nutné pro účely soudního řízení. Jak upřesňuje čl. 88 odst. 5 uvedeného nařízení, SRB je povinen před poskytnutím jakýchkoli informací zajistit, aby neobsahovaly důvěrné informace.

116 V projednávané věci Tribunál v bodě 525 napadeného rozsudku, který není v rámci kasačního opravného prostředku kritizován, konstatoval, že předložení dokumentů nařízené Tribunálem nezaručuje žalobcům přístup k celému rozsahu těchto dokumentů, má-li Tribunál za to, že obsahují důvěrné údaje.

117 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že se Tribunál v bodech 505, 506, 515 a 527 napadeného rozsudku nedopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že se navrhovatelé nemohli dovolávat práva na přístup k úplným zněním sporného programu řešení krize, ocenění 2 a jiných přípravných dokumentů, jelikož tato úplná znění obsahovala důvěrné informace.

118 Na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelé, právo na účinnou právní ochranu nevyžaduje při existenci důvěrných informací přístup k celému spisu.

119 V této souvislosti z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že účinnost soudního přezkumu zaručeného článkem 47 Listiny předpokládá, že dotyčný bude mít možnost seznámit se s důvody přijatého rozhodnutí, které se ho týká, buď přečtením samotného rozhodnutí, nebo na základě sdělení těchto důvodů na jeho žádost, aniž je dotčena pravomoc příslušného soudu požadovat jejich sdělení od dotčeného orgánu, aby mu bylo umožněno hájit svá práva za co nejpříznivějších podmínek a rozhodnout se s plnou znalostí věci, zda je účelné obrátit se na příslušný soud, jakož i k tomu, aby byl tento soud plně schopen provést přezkum legality rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 4. června 2013, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, bod 53 a citovaná judikatura, jakož i ze dne 24. listopadu 2020, Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 a C-226/19, EU:C:2020:951, bod 43).

120 Nicméně Soudní dvůr v několika oblastech unijního práva rovněž rozhodl, že odůvodnění aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení jednotlivce, které spočívá na posouzení relativního postavení soukromých subjektů, může být do určité míry omezené, aby byly chráněny

informace, které se týkají těchto subjektů a na které se vztahuje obchodní tajemství. Povinnost zachovávat obchodní tajemství však nemůže zbavit povinnost uvést odůvodnění podstaty. I když tedy takový akt může být s ohledem na povinnost zachovávat obchodní tajemství dostatečně odůvodněn, ač neobsahuje zejména veškeré číselné údaje, o které se úvahy opírají, musí z odůvodnění přesto jasně a jednoznačně vyplývat tyto úvahy, jakož i použitá metodika (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 1. července 2008, Chronopost a La Poste v. UFEX a další, C-341/06 P a C-342/06 P, EU:C:2008:375, body 108 až 111; ze dne 21. prosince 2016, Club Hotel Loutraki a další v. Komise, C-131/15 P, EU:C:2016:989, bod 48, jakož i ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, body 110, 111 a 120).

121 V případě důvěrných informací tudíž článek 47 Listiny nepřiznává dotčené osobě právo na přístup k úplnému spisu, jsou-li splněny podmínky připomenuté v bodech 119 a 120 tohoto rozsudku.

122 V bodě 526 napadeného rozsudku přitom Tribunál uvedl, aniž mu bylo v rámci kasačního opravného prostředku oponováno, že informace, které zůstaly skryty v nedůvěrných zněních sporného programu řešení krize, ocenění 2 a jiných přípravných dokumentů, nejsou pro řešení sporu relevantní.

123 Pokud jde konečně o odkaz na články 17 a 52 EÚLP, jakož i na článek 1 prvního dodatkového protokolu k EÚLP, je třeba připomenout, že i když – jak potvrzuje čl. 6 odst. 3 SEU – základní práva, která jsou zaručena Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsanou v Římě dne 4. listopadu 1950, jsou součástí unijního práva jako obecné zásady, a i když čl. 52 odst. 3 Listiny stanoví, že v ní obsažená práva odpovídající právům zaručeným touto úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod mají stejný smysl a rozsah jako ty, které jim přikládá uvedená Úmluva, tato Úmluva, dokud k ní Unie nepřistoupila, nepředstavuje právní nástroj formálně začleněný do právního řádu Unie. Přezkum legality unijních aktů tedy musí být proveden výlučně z hlediska základních práv zaručených Listinou, zejména jejím článkem 17 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. února 2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, body 45 a 46 a citovaná judikatura).

124 Právo na vlastnictví zakotvené v článku 17 Listiny, ve spojení s jejím čl. 51 odst. 1, přitom nelze vykládat tak, že dotyčné osobě poskytuje přístup k informacím obsaženým ve spise, který by šel nad rámec požadavků vyplývajících z judikatury připomenuté v bodech 119 a 120 tohoto rozsudku.

125 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba konstatovat, že Tribunál právem rozhodl, že navrhovatelé neměli právo na přístup k úplným zněním sporného programu řešení krize, ocenění 2 a jiných přípravných dokumentů.

126 Jak vyplývá z bodu 112 tohoto rozsudku, i kdyby argument navrhovatelů, podle kterého se mohli, jakožto akcionáři subjektu v režimu řešení krize, dovolávat práva zaručeného v čl. 90 odst. 4 nařízení o SRM, byl opodstatněný, nemohl by zpochybnit legalitu rozhodnutí Tribunálu uvedeného v předchozím bodě, takže tento argument musí být odmítnut jako neúčinný.

127 Z toho vyplývá, že pátá část druhého důvodu kasačního opravného prostředku je zčásti neopodstatněná a zčásti neúčinná.

2. K šesté části druhého důvodu kasačního opravného prostředku

128 V rámci šesté části druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelé tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávných právních posouzení v rámci přezkumu týkajícího se dodržení povinnosti uvést odůvodnění zakotvené v článku 296 SFEU ve sporném programu řešení krize, v ocenění 2, jakož i v rozhodnutí 2017/1246.

a) Argumentace účastníků řízení

129 Navrhovatelé zaprvé poukazují na několik nedostatků v odůvodnění programu řešení krize.

130 Především tvrdí, že Tribunál měl v bodech 543 a 545 napadeného rozsudku nesprávně za to, že odůvodnění daného programu je dostatečné, pokud jde o konstatování existence situace selhání, ačkoli SRB nezkoumal jiná proveditelná řešení. Kromě toho SRB bez dalšího vysvětlení konstatoval, že problémy s likviditou společnosti Banco Popular nemohou být zhojeny jinými řešeními. Mimoto SRB neposkytl žádné odůvodnění volby nástroje převodu, ani neupřesnil, proč je tento nástroj nejlepším řešením. V této souvislosti navrhovatelé rovněž tvrdí, že na rozdíl od rozhodnutí Tribunálu uvedeného v bodech 556 a 557 napadeného rozsudku, měl SRB uvést důvody, proč měl za to, že zbývající část nouzového poskytnutí likvidity uvedená v těchto bodech již nebude vyplacena.

131 Dále Tribunál v bodech 536 až 540 napadeného rozsudku nesprávně rozhodl, že skutkové okolnosti uvedené v čl. 6 odst. 6 uvedeného programu neumožňují odůvodnit postup veřejného prodeje společnosti Banco Popular. V tomto ohledu v podstatě kritizují neexistenci informací o tom, proč všechny zúčastněné strany, s výjimkou společnosti Banco Santander, nepředložily nabídku. Kromě toho měl SRB ve sporném programu řešení krize upřesnit, proč FROB neposkytl jedné z těchto stran novou lhůtu pro předložení nabídky. Dále není odůvodněno stanovení prodejní ceny společnosti Banco Popular.

132 Navíc na rozdíl od toho, co Tribunál rozhodl v bodě 553 napadeného rozsudku, bylo odůvodnění programu řešení krize z roku 2016 obsažené v bodech 44 až 46 odůvodnění sporného programu řešení krize nedostatečné. Tyto body odůvodnění se totiž nezabývají opatřeními týkajícími se nouzového plánu umožňujícího rychle získat likviditu a scénářem umožňujícím překonat nedostatek likvidity po dobu čtyř měsíců, kdežto podle navrhovatelů tato opatření mohla problémy s likviditou vyřešit.

133 Konečně měl sporný program řešení krize v rozporu s úvahami uvedenými v bodě 551 napadeného rozsudku rovněž vysvětlit úvahy, proč společnost Deloitte splňuje požadavky nezávislosti a nestrannosti.

134 Zadruhé navrhovatelé tvrdí, že ocenění 2 nesplňuje požadavky vyplývající z článku 296 SFEU. Na rozdíl od toho, co Tribunál konstatoval v bodě 558 napadeného rozsudku, z bodu 82 písm. iv) a viii) repliky v prvním stupni vyplývá, že již zpochybnili konkrétní odstranění informací týkající se zhodnocení rezerv na právní rizika a synergií.

135 Nedůvěrné znění ocenění 2 přitom odstranilo části podstatné pro pochopení ocenění Banco Popular, a sice v první části některé výpočty a celkovou hodnotu položek týkajících se rezerv na právní rizika, společných podniků a synergií, v druhé části dílčí součty jednotlivých oceněných položek a celkové částky návratnosti pro věřitele v nejlepším a nejhorším scénáři v případě platební neschopnosti, jakož i souvisejících částí příloh. Podle navrhovatelů rozsah těchto

vyloučení značně překračuje meze povinnosti uvést odůvodnění, jak vyplývá z judikatury připomenuté v bodě 565 napadeného rozsudku, a nemůže být odůvodněn povinností zachování důvěrnosti uvedenou v bodě 566 uvedeného rozsudku.

136 Zatřetí ani rozhodnutí Komise 2017/1246 nerespektuje povinnost uvést odůvodnění. Tribunál měl v bodech 576 a 577 napadeného rozsudku nesprávně za to, že rozhodnutí, kterým se – jako v projednávané věci –Komise omezuje na vyjádření souhlasu s obsahem rozhodnutí SRB, je dostatečně odůvodněno s ohledem na velmi krátkou lhůtu, kterou měla Komise k dispozici.

137 Navrhovatelé dále kritizují body 580 až 583 napadeného rozsudku, v nichž měl Tribunál za to, že jejich argument vycházející z porušení zásad týkajících se přenesení pravomocí stanovených v rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7) představuje nový žalobní důvod, který musí být odmítnut jako nepřípustný. V bodě 153 žaloby se totiž dovolávali této judikatury v souvislosti s povinností Komise vykonávat kontrolu a s chybějícím odůvodněním čistě konkludentního rozhodnutí Komise.

138 Komise a Banco Santander tvrdí, že šestá část druhého důvodu kasačního opravného prostředku je nepřípustná z důvodu, že se navrhovatelé omezují na opakování argumentů uplatněných v prvním stupni a neoznačují přesně zpochybňované body napadeného rozsudku. Každopádně tato šestá část je neopodstatněná.

139 SRB a Španělské království tvrdí, že tato část je neopodstatněná.

b) Závěry Soudního dvora

1) K přípustnosti

140 Pokud jde nejprve o námitku nepřípustnosti vznesenou Komisí a společností Banco Santander, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury z čl. 256 odst. 1 druhého pododstavce SFEU, čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie a z čl. 168 odst. 1 písm. d) a čl. 169 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora vyplývá, že kasační opravný prostředek musí přesným způsobem uvádět kritizované části rozsudku, jehož zrušení se navrhovatel domáhá, jakož i právní argumenty, kterými je tento návrh konkrétně podpořen, jinak je kasační opravný prostředek nebo předmětný důvod kasačního opravného prostředku nepřípustný. Kasační opravný prostředek nesplňuje požadavky na odůvodnění vyplývající z výše uvedených ustanovení, jestliže se omezuje, aniž obsahuje argumentaci směřující specificky k identifikaci nesprávného právního posouzení, jímž je stižen napadený rozsudek, na opakování nebo doslovné převzetí důvodů a argumentů, které byly uplatněny před Tribunálem, včetně těch, které se opíraly o skutečnosti, které Tribunál výslovně odmítl. Takový kasační opravný prostředek totiž ve skutečnosti představuje návrh směřující k dosažení prostého nového přezkumu žaloby podané Tribunálu, což je mimo pravomoc Soudního dvora (rozsudek ze dne 11. ledna 2024, Planistat Europe a Charlot v. Komise, C-363/22 P, EU:C:2024:20, body 40 a 41, jakož i citovaná judikatura).

141 Jestliže však navrhovatel zpochybňuje výklad nebo použití unijního práva Tribunálem, mohou být právní otázky přezkoumané v prvním stupni znovu projednány v rámci kasačního opravného prostředku. Kdyby totiž navrhovatel nemohl kasační opravný prostředek takto opřít o důvody a argumenty již použité před Tribunálem, ztrácelo by řízení o kasačním opravném prostředku

částečně svůj smysl (rozsudky ze dne 12. září 2006, Reynolds Tobacco a další v. Komise, C-131/03 P, EU:C:2006:541, bod 51, a ze dne 9. července 2020, Haswani v. Rada, C-241/19 P, EU:C:2020:545, bod 50 a citovaná judikatura).

142 V projednávané věci je přitom šestou částí druhého důvodu kasačního opravného prostředku v podstatě zpochybňováno rozhodnutí Tribunálu o otázkách, které mu byly předloženy v prvním stupni, pokud jde zejména o povinnost orgánů uvést odůvodnění podle článku 296 SFEU. Dále vzhledem k tomu, že šestá část tohoto důvodu kasačního opravného prostředku obsahuje přesné údaje týkající se kritizovaných bodů napadeného rozsudku, jakož i argumenty, na nichž je založena, nelze ji prohlásit za nepřípustnou v plném rozsahu.

143 První výtka je však částečně nepřípustná v rozsahu, v němž navrhovatelé zpochybňují dostatečnost odůvodnění týkajícího se plánu řešení krize z roku 2016. Zatímco totiž navrhovatelé, jak vyplývá z bodu 552 napadeného rozsudku, uplatňovali nedostatek odůvodnění, pokud jde jednak o strategii řešení krize a nástroj k řešení krize, které plán stanovil, a jednak o důvody, proč plán nebyl dodržen, nyní tvrdí, že uvedený plán stanovil mechanismy, které by Banco Popular umožnily předejít selhání. Tím přitom vznášejí nový argument, který musí být z toho titulu ve fázi kasačního opravného prostředku prohlášen za nepřípustný.

144 Pokud jde o druhou výtku, tvrzení navrhovatelů týkající se ocenění 2 představují, jak uvedla generální advokátka T. Ćapeta v bodě 61 stanoviska ve věci Aeris Invest v. Komise a SRB (C-535/22 P, EU:C:2024:233), které musí být podle jeho bodu 4 vykládáno ve spojení se stanoviskem v projednávané věci, nový důvod vznesený ve fázi kasačního opravného prostředku, neboť Tribunál v bodě 558 napadeného rozsudku konstatoval, že navrhovatelé neupřesnili části ocenění 2, které jim bylo zabráněno pochopit.

145 Ačkoli navrhovatelé toto konstatování zpochybňují z důvodu, že v bodě 82 písm. iv) a viii) repliky v prvním stupni uvedli vyškrtnutí týkající se ocenění rezerv na právní rizika a synergií, je třeba uvést, že navrhovatelé argumentací uvedenou v bodě 82 uvedené repliky namítali porušení článku 20 nařízení o SRM, nikoli porušení povinnosti uvést odůvodnění. To je potvrzeno skutečností, že z této argumentace vyplývá, že byli schopni pochopit a zpochybnit ocenění 2. Tribunál přitom v bodě 558 napadeného rozsudku zkoumal argumentaci žalobců vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění.

146 Druhá výtka šesté části druhého důvodu kasačního opravného prostředku tudíž představuje nový důvod v rozsahu, v němž zpochybňuje odůvodnění ocenění 2, a musí být tudíž odmítnut jako nepřípustný.

2) K věci samé

147 V rámci první a třetí výtky šesté části druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelé Tribunálu vytýkají, že nesplnil požadavky vyplývající z článku 296 SFEU, pokud jde o přezkum odůvodnění obsaženého ve sporném programu řešení krize a rozhodnutí 2017/1246.

148 V tomto ohledu je třeba připomenout, že povinnost uvést odůvodnění je podstatnou formální náležitostí, která musí být odlišena od otázky opodstatněnosti odůvodnění, jež spadá pod legalitu sporného aktu po meritorní stránce (rozsudek ze dne 18. ledna 2024, Jenkinson v. Rada a další, C-46/22 P, EU:C:2024:50, bod 130, jakož i citovaná judikatura).

149 Mimoto z ustálené judikatury vyplývá, že ačkoliv z odůvodnění vyžadovaného článkem 296 SFEU musí jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, aby se dotčená osoba mohla seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a aby příslušný soud mohl vykonat přezkum, takové odůvodnění musí být přizpůsobeno povaze daného aktu a kontextu, ve kterém byl přijat. V tomto ohledu není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož dostatečnost odůvodnění musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast, a zejména v závislosti na zájmu, jejž mohou mít osoby, kterým je akt určen, na poskytnutí vysvětlení (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 8. května 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg v. ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, body 85 a 87, jakož i ze dne 29. září 2022, ABLV Bank v. SRB, C-202/21 P, EU:C:2022:734, bod 193 a citovaná judikatura).

150 Dále Soudní dvůr již konstatoval, že stupeň podrobnosti odůvodnění rozhodnutí musí být přiměřený materiálním možnostem a technickým podmínkám nebo lhůtě, ve kterých musí být rozhodnutí vydáno. Unijní orgány tedy nejsou při vypracovávání aktu v žádném případě povinny vyjádřit se ke skutečnostem, které mají jasně druhořadý význam, nebo předpokládat možné námitky (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 10. července 2008, Bertelsmann a Sony Corporation of America v. Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, bod 167 a citovaná judikatura, jakož i ze dne 6. listopadu 2012, Éditions Odile Jacob v. Komise, C-551/10 P, EU:C:2012:681, bod 48).

151 Jak však bylo uvedeno v bodech 114 a 115 tohoto rozsudku, orgány, instituce a jiné subjekty Unie jsou v zásadě povinny na základě zásady ochrany obchodního tajemství, která je konkretizována zejména v článku 339 SFEU, jakož i v čl. 88 odst. 1 druhém pododstavci a čl. 90 odst. 4 nařízení o SRM, s ohledem na bod 116 odůvodnění uvedeného nařízení, nezveřejňovat důvěrné informace, na které se vztahují požadavky profesního tajemství.

152 Přitom podle ustálené judikatury připomenuté v bodě 120 tohoto rozsudku odůvodnění aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení jednotlivce, které spočívá na posouzení relativního postavení soukromých subjektů, může být do určité míry omezené, aby byly chráněny informace, které se týkají těchto subjektů a na které se vztahuje obchodní tajemství. Povinnost zachovávat obchodní tajemství však nemůže zbavit povinnost uvést odůvodnění podstaty. I když tedy takový akt může být s ohledem na povinnost zachovávat obchodní tajemství dostatečně odůvodněn, aniž obsahuje zejména všechny číselné údaje, o které se úvahy opírají, musí z odůvodnění přesto jasně a jednoznačně vyplývat tyto úvahy, jakož i použitá metodika

i) K odůvodnění sporného programu řešení krize

153 Zaprvé navrhovatelé tvrdí, že odůvodnění týkající se podmínek řešení krize stanovených v čl. 18 odst. 1 prvním pododstavci písm. a) a b) nařízení o SRM není dostačující.

154 Pokud jde o podmínku stanovenou v čl. 18 odst. 1 prvním pododstavci písm. a) uvedeného nařízení, kritika bodu 543 napadeného rozsudku je založena na předpokladu, že SRB měl před tím, než učinil závěr o existenci selhání nebo pravděpodobného selhání Banco Popular, zkoumat, zda existovala jiná proveditelná řešení.

155 Takový požadavek však nevyplývá z čl. 18 odst. 1 prvního pododstavce písm. a) a odst. 4 písm. c) nařízení o SRM, podle kterého se má za to, že subjekt je v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné, pokud tento subjekt není schopen splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky, nebo existují objektivní skutečnosti podporující závěr, že tomu tak v blízké budoucnosti bude. Za

těchto podmínek Tribunál v bodech 542 až 544 napadeného rozsudku právem rozhodl, že údaje týkající se skutečnosti, že se likvidita společnosti Banco Popular zhoršila, uvedené v bodech 23 a 24 odůvodnění sporného programu řešení krize, právně dostačujícím způsobem odůvodňují existenci situace selhání nebo pravděpodobného selhání, pokud jde o uvedenou banku.

156 Pokud jde o podmínku stanovenou v čl. 18 odst. 1 prvním pododstavci písm. b) nařízení o SRM, navrhovatelé tvrdí, že se SRB bez dalšího vysvětlení spokojil s konstatováním, že problémy s likviditou společnosti Banco Popular nemohou být zhojeny jinými řešeními.

157 Je však nutno konstatovat, že tato argumentace vychází ze zjevně nesprávného výkladu napadeného rozsudku a sporného programu řešení krize. V bodě 545 napadeného rozsudku totiž Tribunál vycházel ze zjištění uvedených v bodech 188 až 192 uvedeného rozsudku, z nichž vyplývá, že článek 3 sporného programu řešení krize podrobně uvádí důvody, které vedly SRB k závěru o neexistenci alternativních opatření k nápravě problémů souvisejících s likviditou společnosti Banco Popular.

158 Pokud jde v této souvislosti o nouzové poskytnutí likvidity, z bodu 153 napadeného rozsudku vyplývá, že SRB v bodě 26 písm. c) odůvodnění sporného programu řešení krize konstatoval, že nouzové poskytnutí likvidity nebylo v okamžiku řešení krize dostupné. Na základě tohoto konstatování přitom Tribunál v bodech 556 a 557 napadeného rozsudku rozhodl, aniž se dopustil nesprávného právního posouzení, že SRB nebyl povinen upřesnit důvody týkající se nedostupnosti nouzového poskytnutí likvidity.

159 Zadruhé navrhovatelé zpochybňují odůvodnění týkající se určení a použití nástroje převodu činnosti jako nástroje k řešení krize.

160 Pokud jde o bod 545 napadeného rozsudku, v rozsahu, v němž navrhovatelé tvrdí, že SRB nevysvětlil důvody, proč byl nástroj převodu činnosti použit jako nástroj k řešení krize, je třeba konstatovat, že Tribunál v něm naopak rozhodl, že článek 5 sporného programu řešení krize obsahuje vysvětlení týkající se volby tohoto nástroje a důvodů, proč měl SRB za to, že ostatní nástroje vyjmenované v čl. 22 odst. 2 nařízení o SRM neumožňují dosáhnout cílů řešení krize ve stejné míře. S ohledem na tato zjištění Tribunálu nemůže argument vycházející z nedostatku odůvodnění obstát.

161 Pokud jde o postup veřejného prodeje společnosti Banco Popular, Tribunál měl v bodech 536 a 537 napadeného rozsudku za to, že informace uvedené v čl. 6 odst. 6 sporného programu řešení krize umožňují pochopit průběh tohoto postupu a že na jeho konci byla předložena jediná platná nabídka, kterou SRB považoval za rozumné přijmout a zabránit tak nekontrolované platební neschopnosti společnosti Banco Popular.

162 S ohledem na tyto informace měl Tribunál právem za to, že SRB nebyl povinen upřesnit důvody, proč žádná ze zúčastněných stran, s výjimkou Banco Santander, nepředložila nabídku. Stejně tak z bodu 540 napadeného rozsudku vyplývá, že SRB nestanovil kupní cenu, ale že cena byla výsledkem konkurenčního postupu prodeje vedeného FROB a ceny nabídnuté společností Banco Santander.

163 Navrhovatelé dále nesprávně tvrdí, že SRB měl do sporného programu řešení krize zahrnout konkrétní důvod, vysvětlující proč FROB neposkytl žádné ze zúčastněných stran novou lhůtu. Jak totiž uvedl Tribunál v bodě 540 uvedeného rozsudku, takové upřesnění nebylo třeba, jelikož tato zúčastněná strana informovala FROB dne 6. června 2017 o svém rozhodnutí nepředložit nabídku.

164 Na třetím a posledním místě, pokud jde o argument navrhovatelů, že sporný program řešení krize měl rovněž upřesnit, že nezávislý odhadce najatý k provedení ocenění 2 splňuje požadavky nezávislosti a nestrannosti, Tribunál měl v bodě 551 napadeného rozsudku správně za to, že taková objasnění nejsou nezbytná pro pochopení sporného programu řešení krize.

165 Z toho vyplývá, že první výtka vycházející z porušení článku 296 SFEU, pokud jde o sporný program řešení krize, musí být zamítnuta.

ii) K odůvodnění rozhodnutí 2017/1246

166 Zaprvé navrhovatelé tvrdí, že Tribunál v bodech 576 a 577 napadeného rozsudku nesprávně rozhodl, že rozhodnutí 2017/1246, kterým se Komise omezuje na vyjádření souhlasu s obsahem sporného programu řešení krize, splňuje požadavky vyplývající z článku 296 SFEU z důvodu velmi krátké lhůty, kterou měla Komise k dispozici.

167 V tomto ohledu je třeba uvést, že body 2 až 5 odůvodnění rozhodnutí 2017/1246 uvádějí důvody, které vedly Komisi k tomuto rozhodnutí. Poté, co v bodech 2 a 3 odůvodnění uvedeného rozhodnutí v zásadě konstatovala, že podle informací uvedených ve sporném programu řešení krize jsou ve vztahu k Banco Popular splněny všechny podmínky pro zahájení řešení krize stanovené v čl. 18 odst. 1 prvním pododstavci nařízení o SRM a že uvedený program zavádí v uvedené bance režim řešení krize a stanoví použití nástroje převodu její činnosti, Komise v bodě 4 odůvodnění téhož rozhodnutí upřesnila, že „s programem řešení krize souhlasí“ a „[z]ejména souhlasí s odůvodněním SRB, proč je řešení krize nezbytné ve veřejném zájmu v souladu s článkem 5 nařízení [o SRM]“. Komise v bodě 5 rozhodnutí 2017/1246 dospěla k závěru, že sporný program řešení krize musí být schválen, což učinila v článku 1 uvedeného rozhodnutí.

168 Soudní dvůr již přitom rozhodl, že se má za to, že se Komise takovým schválením ztotožňuje se skutečnostmi a odůvodněním obsaženými v tomto programu, takže za něj musí případně nést odpovědnost před unijním soudem (rozsudek ze dne 18. června 2024, Komise v. SRB, C-551/22 P, EU:C:2024:520, bod 96). Za těchto podmínek je třeba mít za to, že důvody, které vedly SRB k přijetí uvedeného programu, jsou nedílnou součástí rozhodnutí o jeho schválení, a mohou tedy odůvodnit i toto schválení.

169 Tribunál tudíž v bodě 576 napadeného rozsudku právem rozhodl, že nelze vyžadovat, aby Komise předložila další odůvodnění schválení, jelikož by mohlo spočívat pouze v zopakování skutečností, které jsou již obsaženy ve sporném programu řešení krize. Kromě toho podle čl. 18 odst. 7 nařízení o SRM není Komise povinna provést druhou analýzu ve vztahu k analýze SRB, ale pouze schválit či neschválit jeho rozhodnutí.

170 Tribunál se rovněž nedopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 577 napadeného rozsudku zohlednil velmi krátkou lhůtu, kterou měla Komise pro schválení sporného programu řešení krize. Jak bylo připomenuto v bodě 150 tohoto rozsudku, podle ustálené judikatury stupeň podrobnosti odůvodnění rozhodnutí musí být přiměřený materiálním možnostem a technickým podmínkám nebo lhůtě, ve kterých musí být rozhodnutí vydáno. Okolnosti, za kterých byl sporný program řešení krize přijat a schválen, se přitom vyznačovaly jistou naléhavostí.

171 Z toho vyplývá, že Tribunál v bodě 578 napadeného rozsudku právem rozhodl, že odůvodnění rozhodnutí 2017/1246 bylo v souladu s požadavky vyplývajícími z článku 296 SFEU.

172 Zadruhé navrhovatelé tvrdí, že Tribunál v bodech 580 až 583 uvedeného rozsudku nesprávně odmítl jako nový jejich argument vycházející z porušení zásad týkajících se přenesení pravomocí stanovených v rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7). V tomto ohledu tvrdí, že v bodě 153 žaloby již tento argument uplatnili.

173 Z uvedeného bodu žaloby však vyplývá, že se navrhovatelé nedovolávali porušení těchto zásad týkajících se delegování pravomocí, ale pouze tvrdili, že Komise neodůvodnila přezkum, který vykonala ve vztahu k diskrečním aspektům sporného programu řešení krize.

174 Za těchto podmínek je třeba konstatovat, že se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že uvedený argument byl nový. Tuto výtku je tudíž třeba zamítnout jako neopodstatněnou.

175 S ohledem na tyto skutečnosti musí být šestá část druhého důvodu kasačního opravného prostředku zamítnuta v plném rozsahu.

C. K první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku, která vychází z porušení čl. 18 odst. 1 prvního pododstavce písm. a) nařízení o SRM

176 V první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku se navrhovatelé dovolávají porušení čl. 18 odst. 1 prvního pododstavce písm. c) nařízení o SRM. Tato část se v podstatě dělí na tři výtky.

1. Argumentace účastníků řízení

177 Navrhovatelé zaprvé tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodech 133 a 145 napadeného rozsudku rozhodl, že krize likvidity, které čelila Banco Popular, byla dostatečným důvodem pro opatření k řešení krize této banky, aniž předtím ověřil, zda bylo možné zabránit jejímu selhání nouzovým poskytnutím likvidity.

178 Na rozdíl od toho, co Tribunál rozhodl v bodech 152, 158 a 165 uvedeného rozsudku, vyplývá z čl. 18 odst. 1 prvního pododstavce písm. a) a odst. 4 písm. c) nařízení o SRM, ve spojení s bodem 20 obecných pokynů EBA ze dne 6. srpna 2015, pokud jde o výklad různých podmínek, za nichž se instituce považuje za instituci, jež je v selhání nebo jejíž selhání je pravděpodobné, podle čl. 32 odst. 6 směrnice 2014/59 (EBA/GL/2015/07), a s článkem 41 Listiny, že nouzové poskytnutí likvidity by mělo být uskutečněno přednostně, pokud je zjištěna situace selhání nebo pravděpodobného selhání. Od dubna 2017 byl tedy SRB povinen podporovat nouzové poskytnutí likvidity centrální bankou Španělska nebo ECB.

179 Zadruhé navrhovatelé tvrdí, že Tribunál v bodech 163 až 169 napadeného rozsudku nesprávně rozhodl, že údajné porušení povinnosti zachování důvěrnosti ze strany SRB před přijetím sporného programu řešení krize nebyl pro účely použití čl. 18 odst. 1 prvního pododstavce písm. a) nařízení o SRM relevantní. Tribunál měl nejprve ověřit způsob, kterým by se situace vyvíjela při neexistenci této nesrovnalosti. Dále napadený rozsudek obsahuje rozpor v odůvodnění, když uvádí, že napadený akt musí být zrušen, prokáže-li se, že nesrovnalost měla dostatečný dopad, a zároveň rozhodl, že důvody, které k řešení krize vedly, jsou v tomto ohledu irelevantní. Kromě toho Tribunál v bodech 168 a 169 uvedeného rozsudku dospěl k nesprávnému závěru o nepoužitelnosti zásady *nemo auditur propiam turpitudinem allegans* z důvodu, že SRB a Komise neměly ze svého protiprávního jednání prospěch. Podle nich

spočívala výhoda SRB v projednávané věci v tom, že prohlášení jeho předsedkyně a úniky informací byly ignorovány a přecházeny mlčením. Konečně bod 116 odůvodnění nařízení o SRM stanoví vyvratitelnou domněnku, že nesplnění povinnosti zachování důvěrnosti je příčinou selhání.

180 Zatřetí na rozdíl od toho, co Tribunál rozhodl v bodech 173 až 176 napadeného rozsudku z důvodu údajného porušení povinnosti zachování důvěrnosti, byly SRB a Komise podle článku 41 Listiny povinny jednat tak, aby zabránily újmě způsobené tímto porušením povinnosti zachovávat důvěrnost, a tudíž ověřit možnost v dostatečném předstihu uskutečnit nouzové poskytnutí likvidity nebo navrhnout jiná, méně omezující řešení.

181 SRB a Banco Santander tvrdí, že první část prvního důvodu kasačního opravného prostředku je nepřípustná, jelikož se navrhovatelé omezují na opakování nebo doslovné převzetí žalobních důvodů a argumentů, které předložili Tribunálu. SRB dodává, že pokud jde o výhodu vyžadovanou pro použití zásady *nemo auditur propiam turpitudinem allegans*, navrhovatelé uplatňují nový argument. Každopádně tato první část je neopodstatněná.

182 Komise a Španělské království tvrdí, že první část prvního důvodu kasačního opravného prostředku je neopodstatněná.

2. Závěry Soudního dvora

a) K přípustnosti

183 Pokud jde o námitku nepřípustnosti vycházející z opakování argumentů předložených před Tribunálem, je třeba uvést, že první částí prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelé zpochybňují výklad čl. 18 odst. 1 prvního pododstavce písm. a) nařízení o SRM, přičemž upřesňují kritizované body napadeného rozsudku a argumenty, na nichž je kritika založena. První část tohoto důvodu kasačního opravného prostředku tedy nemůže být prohlášena za nepřípustnou v plném rozsahu.

184 V rozsahu, v němž SRB tvrdí, že navrhovatelé uplatňují nový argument v souvislosti s použitím zásady *nemo auditur propiam turpitudinem allegans*, jelikož upřesňují, co podle nich představuje výhodu, kterou měly SRB a Komise využít, stačí uvést, že navrhovatelé v kasačním opravném prostředku uplatnili v podstatě stejnou argumentaci jako v žalobě a v replice v prvním stupni.

185 První část prvního důvodu kasačního opravného prostředku je tedy přípustná.

b) K věci samé

186 V první části prvního důvodu navrhovatelé v podstatě tvrdí, že příčiny nedostatku likvidity společnosti Banco Popular jsou relevantní pro účely posouzení legality sporného programu řešení krize s ohledem na čl. 18 odst. 1 první pododstavec písm. a) nařízení o SRM. Tvrdí, že z bodů 133, 145, 152, 158, 163 až 169 a 173 až 176 napadeného rozsudku vyplývá, že SRB porušil jak povinnost zachování důvěrnosti, tak povinnost snažit se předejít selhání, zejména upřednostněním nouzového poskytnutí likvidity společnosti Banco Popular.

187 V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 18 odst. 1 první pododstavec písm. a) až c) nařízení o SRM podmiňuje přijetí programu řešení krize třemi kumulativními podmínkami, a sice zaprvé, že dotyčný subjekt je v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné, zadruhé že s ohledem na časové možnosti a další relevantní okolnosti neexistuje přiměřená vyhlídka na to, že by selhání subjektu v přiměřené lhůtě zabránila jakákoli alternativní opatření soukromé povahy, a zatřetí, že opatření k řešení krize je nezbytné ve veřejném zájmu.

188 První část prvního důvodu kasačního opravného prostředku se týká pouze první z těchto podmínek, tedy zda je dotyčný subjekt v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné. Pokud jde o tuto podmínku, čl. 18 odst. 4 první pododstavec písm. c) nařízení o SRM upřesňuje, že se má za to, že subjekt je v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné, pokud tento subjekt není schopen splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky, nebo existují objektivní skutečnosti podporující závěr, že tomu tak v blízké budoucnosti bude.

189 Zaprvé je třeba vyvodit z neexistence jakéhokoli odkazu – ve znění čl. 18 odst. 1 prvního pododstavce písm. a) a odst. 4 prvního pododstavce písm. c) nařízení o SRM – na okolnosti, za kterých vznikla situace selhání, že uvedená ustanovení umožňují konstatovat selhání dotčeného subjektu nezávisle na takových případných okolnostech.

190 Zohlednění těchto okolností by bylo rovněž neslučitelné s cíli nařízení o SRM, kterými je, jak vyplývá zejména z bodu 58 jeho odůvodnění, udržení stability finančního systému, zajištění kontinuity základních finančních služeb a ochrana vkladatelů. Případné okolnosti, které způsobily selhání dotyčné banky, totiž nemohou bránit SRB v přijetí opatření k řešení krize, když jsou splněny všechny podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 prvním pododstavci uvedeného nařízení, tedy že banka je v selhání, že neexistuje alternativní řešení, a zejména že řešení krize je nezbytné ve veřejném zájmu.

191 Za těchto podmínek se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když v bodech 163 až 166 napadeného rozsudku rozhodl, že program řešení krize je právoplatně přijat, pokud jsou splněny podmínky stanovené v článku 18 nařízení o SRM, a to bez ohledu na to, z jakých důvodů se daný subjekt ocitl v selhání nebo v předpokládaném selhání.

192 Z toho rovněž vyplývá, že Tribunál mohl mít za to, aniž si protiřečil, že sporný program řešení krize by byl přijat, i kdyby bylo prokázáno, že selhání nebo pravděpodobné selhání bylo způsobeno údajným porušením povinnosti zachování důvěrnosti. Z toho mimo jiné vyplývá, že argumentace navrhovatelů vycházející z toho, že Tribunál údajně porušil zásadu *nemo auditur propiam turpitudinem allegans*, musí být i za předpokladu, že by bylo možné mít za to, že SRB přijetím sporného programu řešení krize získal nebo zamýšlel získat „výhodu“ ve smyslu uvedené zásady, odmítnuta jako neúčinná.

193 Zadruhé ani znění čl. 18 odst. 1 prvního pododstavce písm. a) a odst. 4 prvního pododstavce písm. c) nařízení o SRM neodkazuje na existenci alternativních řešení k řešení krize.

194 Jak Tribunál v podstatě uvedl v bodech 133, 145 a 147 napadeného rozsudku, k učinění závěru o selhání nebo pravděpodobném selhání ve smyslu čl. 18 odst. 1 prvního pododstavce písm. a) tohoto nařízení stačí, aby SRB a Komise konstatovaly krizi likvidity ve smyslu čl. 18 odst. 4 prvního pododstavce písm. c) uvedeného nařízení. Naproti tomu s ohledem na úvahy uvedené v bodech 189 až 191 tohoto rozsudku pouhá skutečnost, že selhání by mohlo být v minulosti případně zabráněno, nemůže být důvodem bránícím tomu, aby SRB a Komise mohly konstatovat existenci takové situace.

195 Mimoto pokud jde o údajnou povinnost, která jim přísluší, v okamžiku, kdy zvažují přijetí programu řešení krize vůči dotčenému subjektu, ověřit, zda existují jiná řešení než přijetí takového opatření s cílem zabránit selhání, ze samotného znění čl. 18 odst. 1 prvního pododstavce písm. b) nařízení o SRM vyplývá, že takové posouzení spadá pod druhou podmínku pro přijetí programu řešení krize. Případná dostupnost alternativních řešení tudíž nemůže zpochybnit legalitu takového programu řešení krize s ohledem na první podmínku stanovenou v uvedeném čl. 18 odst. 1 prvním pododstavci písm. a).

196 Za těchto podmínek je argument vycházející z toho, že Komisi a SRB podle čl. 18 odst. 1 prvního pododstavce písm. a) a odst. 4 prvního pododstavce písm. c) nařízení o SRM přísluší prozkoumat, zda existují alternativní řešení k přijetí sporného programu řešení krize, a jako rozšíření takové povinnosti podporovat uskutečnění nouzového poskytnutí likvidity ve prospěch Banco Popular, neopodstatněný.

197 Z toho vyplývá, že první část prvního důvodu kasačního opravného je neopodstatněná.

D. Ke druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku, která vychází z porušení čl. 18 odst. 1 prvního pododstavce písm. a) nařízení o SRM

198 V rámci druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelé kritizují posouzení provedené Tribunálem v bodech 180 až 229 napadeného rozsudku, které se týká druhé podmínky, které je podřízeno přijetí programu řešení krize, stanovené v čl. 18 odst. 1 prvním pododstavci písm. b) nařízení o SRM.

1. Argumentace účastníků řízení

199 Navrhovatelé zaprvé tvrdí, že Tribunál porušil povinnost uvést odůvodnění, když v bodech 182 až 184 napadeného rozsudku uvedl, že jejich argumenty týkající se dalšího nouzového poskytnutí likvidity Banco Popular jsou založeny na pouhých dohadech nebo představují pouhé domněnky. Podle navrhovatelů, pokud by Banco Popular bylo vyplaceno další nouzové poskytnutí likvidity odpovídající částce 6 miliard eur, mohla by posledně uvedená pokračovat v činnosti minimálně do 21. června 2017.

200 Zadruhé je napadený rozsudek stižen nedostatečným odůvodněním v rozsahu, v němž Tribunál v bodě 194 uvedeného rozsudku považoval za nesporné, že k nápravě nedostatku likvidity prostřednictvím zvýšení kapitálu nezbýval čas. Podle interních výpočtů společnosti Banco Popular totiž mohlo být navýšení kapitálu provedeno za jeden měsíc a bylo plánováno do června 2017.

201 Navíc na rozdíl od toho, co Tribunál uvedl v bodech 200 až 203 napadeného rozsudku, navrhovatelé prokázali, že navýšení kapitálu společnosti Banco Popular bylo proveditelné a mohlo vyřešit její problémy s likviditou. V tomto ohledu navrhovatelé tvrdí, že Tribunál zjevně nesprávně posoudil a zkreslil obsah dopisu společnosti Barclays Bank ze dne 3. června 2017 a dopisu společnosti Deutsche Bank ze dne 5. června 2017. Podle nich tyto dopisy prokazují, že se uvedené dvě banky skutečně zavázaly provést navýšení kapitálu. Mají za to, že navýšení kapitálu by obnovilo důvěru akcionářů v Banco Popular a tím by omezilo nebo prakticky vyloučilo výběry vkladů.

202 Zatřetí Tribunál zkreslil důkazy, když v bodě 208 napadeného rozsudku uvedl, že argumenty navrhovatelů týkající se oddělení aktiv se opírají o pouhé domněnky. Navrhovatelé totiž prokázali, že společnost Banco Popular dlouhodobě připravovala prodej neproduktivních nemovitostí v hodnotě 6 miliard eur v rámci projektu „Sunrise“. Navíc v návaznosti na řešení krize předložilo několik fondů nabídky na neproduktivní aktiva v rámci projektu „Nouveau Sunrise“, což svědčí o existenci skutečného zájmu o tato aktiva.

203 Tento zájem je potvrzen pevnými nabídkami, které společnost Banco Popular obdržela pro nestrategická aktiva. V bodě 211 napadeného rozsudku Tribunál odmítl jejich tvrzení v tomto ohledu z důvodu, že se zakládala pouze na novinových článcích. Přitom neexistoval žádný právní základ pro odmítnutí důkazu z důvodu, že vyplývá z novinového článku.

204 Začtvrté navrhovatelé tvrdí, že napadený rozsudek je stižen nedostatečným odůvodněním a vychází z podstatně nesprávného posouzení skutkového stavu v rozsahu, v němž Tribunál v bodech 223 a 224 uvedeného rozsudku konstatoval, že soukromý prodej třetí osobě nepředstavuje alternativu k přijetí sporného programu řešení krize. Na rozdíl od toho, co konstatoval Tribunál, totiž nabídky zmíněné v žalobě mohly prokázat, že případné nabytí společnosti Banco Popular vyvolalo skutečný zájem. Mimoto neúspěch soukromého prodeje by nenastal dne 29. května 2017, nýbrž dne 6. června 2017, neboť SRB od dotčených osob požadoval, aby předložily nabídky ve lhůtě šesti hodin.

205 Zapáté se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 229 napadeného rozsudku konstatoval, že státní podpory a použití fondu jsou v rozporu s cíli řešení krize a že SRB nemůže členskému státu uložit, aby poskytl podporu určitému subjektu. Tyto podpory jsou totiž výslovně stanoveny v čl. 18 odst. 4 prvním pododstavci písm. d) bodě iii) a odst. 6 písm. c) a čl. 19 odst. 1 a 3 nařízení o SRM. Navíc, i když SRB nemůže uložit členským státům, aby určitému subjektu poskytly podporu, z bodu 52 odůvodnění uvedeného nařízení vyplývalo, že nicméně mohl navrhnout poskytnutí podpory nebo podpořit použití fondu, který mohl být použit v kombinaci s jakýmkoli jiným řešením.

206 Komise, SRB, Španělské království a Banco Santander tvrdí, že tato argumentace je nepřípustná, jelikož navrhovatelé se omezili na opakování nebo doslovné převzetí důvodů a argumentů, které byly uplatněny v řízení v prvním stupni, aniž vysvětlují, v čem se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení.

207 Pokud jde o věc samou, mají v podstatě za to, že argumenty uplatněné na podporu druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku nemohou prokázat, že se Tribunál v bodech 182 až 229 napadeného rozsudku dopustil nesprávného právního posouzení v rámci přezkumu pěti alternativních opatření dovolávaných navrhovateli.

2. Závěry Soudního dvora

208 V rámci druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelé v podstatě tvrdí, že Tribunál porušil povinnost uvést odůvodnění nebo zkreslil důkazy, když v bodech 179 až 229 napadeného rozsudku odmítl jejich argumentaci, podle níž SRB porušil čl. 18 odst. 1 první pododstavec písm. b) nařízení o SRM.

209 V tomto ohledu je třeba uvést, že navrhovatelé před Tribunálem tvrdili, že na rozdíl od toho, co konstatoval SRB ve sporném programu řešení krize, existovalo alespoň šest použitelných opatření představujících šest alternativ k opatření k řešení krize. Pěti výtkami uplatněnými na

podporu druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku zpochybňují posouzení Tribunálu týkající se pěti z těchto opatření, a sice zaprvé dalšího nouzového poskytnutí likvidity, zadruhé navýšení kapitálu, zatřetí oddělení aktiv, začtvrté soukromého prodeje třetí osobě a zapáté financování z fondu nebo poskytnutí státní podpory.

210 Přitom pokud jde o první až čtvrtou výtku uplatněnou na podporu druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku, je třeba uvést, že v rámci argumentace shrnuté v bodech 199, 200 a 204 tohoto rozsudku navrhovatelé neupřesňují, v čem odůvodnění uvedené v bodech 182 až 184, 194, 223 a 224 napadeného rozsudku neumožňuje pochopit úvahy Tribunálu, ale ve skutečnosti zpochybňují opodstatněnost těchto úvah, a vyzývají tedy Soudní dvůr k tomu, aby znovu přezkoumal skutkové okolnosti, kterých se již dovolávali před Tribunálem.

211 Nicméně podle ustálené judikatury z čl. 256 odst. 1 SFEU a čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie vyplývá, že kasační opravný prostředek je omezen na právní otázky, a jedině Tribunál je proto příslušný ke zjištění a posouzení relevantního skutkového stavu, jakož i důkazů. Posouzení skutkového stavu a důkazů nepředstavuje, s výhradou případu jejich zkreslení, právní otázku, která jako taková podléhá přezkumu Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku (rozsudek ze dne 25. ledna 2022, Komise v. European Food a další, C-638/19 P, EU:C:2022:50, bod 71 a citovaná judikatura).

212 V rozsahu, v němž se navrhovatelé dovolávají zkreslení, je třeba uvést, že argumenty shrnutými v bodech 201 a 202 tohoto rozsudku vznáší takovou výtku pouze ve vztahu ke konstatováním uvedeným v bodech 200 až 203 a 208 napadeného rozsudku. Z ustálené judikatury však vyplývá, že v případě, že navrhovatel namítá zkreslení, musí na základě článku 256 SFEU, čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie a čl. 168 odst. 1 písm. d) jednacího řádu přesně uvést skutečnosti, které byly Tribunálem zkresleny, a prokázat pochybení v analýze, která podle něj vedla Tribunál k tomuto zkreslení Navíc takové zkreslení musí zjevně vyplývat z písemností ve spise, aniž je nutné znovu posuzovat skutkový stav a důkazy (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. listopadu 2022, Komise v. Valencia Club de Fútbol, (C-211/20 P, EU:C:2022:862, bod 55 a citovaná judikatura).

213 Je přitom nutno konstatovat, že pokud jde o body 200 až 203 a 208 napadeného rozsudku, navrhovatelé se omezují na tvrzení, že došlo ke zkreslení, přičemž odkazují na celou řadu dokumentů přiložených ke kasačnímu opravnému prostředku, aniž jakkoli upřesňují pochybení v analýze, kterých se měl Tribunál v rámci svého posouzení dopustit. Mimoto ohledně výňatků z dokumentů citovaných v bodech 200 až 203 uvedeného rozsudku je třeba konstatovat, že zdaleka neukazují na zjevné zkreslení, naopak potvrzují posouzení učiněné Tribunálem, pokud jde o neexistenci pevného závazku dotyčných bank. Jeví se tedy, že navrhovatelé v podstatě usilují o nové posouzení skutkového stavu a důkazů Soudním dvorem. Uvedené argumenty musí být proto odmítnuty jako nepřípustné.

214 Kromě toho, pokud jde o argumentaci shrnutou v bodě 203 tohoto rozsudku, kritika bodu 211 napadeného rozsudku vychází ze zjevně nesprávného výkladu uvedeného bodu. Vyplývá z toho totiž, že Tribunál upřesnil důvody, proč měl za to, že prodej aktiv, o která šlo v těchto novinových článcích, podle něj nemohl zabránit selhání Banco Popular, aniž rozhodl, že novinové články v zásadě nelze brát v úvahu jako důkaz.

215 Pokud jde o pátou výtku směřující proti bodu 229 napadeného rozsudku, navrhovatelé tvrdí, že financování z fondu by představovalo alternativní opatření ve smyslu čl. 18 odst. 1 prvního pododstavce písm. b) nařízení o SRM. Tribunál však takový argument neodmítl v bodě 229 uvedeného rozsudku, ale v bodě 227, a to z důvodu, který navrhovatelé v rámci kasačního opravného prostředku nekritizovali, a sice že na základě čl. 76 odst. 1 písm. b) uvedeného nařízení se SRB může uchýlit k financování z fondu pouze v souvislosti s opatřením k řešení krize. Tento výklad je podpořen čl. 18 odst. 6 písm. c) a čl. 19 odst. 3 uvedeného nařízení, které upřesňují podmínky pro použití fondu v programu řešení krize, a tudíž předpokládají, že je splněna podmínka stanovená v čl. 18 odst. 1 prvním pododstavci písm. b). Financování z fondu tedy nelze považovat za alternativu k řešení krize ve smyslu posledně uvedeného ustanovení. Uvedené úvahy nejsou stiženy nesprávným právním posouzením.

216 Navrhovatelé dále tvrdí, že SRB mohl Španělskému království „navrhnout“ poskytnutí státní podpory společnosti Banco Popular. Taková argumentace přitom nezpochybňuje posouzení Tribunálu obsažené v bodě 228 napadeného rozsudku, podle něhož SRB ani Komise nemohly členskému státu uložit povinnost poskytnout podporu určitému subjektu.

217 Kromě toho, jak v podstatě Tribunál právem rozhodl v bodě 229 napadeného rozsudku, mít za to, že – jak tvrdí navrhovatelé – státní podpora by mohla představovat „alternativní řešení“ ve smyslu čl. 18 odst. 1 prvního pododstavce písm. b) nařízení o SRM, by bylo v rozporu s účelem řešení krize uvedeným v čl. 14 odst. 2 písm. c) uvedeného nařízení, který upřesňuje, že je třeba chránit veřejné finanční prostředky tím, že se minimalizuje spoléhání se na mimořádnou veřejnou finanční podporu. Takové „řešení“ by bylo rovněž neslučitelné s okolností, že podle čl. 18 odst. 4 prvního pododstavce písm. d) uvedeného nařízení má poskytnutí mimořádné veřejné finanční podpory v zásadě za následek, že se má za to, že se dotyčný subjekt nachází v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné.

218 Pátá výtka druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku tudíž musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

219 Z toho vyplývá, že druhá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku je zčásti nepřípustná a zčásti neopodstatněná.

E. Ke třetí části prvního důvodu kasačního opravného prostředku, která vychází z porušení čl. 18 odst. 1 prvního pododstavce písm. a) nařízení o SRM

220 Ve třetí části prvního důvodu kasačního opravného prostředku se navrhovatelé dovolávají porušení čl. 18 odst. 1 prvního pododstavce písm. c) nařízení o SRM. Je rozdělena na tři výtky.

1. Argumentace účastníků řízení

221 Zaprvé navrhovatelé tvrdí, že na rozdíl od toho, co Tribunál rozhodl v bodech 243 až 245 a 247 napadeného rozsudku, musí být zájmy akcionářů a věřitelů poměřovány s veřejným zájmem, aby se minimalizovaly náklady na řešení krize a zabránilo se zbytečnému „snižování hodnoty“ ve smyslu čl. 14 odst. 2 druhého pododstavce nařízení o SRM. Domnívají se, že tento požadavek proporcionality vyplývá jak z ustanovení nařízení o SRM, a sice z čl. 18 odst. 1 prvního pododstavce písm. c) nařízení o SRM, ve spojení s čl. 18 odst. 5, čl. 6 odst. 3 písm. b), článkem 14 a čl. 15 odst. 2 uvedeného nařízení, ve spojení s body 45 a 46 jeho odůvodnění, jakož i z článků 17 a 52 Listiny a článku 1 prvního dodatkového protokolu k EÚLP.

222 Podle navrhovatelů musí být takto vyžadované vážení zájmů provedeno nejen ve vztahu ke scénáři likvidace, ale rovněž ve vztahu k jiným řešením. Tribunál přitom tyto požadavky porušil, když rozhodl, že prodej společnosti Banco Popular byl nejlepším řešením, aniž analyzoval jiná řešení.

223 Zadruhé mají za to, že Tribunál v bodech 253 a 254 napadeného rozsudku nesprávně rozhodl, že společnost Banco Popular nebyla diskriminována oproti italským úvěrovým institucím, u nichž Komise schválila poskytnutí státní podpory a SRB odmítl přijmout program řešení krize. Na rozdíl od toho, co Tribunál uvedl v bodech 253 a 254 napadeného rozsudku, je poskytnutí takové podpory relevantní pro použití čl. 18 odst. 1 prvního pododstavce písm. c) nařízení o SRM. Rozdílné zacházení mimoto nelze odůvodnit, protože na rozdíl od Banco Popular uvedené instituce nevykonávaly zásadní funkce.

224 Zatřetí Tribunál v bodě 261 napadeného rozsudku neprávem odmítl jako opožděný a nepřípustný jejich argument vycházející z nepřiměřenosti postupu prodeje. V replice v prvním stupni totiž odůvodnili uvedení tohoto argumentu zveřejněním nové dokumentace o daném řízení po podání žaloby.

225 Komise, SRB a Banco Santander tvrdí, že třetí část prvního důvodu kasačního opravného prostředku je nepřípustná, jelikož se navrhovatelé omezují na opakování nebo doslovné převzetí žalobních důvodů a argumentů, které již byly uplatněny před Tribunálem. Každopádně je tato třetí část neopodstatněná.

226 Španělské království tvrdí, že tato část je neopodstatněná.

2. Závěry Soudního dvora

227 Pokud jde o přípustnost třetí části prvního důvodu kasačního opravného prostředku, Komise, SRB a společnost Banco Santander nesprávně tvrdí, že se navrhovatelé omezují na zopakování argumentů, které již byly uplatněny před Tribunálem. Navrhovatelé totiž třemi výtkami této části zpochybňují zejména opodstatněnost výkladu a použití čl. 18 odst. 1 prvního pododstavce písm. c) nařízení o SRM, jakož i zásady proporcionality ze strany Tribunálu, přičemž upřesňují kritizované body napadeného rozsudku, jakož i argumenty, o které se opírá.

228 Pokud jde o věc samou, navrhovatelé kritizují zaprvé body 243 až 245 a 247 napadeného rozsudku. V podstatě tvrdí, že v rámci použití čl. 18 odst. 1 prvního pododstavce písm. c) nařízení o SRM je SRB povinen zájmy akcionářů a věřitelů poměřit s veřejným zájmem, aby se minimalizovaly náklady na řešení krize a zabránilo se zbytečnému snižování hodnoty. Podle navrhovatelů musí být takto vyžadované vážení zájmů provedeno nejen ve vztahu ke scénáři likvidace, ale rovněž ve vztahu k jiným řešením.

229 Tato argumentace nemůže obstát.

230 Článek 18 odst. 1 první pododstavec písm. c) nařízení o SRM stanoví, že přijetí opatření k řešení krize musí být nezbytné ve veřejném zájmu, což je v souladu s odstavcem 5 uvedeného článku případ, kdy je toto opatření nezbytné k dosažení jednoho nebo více účelů řešení krize stanovených v článku 14 uvedeného nařízení, a vůči nimž je přiměřené. Ze znění čl. 18 odst. 1 prvního pododstavce písm. c) jasně vyplývá, že není nezbytné zohledňovat alternativní opatření k řešení krize a k likvidaci dotčeného subjektu, což potvrzuje kontext, jehož je posledně uvedené ustanovení součástí.

231 Jak bylo připomenuto v bodě 187 tohoto rozsudku, čl. 18 odst. 1 první pododstavec písm. a) až c) nařízení o SRM podřizuje přijetí programu řešení krize třem kumulativním podmínkám, z nichž poslední se týká nezbytnosti opatření k řešení krize ve veřejném zájmu, zatímco druhá podmínka se týká právě neexistence alternativních opatření k řešení krize a k likvidaci. V rámci ověření druhé z těchto podmínek, stanovené v čl. 18 odst. 1 prvním pododstavci písm. b) uvedeného nařízení, je tedy třeba zkoumat, zda existují alternativní řešení krize a likvidace.

232 Pokud jde o zohlednění zájmů akcionářů a věřitelů, je třeba uvést, že i když přezkum třetí podmínky týkající se veřejného zájmu musí na základě čl. 18 odst. 1 prvního pododstavce písm. c) a odst. 5 uvedeného nařízení zohlednit účely řešení krize uvedené v čl. 14 odst. 2 prvním pododstavci uvedeného nařízení, je nutno konstatovat, že ochrana zájmů akcionářů a věřitelů není mezi těmito účely uvedena, a není tam uvedena ani minimalizace nákladů na řešení krize či zabránění snížení hodnoty. Ačkoli se v souladu s druhým odstavcem uvedeného ustanovení musí SRB, Rada, Komise a případně vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize snažit zohlednit uvedené dva poslední aspekty při sledování účelů řešení krize stanovených v čl. 14 odst. 1 prvním pododstavci téhož nařízení, nejsou uvedené entity takovou povinností vázány, pokud jde o ochranu zájmů akcionářů a věřitelů.

233 Mimoto Tribunál právem zdůraznil, v bodě 246 napadeného rozsudku, že pojem „snížení hodnoty“ ve smyslu čl. 14 odst. 2 druhého pododstavce nařízení o SRM se nevztahuje pouze na majetkové zájmy akcionářů a držitelů kapitálových nástrojů daného subjektu, ale i na majetkové zájmy jeho vkladatelů, zaměstnanců a dalších věřitelů. Konkrétně ze samotného znění tohoto druhého pododstavce vyplývá, že SRB a Komise se musí pouze snažit minimalizovat náklady na řešení krize a zabránit snižování hodnoty, jež není nezbytné pro dosažení účelu řešení krize.

234 Za těchto podmínek Tribunál v bodě 243 napadeného rozsudku rozhodl, aniž se dopustil nesprávného právního posouzení, že uplatnění podmínky řešení krize stanovené v čl. 18 odst. 1 prvního pododstavce písm. c) tohoto nařízení nevyžaduje konkrétně vyvážení veřejného zájmu na řešení krize dotčeného subjektu s právy akcionářů a věřitelů.

235 Na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelé, nutnost zohlednit pouze soukromé zájmy akcionářů a věřitelů není závazná ani s ohledem na zásadu proporcionality, jak je zakotvena v ustanoveních nařízení o SRM uvedených v bodě 221 tohoto rozsudku, ani s ohledem na článek 17 a čl. 52 odst. 1 Listiny.

236 Pokud jde totiž o dodržení zásady proporcionality, vyplývá z ustálené judikatury Soudního dvora, že při sledování cíle obecného zájmu nelze ztrácet ze zřetele skutečnost, že tento cíl je třeba uvést do souladu se základními právy dotčenými daným opatřením vyváženým poměřením tohoto cíle s dotčenými právy [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 8. prosince 2022, Orde van Vlaamse Balies a další, C-694/20, EU:C:2022:963, bod 41 a citovaná judikatura, jakož i ze dne 23. března 2023, Generalstaatsanwaltschaft Bamberg (Výjimky ze zásady ne bis in idem), C-365/21, EU:C:2023:236, bod 59]. Jak přitom bylo uvedeno v bodě 233 tohoto rozsudku, práva akcionářů a věřitelů nejsou jedinými právy, která musí být zohledněna v kontextu řešení krize.

237 Tudíž první výtka vznesená na podporu třetí části prvního důvodu kasačního opravného prostředku musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

238 Pokud jde o druhou výtku vycházející z údajné diskriminace společnosti Banco Popular oproti italským úvěrovým institucím, které měly prospěch ze státních podpor, ačkoli nevykonávaly zásadní funkce, z úvah uvedených v bodech 230 a 231 tohoto rozsudku vyplývá, že existence

případných alternativních řešení není relevantní pro posouzení podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 prvním pododstavci písm. c) nařízení o SRM, ale vztahuje se na ně písm. b) prvního pododstavce odst. 1 uvedeného článku. Tribunál v bodě 253 napadeného rozsudku právem rozhodl, že tvrzení týkající se alternativních řešení nemají žádný vztah k dodržení kritéria veřejného zájmu.

239 Dále v rozsahu, v němž navrhovatelé tvrdí, že diskriminace společnosti Banco Popular oproti italským úvěrovým institucím nemůže být odůvodněna skutečností, že tyto úvěrové instituce nevykonávaly zásadní funkce, spočívá jejich argumentace na zjevně nesprávném výkladu bodu 254 napadeného rozsudku. Podle informací uvedených v daném bodě totiž SRB vycházel nejen z neexistence zásadních funkcí uvedených úvěrových institucí, ale rovněž z úvahy, že jejich likvidace by neměla mít významný negativní dopad na finanční stabilitu. Je tedy patrné, že SRB vycházel právě z kritéria stanoveného v čl. 18 odst. 1 prvním pododstavci písm. c) a odst. 5 nařízení o SRM, které může odůvodnit rozdílné zacházení.

240 Třetí výtkou navrhovatelé tvrdí, že Tribunál v bodě 261 uvedeného rozsudku neprávem odmítl jako opožděný jejich argument vycházející z nepřiměřenosti postupu prodeje, ačkoli v replice v prvním stupni odůvodnili jeho předložení zveřejněním nové dokumentace o tomto postupu.

241 V tomto ohledu je pravda, že ze společného výkladu bodů 1, 47 a 48 uvedené repliky vyplývá, že argumentace navrhovatelů vycházející z vady postupu prodeje se zčásti zakládala na dokumentech, které nebyly k dispozici v době podání žaloby.

242 Avšak tato okolnost nemůže sama o sobě prokázat, že Tribunál měl v bodě 261 napadeného rozsudku nesprávně za to, že žalobci neuvedli důvod, proč ve stadiu žaloby nenamítali protiprávnost postupu prodeje.

243 V rozsahu, v němž se uvedená argumentace zakládala rovněž na dokumentech dostupných v době podání uvedené žaloby, totiž příslušelo navrhovatelům, aby prokázali důvod, proč jim skutečnost, že neměli k dispozici uvedené – později zveřejněné – dokumenty, zabránila od tohoto okamžiku namítat uvedenou protiprávnost, i když to znamená následné rozšíření tohoto argumentu prostřednictvím posledně uvedených dokumentů.

244 Je přitom nutno konstatovat, že navrhovatelé takový důkaz nepředložili ani v řízení o kasačním opravném prostředku.

245 Z toho vyplývá, že třetí výtka třetí části prvního důvodu kasačního opravného prostředku musí být zamítnuta jako neopodstatněná, a tudíž tato část musí být zamítnuta v plném rozsahu.

F. K první až čtvrté části druhého důvodu kasačního opravného prostředku, které vycházejí z porušení článku 20 nařízení o SRM

246 V rámci první až čtvrté části druhého důvodu kasačního opravného prostředku se navrhovatelé dovolávají nesprávných právních posouzení, kterých se měl Tribunál dopustit při výkladu a použití článku 20 nařízení o SRM ve vztahu k oceněním 1 a 2.

247 Úvodem je třeba připomenout, že podle čl. 20 odst. 1 nařízení o SRM před přijetím rozhodnutí o opatření k řešení krize nebo o výkonu pravomoci k odpisu nebo konverzi příslušných kapitálových nástrojů SRB zajistí, aby nezávislá osoba provedla poctivé, obezřetné a realistické ocenění aktiv a závazků dotčeného subjektu.

248 Pokud jde o toto ocenění, odstavce 2, 3, 10 a 11 článku 20 rozlišují mezi konečným oceněním, které splňuje veškeré požadavky stanovené v odstavcích 1 a 4 až 9, a prozatímním oceněním, které nesplňuje všechny uvedené požadavky. Podle čl. 20 odst. 13 nařízení o SRM se však prozatímní ocenění provedené v souladu s čl. 20 odst. 10 a 11 uvedeného nařízení považuje za platný základ pro rozhodování SRB o opatřeních k řešení krize nebo o výkonu pravomoci k odpisu nebo konverzi příslušných kapitálových nástrojů.

249 V projednávané věci byla ocenění 1 a 2 přijata jako prozatímní ocenění. Ocenění 1 přijaté SRB dne 5. června 2017 na základě čl. 20 odst. 5 písm. a) uvedeného nařízení mělo za cíl poskytnout uvedenému orgánu poznatky umožňující určit, zda byly splněny podmínky pro zahájení postupu řešení krize stanovené v čl. 18 odst. 1 prvním pododstavci uvedeného nařízení.

250 Dne 6. června 2017 společnost Deloitte předala SRB ocenění 2. Uvedené ocenění mělo za cíl provést hodnocení v souladu s čl. 20 odst. 4, odst. 5 písm. f) a odst. 9 uvedeného nařízení.

251 Téhož dne provedla ECB po konzultaci s SRB posouzení první podmínky řešení krize týkající se selhání nebo pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular v souladu s čl. 18 odst. 1 prvním pododstavcem uvedeného nařízení.

252 V rámci první až třetí části druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelé v podstatě tvrdí, že ocenění 1 a 2 nesplňují požadavky stanovené v čl. 20 odst. 1, 4, 5, 7 a 9 nařízení o SRM, na rozdíl od toho, co Tribunál rozhodl v napadeném rozsudku. Ve čtvrté části tohoto důvodu kasačního opravného prostředku, která vychází z porušení čl. 20 odst. 10 a 11 tohoto nařízení, navrhovatelé v podstatě tvrdí, že prozatímní ocenění mohou představovat platný základ pro přijetí opatření k řešení krize pouze tehdy, jsou-li následována konečným následným oceněním.

1. K první části druhého důvodu kasačního opravného prostředku

253 První částí druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelé tvrdí, že na rozdíl od toho, co Tribunál rozhodl, jsou ocenění 1 a 2 v rozporu s požadavky čl. 20 odst. 1 a 4 nařízení o SRM.

a) Argumentace účastníků řízení

254 V rámci první výtky navrhovatelé tvrdí, že s ohledem na výhrady vyjádřené v oceněních 1 a 2 nelze uvedená ocenění považovat za realistická, obezřetná a poctivá. Pokud jde o ocenění 1, Tribunál měl v bodech 347 a 294 napadeného rozsudku nesprávně za to, že posouzení ECB týkající se situace selhání nebo pravděpodobného selhání Banco Popular učinilo toto ocenění irelevantním. SRB totiž nemůže delegovat uvedené ocenění na ECB. Pokud jde o ocenění 2, dovolávají se rozporu mezi tím, co Tribunál připomněl v bodě 353 uvedeného rozsudku, podle kterého musí být ocenění založeno na poctivých, obezřetných a realistických předpokladech, na straně jedné a jeho závěrem učiněným v bodě 357 uvedeného rozsudku, podle kterého byly tyto požadavky splněny navzdory výhradám vyjádřeným společností Deloitte, na straně druhé.

255 Druhá výtka vychází z porušení čl. 20 odst. 1 a 4 nařízení o SRM, ve spojení s upřesněními uvedenými v článku 8 návrhu regulačních technických norem. Na rozdíl od toho, co Tribunál rozhodl v bodech 359 a 360 napadeného rozsudku, z uvedených ustanovení nařízení o SRM vyplývá, že i v případě prozatímních ocenění by se ocenění mělo týkat všech aktiv a pasiv dotčeného subjektu.

256 V rámci třetí výtky navrhovatelé tvrdí, že Tribunál v bodě 392 uvedeného rozsudku nesprávně dospěl k závěru, že v ocenění 2 nepředstavuje ocenění některých aktiv podhodnocení, které je v rozporu s čl. 20 odst. 1 uvedeného nařízení. Pokud jde o úvěry a pohledávky uvedené v bodech 370 a 371 uvedeného rozsudku, navrhovatelé tvrdí, že článek 8 návrhu regulačních technických norem se vztahuje pouze na aktiva, která vyžadují zvláštní pozornost při oceňování. Pokud jde o body 378 a 379 téhož rozsudku, navrhovatelé tvrdí, že rozdíl v hodnotě daňových aktiv zohledněný v ocenění 2 a ve výpočtech Banco Santander po řešení krize nemůže být odůvodněn zápornými základy daně. V bodech 386 a 387 napadeného rozsudku měl Tribunál nesprávně za to, že nepřipsání žádné hodnoty existujícímu obchodnímu majetku bylo odůvodněné, zatímco společnost Banco Popular nadále jednala jako subjekt odlišný od společnosti Banco Santander až do 4. října 2018. Pokud jde dále o dopad nízké výkonnosti společnosti Banco Popular na hodnotu nehmotných aktiv, je odůvodnění uvedené v napadeném rozsudku čistě spekulativní.

257 V rámci čtvrté výtky navrhovatelé tvrdí, že široké rozpětí hodnot použité společností Deloitte v ocenění 2 není obezřetné, poctivé a realistické. V tomto ohledu Tribunál v bodě 396 napadeného rozsudku nesprávně uvedl, že žalobci zpochybnili věrohodnost tohoto rozpětí, aniž vznesli jakýkoli konkrétní argument. Mimoto, i když čl. 2 odst. 3 návrhu regulačních technických norem umožňuje prezentovat ocenění ve formě rozpětí hodnot, široké rozpětí hodnot uvedené společností Deloitte nemůže splňovat kritérium obezřetného, poctivého a realistického ocenění.

258 Pátou výtkou navrhovatelé tvrdí, že Tribunál v bodech 404 až 409 napadeného rozsudku nesprávně odmítl jejich argumenty zpochybňující výpočet hodnoty čistých aktiv v oceněních 1 a 2, jakož i posouzení ECB týkající se situace selhání nebo pravděpodobného selhání Banco Popular. Vzhledem k tomu, že tato dvě ocenění provedla odhad hodnoty Banco Popular, jsou srovnatelná bez ohledu na rozdílnost jejich cílů a právních základů. Kromě toho z důvodů uvedených v rámci první výtky, shrnutých v bodě 254 tohoto rozsudku, měl Tribunál nesprávně za to, že ocenění 1 pozbylo relevance na základě uvedeného posouzení ECB. Pokud jde o rozpory mezi oceněním 2 a uvedeným posouzením ECB, je irelevantní, zda je použita hospodářská nebo účetní hodnota, jelikož ocenění 2 obsahuje výpočty týkající se neproduktivních aktiv, které jsou v rozporu s výpočty obsaženými v posouzení ECB, které se týkalo situace selhání nebo pravděpodobného selhání Banco Popular. V každém případě záporná hodnota uvedená v ocenění 2 znamená, že společnost Banco Popular byla platebně neschopná, což bylo zjevně v rozporu s uvedeným posouzením ECB.

259 Podle Komise a společnosti Banco Santander je první část druhého důvodu kasačního opravného prostředku nepřípustná, jelikož se navrhovatelé omezují na opakování argumentů, které již uplatnili před Tribunálem. Každopádně tato první část je neopodstatněná.

260 SRB a Španělské království tvrdí, že tato část je neopodstatněná.

b) Závěry Soudního dvora

261 Pokud jde o námitku nepřípustnosti vznesenou Komisí a společností Banco Santander, je třeba uvést, že první částí druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelé v podstatě zpochybňují výklad čl. 20 odst. 1 a 4 nařízení o SRM ze strany Tribunálu. Kromě toho kasační opravný prostředek obsahuje přesné údaje, pokud jde o kritizované body napadeného rozsudku, jakož i argumenty, na kterých je založena jejich kritika. Za těchto podmínek nemůže být první část tohoto důvodu kasačního opravného prostředku prohlášena za nepřípustnou.

262 Pokud jde o věc samou, navrhovatelé vznáší pět výtek na podporu první části druhého důvodu kasačního opravného prostředku.

1) K první výtce

263 První výtkou navrhovatelé kritizují body 347 a 357 napadeného rozsudku z důvodu, že výhrady vyjádřené v oceněních 1 a 2, pokud jde o spolehlivost a dostatečnost ověřených informací, jakož i správnost vyjádřených výsledků, mohly zpochybnit poctivou, obezřetnou a realistickou povahu těchto ocenění.

264 Pokud jde o ocenění 1, z bodů 296 a 347 uvedeného rozsudku vyplývá, že Tribunál měl za to, že tato argumentace je neúčinná, jelikož uvedené ocenění se stalo irelevantním na základě posouzení ECB, které se týkalo selhání nebo pravděpodobného selhání Banko Popular. Navrhovatelé sice tvrdí, že SRB nemůže toto ocenění „delegovat“ na ECB, nezohledňují však skutečnost, jak již Soudní dvůr rozhodl, že čl. 18 odst. 1 druhý pododstavec nařízení o SRM přiznává ECB přednostní pravomoc k provedení tohoto posouzení s ohledem na odborné znalosti, které má jakožto orgán dohledu. Jelikož má v tomto postavení přístup ke všem informacím o dotyčném subjektu pro účely dohledu, ECB má nejlepší předpoklady k tomu, aby s ohledem na definici selhání či pravděpodobného selhání uvedenou v čl. 18 odst. 4 prvního pododstavce uvedeného nařízení, která odkazuje zejména na skutečnosti související s obezřetnostní situací, jako jsou podmínky povolení, výše aktiv v porovnání s výší závazků nebo zadluženost v současnosti či v budoucnu, mohla určit, zda je tato podmínka splněna (rozsudek ze dne 6. května 2021, ABLV Bank a další v. ECB, C-551/19 P a C-552/19 P, EU:C:2021:369, bod 62). V projednávané věci je třeba dodat, že posouzení ECB, které se týkalo selhání nebo pravděpodobného selhání Banko Popular, bylo rovněž založeno na novějších údajích než ocenění 1.

265 Z toho vyplývá, že Tribunál se nedopustil nesprávného právního posouzení, když v bodech 294 až 296 a 347 napadeného rozsudku rozhodl, že posouzení ECB, které se týkalo selhání nebo pravděpodobného selhání Banco Popular, způsobilo, že je ocenění 1 týkající se téže situace irelevantní.

266 Pokud jde o ocenění 2, je třeba konstatovat, že argumentace navrhovatelů spočívá na zjevně nesprávném výkladu bodu 353 napadeného rozsudku. Na rozdíl od toho, co tvrdí, se Tribunál neomezil na konstatování, že ocenění dotčeného subjektu se musí opírat o poctivé, obezřetné a realistické předpoklady, ale zdůraznil, že odhadce musí rovněž zohlednit různé faktory a okolnosti. Podle skutkových zjištění Tribunálu uvedených v bodě 356 uvedeného rozsudku přitom bylo ocenění 2 založeno na předpokladech a zohledňovalo mnoho faktorů, přičemž se opírá o odhady a výhledová hodnocení. Kromě toho v bodě 357 uvedeného rozsudku správně uvedl, že rovněž s ohledem na časová omezení a dostupné informace jsou určitá nejistota a přibližnost informací vlastní veškerým prozatímním oceněním provedeným podle čl. 20 odst. 10 nařízení o SRM.

267 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že Tribunál v bodě 357 napadeného rozsudku právem rozhodl, aniž zpochybnil konstatování uvedené v bodě 353 téhož rozsudku, že výhrady formulované společností Deloitte nemohly zpochybnit poctivou, obezřetnou a realistickou povahu ocenění 2.

268 První výtka musí proto být odmítnuta jako neopodstatněná.

2) Ke druhé výtce

269 Navrhovatelé tvrdí, že na rozdíl od toho, co Tribunál rozhodl v bodech 359 a 360 napadeného rozsudku, z čl. 20 odst. 1 a 4 nařízení o SRM, jakož i z článku 8 návrhu regulačních technických norem vyplývá, že i prozatímní ocenění musí zahrnovat ocenění všech prvků aktiv a pasiv a nemohou se zaměřit na některé z těchto prvků.

270 V tomto ohledu je třeba uvést, že čl. 20 odst. 1 uvedeného nařízení stanoví, že ocenění aktiv a pasiv musí být „poctivé, obezřetné a realistické“, avšak nevyžaduje vyčerpávající určení všech aktiv a pasiv. Takový požadavek nevyplývá ani z čl. 20 odst. 4 uvedeného nařízení, který pouze uvádí, že „[c]ílem ocenění je posoudit hodnotu aktiv a závazků subjektu“.

271 Jak je přitom upřesněno v čl. 20 odst. 10 druhé větě nařízení o SRM, musí-li prozatímní ocenění v naléhavé situaci obsahovat odhad aktiv a pasiv, musí splňovat požadavek na poctivou, obezřetnou a realistickou povahu pouze tehdy, je-li to za daných okolností přiměřeně proveditelné. Vyčerpávající určení všech aktiv a pasiv se totiž může ukázat jako nemožné v naléhavé situaci, jako je situace, která charakterizuje přijetí prozatímních ocenění.

272 V rámci týchž úvah článek 8 návrhu regulačních technických norem stanoví, že odhadce se zvlášť zaměří na oblasti s velkou mírou nejistoty při oceňování, jež mají významný dopad na celkové ocenění.

273 Za těchto podmínek Tribunál v bodech 359 a 360 napadeného rozsudku právem rozhodl, že vzhledem ke krátké době, která byla k dispozici, společnost Deloitte musela striktně upřednostnit zkoumání dostupných informací a soustředit se pouze na klíčové prvky aktiv a pasiv Banco Popular, jejichž ocenění bylo vysoce nejisté.

274 Z toho vyplývá, že druhou výtku je nutno zamítnout.

3) Ke třetí výtce

275 Pokud jde o třetí výtku, je třeba připomenout, že vzhledem k tomu, že SRB a Komise mají při přijímání programu řešení krize činit rozhodnutí technické povahy a provést komplexní prognózy a posouzení, je třeba jim přiznat jistý prostor pro uvážení. S ohledem na tento prostor pro uvážení nemůže soudní přezkum, který má unijní soud provádět ve vztahu k opodstatněnosti důvodů programu řešení krize, vést uvedený soud k tomu, že nahradí posouzení SRB a Komise svým posouzením, ale má za cíl ověřit, že toto rozhodnutí není založeno na věcně nesprávných skutkových zjištěních a že není stiženo zjevně nesprávným posouzením nebo zneužitím pravomoci (obdobně viz rozsudek ze dne 4. května 2023, ECB v. Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, bod 55 a citovaná judikatura). Tyto zásady se vztahují na ocenění závazků a aktiv bankovní instituce podle čl. 20 odst. 1, 3 10, 11 a 13 nařízení o SRM bez ohledu na to, zda je provedeno SRB nebo na jeho žádost nezávislým znalcem.

276 Pokud jde o půjčky a pohledávky uvedené v bodech 370 a 371 napadeného rozsudku, navrhovatelé pouze uvádějí, že podle nich se článek 8 návrhu regulačních technických norem použije pouze na aktiva, která vyžadují zvláštní pozornost při oceňování. V bodě 370 uvedeného rozsudku však Tribunál konstatoval, že úvěry a pohledávky patří mezi oblasti, uvedené v tomto ustanovení, s velkou mírou nejistoty, na něž se musí odhadce zvlášť zaměřit. V kasačním opravném prostředku přitom navrhovatelé neuvádějí žádný argument, který by toto posouzení konkrétně zpochybnil, ale v podstatě žádají Soudní dvůr, aby provedl nové posouzení skutkového stavu, což ve fázi kasačního opravného prostředku není v jeho pravomoci. Takový argument je tudíž nepřípustný.

277 Pokud jde o body 378 a 379 napadeného rozsudku, Tribunál rozhodl, že ocenění daňových pohledávek provedené společností Banco Santander na závěr řešení krize Banco Popular nemůže prokázat, že společnost Deloitte provedla podhodnocení. V tomto ohledu zejména uvedl, že hodnota připsaná těmto aktivům společností Banco Santander závisela mimo jiné na synergiích mezi Banco Santander a Banco Popular, zatímco společnost Deloitte musela určit hodnotu jednotlivých kategorií aktiv nikoli pro určitého nabyvatele, ale pro každého potenciálního nabyvatele. Navrhovatelé přitom zpochybňují opodstatněnost těchto skutkových posouzení a žádají Soudní dvůr, aby provedl nové posouzení skutkového stavu, takže jejich návrh v tomto ohledu musí být prohlášen za nepřípustný.

278 Konečně v bodech 386 a 387 uvedeného rozsudku Tribunál připomněl vysvětlení poskytnutá společností Deloitte, pokud jde o metodu oceňování nehmotného majetku, přičemž upřesnil, že podle ní slabý výkon Banco Popular naznačuje možné znehodnocení nehmotných aktiv. Navrhovatelé v kasačním opravném prostředku tato posouzení zpochybňují a dovolávají se údajné spekulativní povahy posledně uvedeného konstatování, přičemž vycházejí ze skutečností, které nastaly po řešení krize. Z toho vyplývá, že i zde navrhovatelé navrhují, aby Soudní dvůr provedl nové posouzení skutkového stavu, což představuje návrh nepřípustný ve fázi kasačního opravného prostředku.

279 Z toho vyplývá, že třetí výtku je třeba zamítnout jako nepřípustnou.

4) Ke čtvrté výtce

280 Pokud jde o rozpětí hodnot použité v ocenění 2, z bodů 395 až 400 napadeného rozsudku vyplývá, že podle údajů poskytnutých společností Deloitte byl rozdíl mezi hodnotami použitými pro jednotlivé scénáře odůvodněn metodou použitou v tomto ocenění v souladu s čl. 2 odst. 3 návrhu regulačních technických norem.

281 I když navrhovatelé v kasačním opravném prostředku tvrdí, že zvolené rozpětí bylo příliš velké na to, aby mohlo být považováno za obezřetné, poctivé a realistické, uznávají, že zvolená metoda ocenění je v souladu s tímto ustanovením. Tudíž znovu žádají Soudní dvůr, aby provedl nové posouzení skutkového stavu, což představuje návrh nepřípustný ve fázi kasačního opravného prostředku.

282 Čtvrtá výtka je tudíž nepřípustná.

5) K páté výtce

283 Pátou výtkou navrhovatelé tvrdí, že Tribunál v bodech 404 až 409 napadeného rozsudku nesprávně odmítl jejich argumentaci, podle níž existuje rozpor mezi hodnotou aktiv zohledněnou v ocenění 2, která se pohybovala v rozmezí od 1,3 miliardy eur do minus 8,2 miliardy eur, a oceněním 1, jakož i posouzením ECB, které se týkalo selhání nebo pravděpodobného selhání Banco Popular a které vedlo k závěru o solventnosti společnosti Banco Popular.

284 Zaprvé v podstatě tvrdí, že okolnost, že jak SRB, tak společnost Deloitte provedly ocenění Banco Popular, stačí sama o sobě k tomu, aby byla ocenění 1 a 2 srovnatelná, a to bez ohledu na jejich rozdíly, pokud jde o sledovaný cíl a jejich právní základ.

285 Nicméně Tribunál měl v bodě 406 napadeného rozsudku právem za to, že rozdílné cíle sledované oceněním 1 a oceněním 2 znamenají, že uvedená ocenění vycházejí z rozdílných kritérií posuzování, jež jsou definována v návrhu technických regulačních norem EBA. Tribunál konkrétně připomněl, že podle uvedeného návrhu technických regulačních norem EBA má ocenění 1 především určit, zda celková hodnota prvků aktiv subjektu překračuje hodnotu jeho prvků pasiv, jinými slovy, zda je tento subjekt solventní z pohledu rozvahy, zatímco ocenění 2 se musí opírat o ekonomickou hodnotu subjektu, nikoli o jeho hodnotu účetní.

286 S ohledem na tyto rozdíly mohl Tribunál odmítnout argument vycházející z údajného rozporu mezi těmito oceněními, aniž se dopustil nesprávného právního posouzení.

287 Zadruhé s ohledem na úvahy uvedené v bodě 264 tohoto rozsudku Tribunál právem rozhodl, že posouzení ECB, které se týkalo selhání nebo pravděpodobného selhání Banco Popular, způsobilo, že se ocenění 1 v rozsahu, v němž se týkalo téže situace, stalo irelevantním.

288 Pokud jde zatřetí o údajné rozpory mezi oceněním 2 a uvedeným posouzením ECB, navrhovatelé nezpochybňují závěr uvedený v bodě 409 napadeného rozsudku, podle kterého v ocenění 2 musí být brána v úvahu ekonomická hodnota společnosti Banco Popular, a nikoli účetní hodnota této společnosti, což vylučuje existenci zjevného rozporu mezi negativní hospodářskou hodnotou zohledněnou v tomto ocenění a konstatováním obsaženým zejména v uvedeném posouzení ECB, podle kterého byla společnost Banco Popular solventní.

289 Kromě toho při neexistenci jakéhokoliv upřesnění, pokud jde o údajné rozpory týkající se výpočtu neproduktivních aktiv, nemůže argument vycházející z takových rozporů dostačovat k prokázání nesprávného právního posouzení ze strany Tribunálu.

290 Z toho vyplývá, že pátá výtka, a tudíž první část druhého důvodu kasačního opravného prostředku musí být zamítnuty jako neopodstatněné.

2. Ke druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku, která vychází z porušení čl. 20 odst. 5 nařízení o SRM

291 V rámci druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelé Tribunálu vytýkají, že se v rámci přezkumu souladu ocenění 1 a 2 s čl. 20 odst. 5 nařízení o SRM dopustil několika nesprávných právních posouzení.

a) Argumentace účastníků řízení

292 Navrhovatelé zaprvé tvrdí, že na rozdíl od toho, co Tribunál rozhodl v bodech 292 a 293 napadeného rozsudku, musí analýzu stanovenou v čl. 20 odst. 5 písm. a) nařízení o SRM provést nezávislá osoba, a nikoli SRB. Zadruhé měl Tribunál v bodě 298 napadeného rozsudku nesprávně konstatovat, že navrhovatelé nepředložili argumenty ohledně čl. 20 odst. 5 písm. c) tohoto nařízení, ačkoli v replice v prvním stupni tvrdili, že tato ocenění neanalyzovala cíl sledovaný posledně uvedeným ustanovením. Zatřetí Tribunál bez jakéhokoli důkazu nebo odůvodnění v bodech 299 a 301 napadeného rozsudku rozhodl, že ocenění 2 zahrnuje analýzu stanovenou v čl. 20 odst. 5 písm. b), f) a g) uvedeného nařízení.

293 Společnost Banco Santander namítá nepřípustnost druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku, jelikož se navrhovatelé omezují na opakování argumentů, které již uplatnili před Tribunálem. Každopádně tato část je neopodstatněná.

294 Komise, SRB a Španělské království tvrdí, že druhá část tohoto důvodu kasačního opravného prostředku není opodstatněná.

b) Závěry Soudního dvora

1) K přípustnosti

295 Pokud jde o námitku nepřípustnosti uplatněnou společností Banco Santander, je třeba uvést, že druhou částí druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelé zpochybňují výklad čl. 20 odst. 5 nařízení o SRM provedený Tribunálem, přičemž upřesňují kritizované body napadeného rozsudku a argumenty, na nichž je kritika založena. Druhou část tohoto důvodu kasačního opravného prostředku tedy nelze prohlásit za nepřípustnou v plném rozsahu.

296 Pokud však jde o třetí výtku uplatněnou na podporu této části, Tribunál na základě sporného programu řešení krize a zprávy společnosti Deloitte konstatoval, že posledně uvedená společnost pro účely své analýzy zohlednila cíle stanovené v čl. 20 odst. 5 písm. b), f) a g) uvedeného nařízení. Když se nyní navrhovatelé dovolávají neexistence analýzy těchto cílů v ocenění 2, zpochybňují skutková posouzení Tribunálu, avšak nedovolávají se zkreslení skutkového stavu. Třetí výtka druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku je tedy nepřípustná.

2) K věci samé

297 Pokud jde o první výtku, je třeba připomenout, že čl. 20 odst. 5 nařízení o SRM upřesňuje cíle, které musí sledovat ocenění aktiv a závazků stanovené v čl. 20 odst. 1 nařízení o SRM. I když posledně uvedené ustanovení stanoví, že toto ocenění musí provést osoba nezávislá na jakémkoli veřejném orgánu, včetně SRB a vnitrostátního orgánu příslušného k řešení krize, jakož i na dotčeném subjektu, čl. 20 odst. 3 uvedeného nařízení výslovně stanoví, že SRB může provést prozatímní ocenění aktiv a závazků, pokud nezávislé ocenění není možné.

298 Tribunál tedy v bodech 292 a 293 napadeného rozsudku právem rozhodl, že analýzu cíle stanoveného v čl. 20 odst. 5 písm. a) nařízení o SRM nemusí vždy provést nezávislý znalec.

299 První výtka druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku tedy není opodstatněná.

300 Pokud jde o druhou výtku, je pravda, že navrhovatelé správně zpochybňují správnost konstatování obsaženého v bodě 298 napadeného rozsudku, podle kterého v žalobě a v replice v prvním stupni neuvedli konkrétní argument týkající se cíle uvedeného v čl. 20 odst. 5 písm. c) nařízení o SRM. V replice se totiž skutečně dovolávali neexistence ocenění s ohledem na tento cíl.

301 Nic to však nemění na tom, jak uvedla generální advokátka v bodě 48 stanoviska, že Tribunál přesto mohl, aniž se dopustil nesprávného právního posouzení, v bodech 302 a 303 napadeného rozsudku rozhodnout, že ocenění 1 bylo v souladu s ustanoveními nařízení o SRM, a to na základě čl. 20 odst. 10 a 11 tohoto nařízení.

302 V tomto ohledu je třeba uvést, že čl. 20 odst. 10 uvedeného nařízení upřesňuje, že v naléhavých případech musí být některé požadavky na ocenění dodrženy, ale další požadavky musí být splněny pouze v přiměřeně proveditelném rozsahu. V rámci těchto dvou typů požadavků přitom uvedené ustanovení nezmiňuje analýzu cílů ocenění uvedených v čl. 20 odst. 5 téhož nařízení.

303 Mimoto článek 20 odst. 11 nařízení o SRM výslovně stanoví, že ocenění, které nesplňuje všechny požadavky stanovené v odstavcích 1 a 4 až 9, se považuje za prozatímní, dokud nezávislá osoba neprovede ocenění, které je s uvedenými požadavky plně v souladu. Podle čl. 20 odst. 13 uvedeného nařízení přitom takové prozatímní ocenění představuje platný základ pro rozhodování SRB o opatřeních k řešení krize. Údajné nezohlednění cíle uvedeného v čl. 20 odst. 5 písm. c) téhož nařízení nemá za následek protiprávnost ocenění, ale pouze to, že musí být považováno za prozatímní.

304 Druhá výtka druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku je tudíž neúčinná.

305 Z toho vyplývá, že druhá část druhého důvodu kasačního opravného prostředku je zčásti nepřípustná a zčásti neopodstatněná.

3. Ke třetí části druhého důvodu kasačního opravného prostředku, která vychází z porušení čl. 20 odst. 7 a 9 nařízení o SRM

306 Třetí částí druhého důvodu kasačního opravného prostředku se navrhovatelé dovolávají porušení čl. 20 odst. 7 a 9 nařízení o SRM. Tato část se dělí na dvě výtky.

a) Argumentace účastníků řízení

307 První výtkou navrhovatelé tvrdí, že Tribunál v bodech 417 a 418 napadeného rozsudku porušil čl. 20 odst. 7 nařízení o SRM, když rozhodl, že nedostatky v účetních dokladech uvedené v ocenění 2 nejsou relevantní, protože jsou obsaženy v části zprávy věnované analýze scénáře likvidace. Avšak ocenění 2 na základě téhož ustanovení přesně vyhodnotilo, zda by s investory bylo v případě likvidace zacházeno lépe či hůře.

308 V rámci druhé výtky vycházející z porušení čl. 20 odst. 9 uvedeného nařízení navrhovatelé tvrdí, že Tribunál porušil samotné znění tohoto ustanovení, když v bodech 421 až 423 uvedeného rozsudku rozhodl, že otázka zacházení s různými kategoriemi akcionářů a věřitelů v případě likvidace nespadá do ocenění 2, ale do ocenění 3.

309 Podle společnosti Banco Santander je třetí část druhého důvodu kasačního opravného prostředku nepřípustná z důvodu, že se navrhovatelé omezují na opakování argumentů, které již uplatnili před Tribunálem. Každopádně tato část druhého důvodu kasačního opravného prostředku je neopodstatněná.

310 Komise, SRB a Španělské království mají za to, že třetí část tohoto důvodu kasačního opravného prostředku je neopodstatněná.

b) Závěry Soudního dvora

311 Pokud jde o námitku nepřípustnosti, je třeba uvést, že v rámci třetí části druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelé tvrdí, že Tribunál v bodech 417 a 418, jakož i v bodech 421 až 423 napadeného rozsudku neprávem zamítl několik výtek zpochybňujících soulad ocenění 2 s čl. 20 odst. 7 a 9 nařízení o SRM.

312 V rozporu s tvrzením Banco Santander se navrhovatelé neomezili na opakování argumentace vznesené v prvním stupni, takže jejich argumenty jsou přípustné.

313 Třetí část druhého důvodu kasačního opravného prostředku však musí být zamítnuta jako neúčinná.

314 Pokud jde o první výtku této části vycházející z porušení čl. 20 odst. 7 nařízení o SRM, je třeba uvést, že kritizované body napadeného rozsudku spadají do přezkumu Tribunálu týkajícího se argumentace navrhovatelů, podle níž ocenění 2 mělo být doplněno aktualizovanou rozvahou a zprávou o finanční situaci každého subjektu tvořícího skupinu Banco Popular.

315 K odmítnutí této argumentace přitom Tribunál v bodech 416 až 419 napadeného rozsudku vycházel pouze pro doplnění z irelevance dokumentů, které mu byly předloženy. V bodě 415 uvedeného rozsudku totiž Tribunál již uvedl, že takový požadavek nevyplývá z čl. 20 odst. 7 tohoto nařízení. Kromě toho v bodě 414 téhož rozsudku připomněl, že podle čl. 20 odst. 10 uvedeného nařízení musí takové prozatímní ocenění, jako je ocenění 2, splňovat požadavky čl. 20 odst. 7 a 9 téhož nařízení pouze tehdy, je-li to za daných okolností přiměřeně proveditelné.

316 Tyto úvahy, které navrhovatelé v rámci kasačního opravného prostředku nezpochybňují, právně dostačujícím způsobem odůvodňují odmítnutí jejich argumentu vycházejícího z porušení čl. 20 odst. 7 nařízení o SRM.

317 Pokud jde o druhou výtku třetí části druhého důvodu kasačního opravného prostředku, vycházející z porušení čl. 20 odst. 9 nařízení o SRM, navrhovatelé se omezují na kritiku bodů 421 až 423 napadeného rozsudku v rozsahu, v němž měl Tribunál v těchto bodech za to, že otázka zacházení s různými kategoriemi akcionářů a věřitelů ve scénáři likvidace nespadá do ocenění 2, ale do ocenění 3.

318 Z bodů 420, 421 a 423 *in fine* uvedeného rozsudku však vyplývá, že Tribunál při odmítnutí jejich argumentu vycházejícího z porušení čl. 20 odst. 9 nařízení o SRM vycházel rovněž z konstatování, že ocenění 2 dodrželo požadavky vyplývající z tohoto ustanovení v rozsahu, v němž to bylo za daných okolností přiměřeně proveditelné v souladu s čl. 20 odst. 10 uvedeného nařízení. Navrhovatelé přitom toto zjištění nezpochybňují, takže druhá výtka je rovněž irelevantní.

319 Třetí část druhého důvodu kasačního opravného prostředku je proto třeba zamítnout.

4. Ke čtvrté části druhého důvodu kasačního opravného prostředku, která vychází z porušení čl. 20 odst. 10 a 11 nařízení o SRM

a) Argumentace účastníků řízení

320 Ve čtvrté části druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelé tvrdí, že Tribunál porušil čl. 20 odst. 10 a 11 nařízení o SRM tím, že v bodech 277 až 284 napadeného rozsudku rozhodl, že nepřijetí konečného následného ocenění nemůže mít vliv na platnost sporného programu řešení krize.

321 Podle čl. 20 odst. 13 uvedeného nařízení totiž musí být prozatímní ocenění provedeno v souladu s odstavci 10 a 11 uvedeného článku, aby představovalo platný základ pro rozhodnutí o opatřeních k řešení krize, a to před řešením krize. Z článku 20 odst. 11 uvedeného nařízení přitom vyplývá, že po prozatímním ocenění musí následovat konečné následné ocenění. V opačném případě by byl požadavek provést konečné ocenění zbaven významu.

322 Kromě toho, ačkoli na základě čl. 20 odst. 10 nařízení o SRM musí být požadavky stanovené v odstavcích 1, 7 a 9 tohoto článku dodrženy pouze, pokud je to za daných okolností přiměřeně proveditelné, toto ustanovení výslovně nezbavuje SRB povinnosti dodržovat požadavky vyplývající z čl. 20 odst. 5 uvedeného nařízení. V této souvislosti navrhovatelé dodávají, že Tribunál v bodech 283 a 284 napadeného rozsudku nesprávně odmítl jejich tvrzení, že odmítnutí přijmout konečná ocenění potvrzuje nesprávnost prozatímních verzí uvedených ocenění.

323 Komise, SRB, Španělské království a Banco Santander zpochybňují opodstatněnost této argumentace.

b) Závěry Soudního dvora

324 Ve čtvrté části druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelé kritizují body 277 až 284 napadeného rozsudku z důvodu, že podle nich může prozatímní ocenění představovat platný základ pro rozhodnutí o opatřeních k řešení krize pouze tehdy, pokud po něm následuje konečné následné ocenění.

325 V tomto ohledu je zajisté pravda, že čl. 20 odst. 13 nařízení o SRM se týká prozatímních ocenění prováděných „v souladu s odstavci 10 a 11 [uvedeného článku]“, což naznačuje, že prozatímní ocenění musí splňovat podmínky stanovené v odstavci 10 a 11 uvedeného článku, aby mohlo představovat platný základ pro účely přijetí opatření k řešení krize. Článek 20 odst. 11 uvedeného nařízení však stanoví, že ocenění, které nesplňuje všechny požadavky stanovené v odstavcích 1 a 4 až 9 tohoto článku, se považuje za prozatímní, „dokud nezávislá osoba […] neprovede […] konečné následné ocenění […] jakmile je to uskutečnitelné“. Ze samotného znění, zejména z použití spojky „jakmile“, vyplývá, že provedení konečného následného ocenění není podmínkou pro to, aby ocenění mohlo být považováno za prozatímní.

326 Navrhovatelé nesprávně tvrdí, že tento výklad může zbavit konečné následné ocenění stanovené v čl. 20 odst. 11 nařízení o SRM veškerého užitečného účinku. Podle tohoto ustanovení je totiž jeho cílem jednak zajistit, aby veškeré ztráty vzniklé dotyčnému subjektu byly plně zaúčtovány

v jeho účetnictví, a jednak poskytnout informace umožňující přijmout rozhodnutí o zvýšení hodnoty pohledávek nebo o zvýšení hodnoty zaplaceného protiplnění podle čl. 20 odst. 12 tohoto nařízení.

327 Vzhledem k tomu, že ke konečnému následnému ocenění dochází s ohledem na tento cíl nutně po přijetí schválení programu řešení krize, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury se musí legalita unijního aktu posuzovat podle skutkových a právních okolností existujících k datu, kdy byl akt přijat (viz rozsudek ze dne 3. září 2015, Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Komise, C-398/13 P, EU:C:2015:535, bod 22, jakož i citovaná judikatura).

328 Tribunál se tudíž nedopustil nesprávného právního posouzení, když v bodech 277 až 284 napadeného rozsudku rozhodl, že nepřijetí konečného následného ocenění nemůže mít vliv na platnost sporného programu řešení krize.

329 Pokud jde o tvrzení, že odmítnutí přijmout konečné následné ocenění potvrzuje nesprávnost prozatímních verzí, Tribunál právem uvedl, že toto tvrzení je čistě spekulativní a v každém případě nezpochybňuje neexistenci konečného následného ocenění, ale ocenění 2.

330 Kromě toho, i když navrhovatelé poznamenávají, že čl. 20 odst. 10 nařízení o SRM se netýká požadavků vyplývajících z odstavce 5 uvedeného článku, je třeba uvést, že tento argument se vztahuje k nesprávným právním posouzením uplatněným v rámci druhé výtky druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku a musí být odmítnut ze stejných důvodů, jako jsou důvody uvedené v bodech 300 až 303 tohoto rozsudku.

331 Z toho vyplývá, že čtvrtá část tohoto důvodu kasačního opravného prostředku je neopodstatněná.

G. Ke třetímu důvodu kasačního opravného prostředku, který se týká návrhu na náhradu škody spojeného se zrušením sporného programu řešení krize a rozhodnutí 2017/1246

332 V rámci třetího důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelé tvrdí, že Tribunál v bodech 590 a 591 napadeného rozsudku neprávem zamítl jejich návrh na náhradu škody spojený se zrušením sporného programu řešení krize a rozhodnutí 2017/1246.

333 Jak uvedla generální advokátka v bodě 60 stanoviska, navrhovatelé se v tomto ohledu omezují na identifikaci kritizovaných bodů napadeného rozsudku a na to, že trvají na svých argumentech týkajících se protiprávnosti uvedených rozhodnutí, jakož i na svém návrhu na náhradu škody založeném na této protiprávnosti, avšak neupřesňují údajné nesprávné právní posouzení ze strany Tribunálu.

334 Přitom v souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora připomenutou v bodě 140 tohoto rozsudku, kasační opravný prostředek musí přesně uvádět kritizované části rozsudku nebo usnesení, jehož zrušení je požadováno, jakož i právní argumenty, které tento návrh konkrétně podporují, jinak je kasační opravný prostředek nebo předmětný důvod nepřípustný.

335 Za těchto podmínek je na místě prohlásit třetí důvod kasačního opravného prostředku za nepřípustný.

H. K první části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku, která vychází z porušení povinnosti zachování důvěrnosti

336 V rámci první části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelé tvrdí, že se Tribunál v rámci přezkumu jejich žaloby na určení mimosmluvní odpovědnosti z důvodu porušení povinnosti zachování důvěrnosti dopustil nesprávného právního posouzení při výkladu článku 339 SFEU, jakož i článků 88 a 91 nařízení o SRM, ve spojení s bodem 116 jeho odůvodnění. Tato část se v podstatě dělí na osm výtek.

1. Argumentace účastníků řízení

337 Navrhovatelé zaprvé tvrdí, že Tribunál porušil požadavky řádné péče a obezřetnosti vyplývající z článků 88 a 91 nařízení o SRM ve spojení s bodem 116 jeho odůvodnění, jakož i z článku 339 SFEU, když v bodech 613 a 616 až 618 napadeného rozsudku rozhodl, že předsedkyně SRB při rozhovoru, který poskytla televiznímu kanálu Bloomberg, neporušila zásadu důvěrnosti, ani povinnost zachovávat profesní tajemství. Při tomto rozhovoru totiž potvrdila, že SRB dohlíží na Banco Popular, v rozporu s tím, co by učinil běžně obezřetný a s řádnou péčí postupující správní orgán.

338 S ohledem na bod 116 odůvodnění nařízení o SRM je přitom třeba vycházet ze zásady, že pouhé konstatování, že SRB posuzuje určitý subjekt, by mohlo mít na tento subjekt negativní dopad. V tomto ohledu mají navrhovatelé za to, že předchozí výskyt negativních zmínek v tisku týkajících se Banco Popular, nejenže nezprošťuje SRB odpovědnosti, ale měl jej vést k mimořádné obezřetnosti ve vztahu ke všem zmínkám o Banco Popular. Kromě toho byly výroky učiněné v uvedeném rozhovoru na trhu vyloženy jako signál, že by mohlo být přijato opatření k řešení krize.

339 Zadruhé se v podstatě dovolávají použití odlišných právních kritérií. V rámci přezkumu odpovědnosti SRB Tribunál v bodech 615 a 616 napadeného rozsudku omezil působnost bodu 116 odůvodnění nařízení o SRM na situace, kdy bylo konkrétně zjištěno, že banka bude předmětem postupu řešení krize. Naproti tomu v rámci přezkumu týkajícího se práva být vyslechnut, který je uveden v bodech 485 až 488 uvedeného rozsudku, měl Tribunál za to, že pouhé sdělení informací o skutečnosti, že subjekt je v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné, může mít negativní účinky.

340 Zatřetí Tribunál v bodech 613 a 616 uvedeného rozsudku minimalizoval význam dopadu prohlášení předsedkyně SRB na situaci Banco Popular, když tato prohlášení porovnal s předchozím článkem deníku El Confidencial ze dne 15. května 2017, který uváděl, že Banco Popular byla předmětem kontroly ze strany ECB. Přezkum ze strany ECB jakožto orgánu dohledu nad bankovním sektorem, který je zmíněn v tomto novinovém článku, však není nijak srovnatelný s dohledem vykonávaným ze strany SRB. Mimoto ani zveřejnění článku v nefinančním tisku není srovnatelné s prohlášeními předsedkyně SRB ve vysílání televizního kanálu Bloomberg. Kromě toho na rozdíl od data uvedených prohlášení se datum zveřejnění novinového článku ze dne 15. května 2017 neobjevuje v žádném úředním dokumentu jako datum, k němuž by byly konstatovány úniky vkladů nebo propad cen.

341 Pokud jde začtvrté o novinový článek zveřejněný agenturou Reuters dne 31. května 2017, navrhovatelé tvrdí, že na rozdíl od toho, co Tribunál konstatoval v bodě 625 napadeného rozsudku, únik interních informací v tomto článku naznačoval, že společnost Banco Popular bude předmětem opatření k řešení krize, a to navzdory popření obsaženému v pozdější tiskové

zprávě SRB. Pokud jde o úvahy uvedené v bodech 627 až 632 uvedeného rozsudku, tvrdí, že ačkoli jiné novinové články, vydané ve dnech 11. a 15. května 2017 v deníku El Confidencial, již zmínily riziko úpadku společnosti Banco Popular, žádný z těchto článků na rozdíl od uvedeného článku zveřejněného agenturou Reuters nezmínil unijní zdroje. V každém případě Tribunál pomíjí skutečnost, že mezi článkem zveřejněným agenturou Reuters ze dne 31. května 2017 a prohlášeními, která dne 23. května 2017 učinila předsedkyně SRB, byla vytvořena vazba, což mělo vést ke všeobecné panice na trhu.

342 Zapáté navrhovatelé tvrdí, že bod 116 odůvodnění a článek 88 nařízení o SRM stanoví vyvratitelnou domněnku ohledně příčinné souvislosti mezi prohlášeními, úniky informací a jinými sděleními veřejnosti učiněnými v rozporu s povinností zachování důvěrnosti na jedné straně a způsobenou újmou na straně druhé. V případě porušení této povinnosti by bylo důkazní břemeno obráceno a bylo by na orgánech Unie, aby prokázaly neexistenci takové vazby. V bodech 636 až 641 napadeného rozsudku se přitom Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když tuto domněnku nezohlednil.

343 Zašesté tvrdí, že oba interní e-maily týkající se možného úniku informací ze dne 10. a 18. srpna 2017, které předložili Tribunálu, prokazují, že SRB nezavedl žádný účinný automatický mechanismus kontroly či varování, pokud jde o takové úniky a prohlášení jeho předsedkyně. Na rozdíl od toho, co Tribunál rozhodl v bodech 644 a 645 napadeného rozsudku, je neexistence takového mechanismu relevantní pro posouzení porušení povinnosti zachování důvěrnosti.

344 Zasedmé se Tribunál v bodech 609 a 610 napadeného rozsudku nesprávně nevyjádřil k jejich argumentům týkajícím se úniku informací směrem ke španělským správním orgánům, které měly člena v SRB.

345 Na osmém a posledním místě navrhovatelé vytýkají Tribunálu, že v bodech 647 až 651 napadeného rozsudku zamítl jejich výtku týkající se údajného pasivního postoje SRB a Komise, protože nevysvětlili, co Komisi a SRB vytýkají, ani neuvedli ustanovení, jejichž porušení uvádějí, a že pokud odkazují na argumenty uvedené v žalobě na neplatnost, byly tyto argumenty již zamítnuty.

346 V bodě 169 písm. ii) a iii) jejich žaloby se však v souvislosti s prohlášeními a úniky informací ze strany SRB a s rozhodovacím procesem dovolávali porušení zásady řádné správy a zásady řádné péče, zásady *nemo auditur*, povinnosti uvést odůvodnění, zásady proporcionality ve vztahu k článku 17 Listiny, jakož i zásady zákazu diskriminace. Uvedené zásady a základní práva mohou vést ke vzniku mimosmluvní odpovědnosti SRB a Komise za porušení článku 88 nařízení o SRM, jakož i za nedostatek péče a obezřetnosti při provádění článku 18 uvedeného nařízení v rozsahu, v němž přijaly opatření k řešení krize vůči Banco Popular předčasně a zároveň se dopustily řady protiprávních opomenutí a jednání, která způsobila navrhovatelům škodu. Navrhovatelé tvrdí, že na uvedených výtkách trvají a dovolávají se nesprávných právních posouzení uvedených v rámci prvního a druhého důvodu kasačního opravného prostředku.

347 SRB tvrdí, že první část čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku je nepřípustná z důvodu, že se tato část omezuje na opakování argumentů již předložených v prvním stupni. Ze stejných důvodů se Komise dovolává nepřípustnosti osmé výtky vznesené na podporu této části, přičemž tvrdí, že uvedená tvrzení jsou obecná a nepřesná, což protistraně brání v účinné obhajobě.

2. Závěry Soudního dvora

348 Úvodem je třeba poznamenat, že v rozsahu, v němž SRB tvrdí, že se první část čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku omezuje na zopakování argumentů již předložených v prvním stupni, je třeba uvést, že cílem kasačního opravného prostředku je v této části v podstatě zpochybnit opodstatněnost odůvodnění Tribunálu ve vztahu k několika právním otázkám, které mu byly předloženy ohledně porušení povinnosti zachování důvěrnosti ze strany SRB nebo Komise. Kromě toho v rozsahu, v němž tato část obsahuje přesné údaje o kritizovaných bodech napadeného rozsudku, nemůže být prohlášena za nepřípustnou v plném rozsahu.

349 Ve zbývající části se námitky nepřípustnosti omezují na určité výtky uplatněné na podporu první části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku. Je třeba je přezkoumat v rámci analýzy týkající se dotčené výtky.

a) K první a třetí výtce, které vychází z porušení povinnosti zachování důvěrnosti

350 V rámci první až třetí výtky první části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelé v podstatě tvrdí, že body 611 až 618 napadeného rozsudku jsou stiženy nesprávným výkladem a nesprávným uplatněním povinnosti zachování důvěrnosti vyplývající z článku 339 SFEU, jakož i z článků 88 a 91 nařízení o SRM, ve spojení s bodem 116 odůvodnění tohoto nařízení, s ohledem na výroky, které přednesla předsedkyně SRB během rozhovoru, který poskytla televiznímu kanálu Bloomberg dne 23. května 2017.

351 Pokud jde zaprvé o výklad této povinnosti, navrhovatelé Tribunálu vytýkají, že nezohlednil, že pouhý náznak, že SRB dohlíží na určitý subjekt, může tuto povinnost porušit.

352 Podle článku 339 SFEU jsou členové orgánů Unie, jakož i úředníci a jiní zaměstnanci Unie povinni, a to i po skončení funkce, nevyzrazovat takové informace, které jsou profesním tajemstvím, zejména údaje o podnicích, o jejich obchodních stycích nebo o struktuře jejich nákladů.

353 Pokud jde o SRB, čl. 88 odst. 1 nařízení o SRM stanoví, že členové SRB, a zejména zaměstnanci tohoto orgánu podléhají požadavkům profesního tajemství stanoveným v článku 339 SFEU a v příslušných aktech unijních právních předpisů. Za tímto účelem je zejména zakázáno sdělovat jakékoli osobě nebo orgánu důvěrné informace získané při výkonu profesní činnosti, s výjimkou informací podaných v rámci uvedeného výkonu či v souhrnné nebo kolektivní formě, z níž nelze identifikovat dotčené subjekty. Článek 88 odst. 1 nařízení o SRM však sám neupřesňuje, co jsou důvěrné informace.

354 V tomto ohledu bod 116 odůvodnění uvedeného nařízení nejprve upřesňuje, že „informace o obsahu a podrobnostech plánů řešení krize a výsledku posouzení těchto plánů mohou mít dalekosáhlé důsledky, zejména pro dotčené podniky“, a že „[j]e nutné předpokládat, že veškeré informace poskytnuté v souvislosti s rozhodnutím před jeho vydáním, ať již se jedná o to, zda jsou splněny podmínky pro zahájení řešení krize, či o použití konkrétního nástroje nebo opatření v rámci zvoleného postupu, mají dopad na veřejné a soukromé zájmy, jichž se dané kroky dotýkají“.

355 Dále podle tohoto bodu odůvodnění „[n]epříznivý dopad na subjekt může však mít i informace o tom, že [SRB] a vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize se tímto subjektem zabývají“ a že „[j]e proto nezbytné zajistit vhodné mechanismy pro zachování důvěrnosti takových informací“.

356 Konečně uvedený bod odůvodnění upřesňuje takto uvedené informace, a sice „obsah a podrobnosti plánů řešení krize a výsledek posouzení provedeného v této souvislosti“. Tyto informace se přitom stejně jako informace uvedené v bodě 354 tohoto rozsudku týkají opatření k řešení krize.

357 Z toho vyplývá, že pouhá skutečnost, že SRB a vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize posuzují určitý subjekt zejména v rámci nebo s výhledem postupu nebo opatření pro řešení krize, by mohla mít na tento subjekt negativní dopad, a je tedy třeba mít za to, že spadá pod povinnost zachování důvěrnosti stanovené v čl. 88 odst. 1 nařízení o SRM.

358 Body 15 a 89 odůvodnění tohoto nařízení naproti tomu poukazují na úzkou vazbu mezi úkoly v oblasti dohledu svěřenými v rámci jednotného mechanismu dohledu, mimo jiné ECB, a úkolem svěřeným SRB nařízením o SRM. Z toho totiž vyplývá, že s cílem optimalizovat efektivitu jednotného mechanismu dohledu, by měl SRB navíc úzce spolupracovat s ECB a dalšími orgány, které mají pravomoc dohlížet nad subjekty v rámci jednotného mechanismu dohledu, zvláště v případě skupin podléhajících dohledu ze strany ECB na konsolidovaném základě. Za těchto podmínek čl. 30 odst. 2 nařízení o SRM stanoví, že zejména, nikoli však výlučně, SRB a ECB při výkonu svých pravomocí vzájemně úzce spolupracují, zejména ve fázích plánování řešení krize, včasného zásahu a řešení krize, a poskytují si vzájemně veškeré informace, jež jsou nezbytné k plnění jejich úkolů.

359 SRB, stejně jako ECB, je rovněž povinen sledovat vývoj na finančních trzích, a zejména dohlížet nad institucemi, na něž se vztahuje toto nařízení, aby mohl účinně a rychle zasáhnout v případě selhání nebo pravděpodobného selhání úvěrové instituce.

360 Proto nelze pouhou informaci, podle které SRB společně s ECB vykonává dohled nad úvěrovou institucí, a to vedle dalších institucí, na které se vztahuje nařízení o SRM, v zásadě považovat za informaci, na kterou se vztahuje povinnost zachování důvěrnosti stanovená v čl. 88 odst. 1 nařízení o SRM, neexistují-li další skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že SRB jedná v rámci nebo s výhledem postupu či opatření k řešení krize.

361 V projednávané věci z bodů 613, 615 až 617 napadeného rozsudku vyplývá, že Tribunál vycházel právě z úvahy, že se dotčené informace netýkají konkrétní situace dotčeného subjektu nebo nebyly takové povahy, aby mohly tento subjekt spojit s postupem nebo opatřením k řešení krize.

362 Pokud jde o výňatek z rozhovoru citovaný v bodě 612 uvedeného rozsudku, Tribunál v bodech 613, 615 a 616 uvedeného rozsudku uvedl, že uvedená vyjádření mají obecnou platnost, nezmiňují možnost přijetí opatření k řešení krize vůči společnosti Banco Popular, a zejména z nich nelze vyvodit žádný závěr, pokud jde o budoucí uskutečnění takového opatření, a tím méně pokud jde o nástroj k řešení krize, který by mohl SRB použít. Pokud jde o další výňatek citovaný v bodě 617 uvedeného rozsudku, Tribunál se omezil na konstatování, že se posledně uvedený výňatek netýkal konkrétní situace Banco Popular.

363 Za těchto podmínek navrhovatelé v rámci první a třetí výtky nesprávně tvrdí, že Tribunál vycházel z nesprávného výkladu čl. 88 odst. 1 nařízení o SRM ve spojení s bodem 116 jeho odůvodnění.

364 Druhá výtka týkající se údajného rozporu v odůvodnění musí být zamítnuta. Jak v bodech 615 a 616, tak v bodech 485 až 488 napadeného rozsudku se totiž Tribunál v téměř totožném znění zabýval tím, zda dotčené informace mohly odhalit, že by společnost Banco Popular mohla být předmětem postupu řešení krize. Tribunál se tedy při přezkumu případného porušení povinnosti zachování důvěrnosti opřel o totéž právní kritérium.

365 Zadruhé, pokud jde o použití čl. 88 odst. 1 nařízení o SRM ve spojení s bodem 116 jeho odůvodnění, navrhovatelé v podstatě kritizují posouzení výňatku z rozhovoru citovaného v bodě 612 napadeného rozsudku. V tomto výňatku odpověděla předsedkyně SRB na otázku týkající se konkrétně situace společnosti Banco Popular takto:

„Nikdy nehovořím konkrétně o jednotlivých bankách. Na naší radarové obrazovce vidíme několik bank a samozřejmě Banco Popular patří mezi případy, které sledujeme, ale těch případů je více.“ (Well, I am never talking about individual banks. There are more banks than just one on our radar screen and of course, Banco Popular is also a case we are watching but it is not the only one we are watching).

366 Navrhovatelé v podstatě tvrdí, že předsedkyně SRB implicitně odhalila možný postup řešení krize vůči společnosti Banco Popular, když uvedla, že v současné době vykonává nad touto institucí dohled.

367 V tomto ohledu je třeba uvést, že Tribunál v bodě 613 napadeného rozsudku vycházel ze zjištění, že úvahy citované v bodě 612 uvedeného rozsudku a převzaté v bodě 365 tohoto rozsudku, neodkazují na individuální posouzení Banco Popular ze strany SRB s výhledem na postup nebo opatření k řešení krize, ale obecně na dohled „nad“ institucemi, tedy nade všemi institucemi, nad kterými SRB vykonává ve spolupráci s ECB v rámci jednotného mechanismu dohledu.

368 Přitom v rozsahu, v němž se navrhovatelé v tomto ohledu nedovolávají žádného zkreslení, musí být přezkum Soudního dvora v rámci projednávaného kasačního opravného prostředku založen na tomto konstatování Tribunálu.

369 Z toho vyplývá, že s ohledem na konstatování uvedená v bodech 358 až 360 tohoto rozsudku se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 613 napadeného rozsudku uvedl, že informace, že společnost Banco Popular je jakožto úvěrová instituce podléhající jednotnému mechanismu dohledu „sledována“ SRB ve spolupráci s EBC, není důvěrná ve smyslu článku 339 SFEU a článků 88 a 91 nařízení o SRM, s ohledem na bod 116 odůvodnění tohoto nařízení.

370 V této souvislosti navrhovatelé dále tvrdí, že jednak měla být předsedkyně SRB vzhledem k negativnímu mediálnímu pokrytí Banco Popular mimořádně obezřetná a jednak že tvrzení učiněná v rozhovoru poskytnutém televiznímu kanálu Bloomberg dne 23. května 2017 byla na trhu interpretována tak, že svědčila o možném přijetí opatření k řešení bankovní krize vůči uvedené bance.

371 V tomto ohledu stačí uvést, že vzhledem k tomu, že v uvedeném rozhovoru nebyla sdělena důvěrná informace, neumožňují uvedené okolnosti učinit závěr, že předsedkyně SRB porušila povinnost zachování důvěrnosti.

372 První až třetí výtka první části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku musí být tudíž zamítnuty jako neopodstatněné.

b) Ke čtvrté výtce vycházející z údajného úniku interních informací

373 V rámci čtvrté výtky první části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelé tvrdí, že Tribunál nesprávně rozhodl, že článek v tisku zveřejněný agenturou Reuters dne 31. května 2017 nebyl takového charakteru, aby dokládal únik důvěrných informací představující porušení povinnosti zachování důvěrnosti ze strany SRB a Komise.

374 V tomto ohledu z bodů 619 až 633 napadeného rozsudku vyplývá, že Tribunál odmítl porušení této povinnosti z důvodu, že úniky informací uvedené v tomto článku obsahovaly informace, které byly buď SRB vyvráceny, nebo již byly veřejné. Dále v bodech 634 až 643 uvedeného rozsudku konstatoval, že před ním nebylo prokázáno, že tyto úniky informací pocházely od SRB nebo od Komise.

375 V rámci čtvrté výtky první části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku se přitom navrhovatelé omezují na kritiku bodů 625 a 627 až 632 napadeného rozsudku. Tvrdí, že na rozdíl od toho, co Tribunál v těchto bodech rozhodl, interní únik informací uvedených v novinovém článku, který dne 31. května 2017 zveřejnila agentura Reuters, naznačoval, že společnost Banco Popular bude předmětem opatření k řešení krize a že tato informace není veřejná bez ohledu na skutečnost, že jiné články předtím uváděly stejné informace, a to z toho důvodu, že tyto jiné články nezmiňovaly interní zdroje Unie.

376 Navrhovatelé naproti tomu nezpochybňují zjištění uvedená v bodech 634 až 639 napadeného rozsudku, podle nichž před Tribunálem neprokázali, že údajný interní únik informací lze přičíst úředníkovi Komise nebo zaměstnanci SRB.

377 Čtvrtá výtka je neúčinná, jelikož Tribunál mohl na základě posledně uvedených konstatování dospět k závěru, aniž se dopustil nesprávného právního posouzení, že nebylo prokázáno porušení povinnosti zachování důvěrnosti ze strany Komise nebo SRB.

c) K páté až osmé výtce první části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku

378 Pátá a šestá výtka první části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku vycházejí ze zjevně nesprávného výkladu napadeného rozsudku.

379 Ohledně páté výtky je třeba uvést, že v bodech 637 až 641 uvedeného rozsudku se Tribunál nijak nevyjádřil k existenci příčinné souvislosti mezi porušením povinnosti zachování důvěrnosti a způsobenou újmou, ale předběžně zkoumal otázku, zda lze porušení této povinnosti, kdyby bylo prokázáno, přičítat Komisi nebo SRB.

380 Pokud jde o šestou výtku, stačí uvést, že Tribunál v bodech 643 až 645 uvedeného rozsudku rozhodl, že vnitřní šetření je pro posouzení údajně protiprávního jednání, které mělo způsobit škodu uplatňovanou z důvodu sporného programu řešení krize, irelevantní, pokud je provedeno po přijetí tohoto programu. Tribunál se naproti tomu nijak nevyjádřil k relevanci kontrolních nebo výstražných mechanismů, které by vzniku takové škody mohly zabránit.

381 Sedmá výtka zpochybňuje body 609 a 610 napadeného rozsudku. V těchto bodech Tribunál konstatoval, že žalobci kromě rozhovoru předsedkyně SRB ze dne 23. května 2017 a článku agentury Reuters ze dne 31. května 2017 neoznačili jiná údajná prohlášení SRB, která podle nich porušují povinnost zachování důvěrnosti.

382 V kasačním opravném prostředku se navrhovatelé dovolávají „úniku informací“ vůči španělským správním orgánům, které mají v rámci SRB člena, a omezují se na odkazy na body žaloby a repliky v prvním stupni. V kasačním opravném prostředku však neprokázali, že Tribunál zkreslil informace týkající se uvedených úniků obsažené v dané žalobě a replice, když nezohlednil uvedené „úniky informací“ jako prohlášení SRB.

383 Sedmá výtka je tudíž nepřípustná.

384 Pokud jde konečně o osmou výtku, Tribunál v bodech 647 až 650 napadeného rozsudku zamítl výtku vycházející z údajného pasivního postoje SRB a Komise z důvodu, že navrhovatelé nevysvětlili, co jim vytýkají, ani opatření, která měla být přijata, ani ustanovení zakládající povinnost jednat.

385 I když navrhovatelé zpochybňují opodstatněnost těchto úvah, je nutno konstatovat, že jejich argumentace shrnutá v bodě 346 tohoto rozsudku nemůže prokázat, že Tribunál jejich návrh na zahájení řízení zkreslil.

386 S ohledem na předcházející úvahy je první část čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku zčásti nepřípustná a zčásti neopodstatněná.

I. Ke druhé části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku, která se týká existence příčinné souvislosti

387 Druhou částí čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelé tvrdí, že Tribunál v bodech 653 až 674 napadeného rozsudku nesprávně konstatoval, že neexistuje příčinná souvislost mezi údajným porušením důvěrnosti a krizí likvidity společnosti Banco Popular.

388 V tomto ohledu stačí uvést, že Tribunál přezkoumal údajnou existenci příčinné souvislosti pouze podpůrně poté, co dospěl k závěru, že nedošlo k porušení povinnosti zachování důvěrnosti. Kromě toho z analýzy první části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku vyplývá, že všechny argumenty zpochybňující tento závěr Tribunálu musí být odmítnuty.

389 Druhá část čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku je tudíž neúčinná.

J. Ke třetí části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku týkající se návrhu na náhradu škody

390 Ve třetí části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelé tvrdí, že Tribunál v bodech 678 až 698 napadeného rozsudku neprávem odmítl jejich návrh na náhradu škody související se zrušením ocenění 2 jako nepřípustné.

391 V tomto ohledu je třeba uvést, že tento návrh směřoval jednak ke zrušení ocenění 2 bez ohledu na případné zrušení sporného programu řešení krize a rozhodnutí 2017/1246 a jednak k získání náhrady škody v souvislosti s tímto oceněním.

392 Pokud jde o první bod návrhu, je třeba připomenout, že čl. 20 odst. 15 nařízení o SRM stanoví, že ocenění, jako je ocenění 2, je nedílnou součástí programu řešení krize, přičemž výslovně uvádí, že takové ocenění nemůže podléhat soudnímu přezkumu, ale může být přezkoumáno soudem jen společně s rozhodnutím SRB. Toto ustanovení odráží ustálenou judikaturu týkající se působnosti

článku 263 SFEU, podle níž mezitímní opatření, která slouží k přípravě konečného rozhodnutí, nemají sama o sobě závazné právní účinky, a tudíž nemohou být předmětem žaloby na neplatnost odlišné od žaloby proti konečnému rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. května 2021, ABLV Bank a další v. ECB, C-551/19 P a C-552/19 P, EU:C:2021:369, bod 39, jakož i citovaná judikatura).

393 Tribunál se tedy nedopustil nesprávného právního posouzení, když odmítl tento první bod návrhu jako nepřípustný.

394 Pokud jde o druhý bod návrhu, jak uvedla generální advokátka v bodě 86 stanoviska, Tribunál jej právem odmítl jako nepřípustný. Z bodů 689 až 698 napadeného rozsudku totiž vyplývá, že Tribunál měl za to, že žaloba v prvním stupni neumožňuje pochopit právní základ tohoto návrhu na náhradu škody vzneseného v rámci zpochybnění ocenění 2, jelikož neexistuje žádná srozumitelná souvislost mezi dovolávanými ustanoveními unijního práva a požadovanou náhradou.

395 Ani argumentace uplatněná na podporu kasačního opravného prostředku přitom neumožňuje pochopit právní základ tohoto návrhového žádání.

396 Tribunál tedy právem odmítl tento druhý bod návrhu jako nepřípustný.

397 Z toho plyne, že třetí část čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku musí být zamítnuta.

398 Vzhledem k tomu, že všechny důvody vznesené navrhovateli na podporu kasačního opravného prostředku byly zamítnuty, je třeba zamítnout kasační opravný prostředek v plném rozsahu.

K nákladům řízení

399 Podle čl. 184 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora rozhodne Soudní dvůr o nákladech řízení, není-li kasační opravný prostředek opodstatněný.

400 Článek 138 odst. 1 tohoto jednacího řádu, který se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě jeho čl. 184 odst. 1, stanoví, že účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, se uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

401 Vzhledem k tomu, že Komise, SRB a Banco Santander požadovaly náhradu nákladů řízení a navrhovatelé neměli ve věci úspěch, je důvodné rozhodnout, že posledně uvedené ponesou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Komisí, SRB a Banco Santander.

402 Podle čl. 140 odst. 1 jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě čl. 184 odst. 1 jednacího řádu, členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení.

403 Španělské království proto ponese vlastní náklady.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

1) **Kasační opravný prostředek se zamítá.**

2) **Araceli García Fernández, Faustino González Parra, Fernando Luis Treviño de Las Cuevas, Juan Antonio Galán Alcázar, Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera, společnost Macon SA, Marta Espejel García, společnost Memphis Investments Ltd, Pedro Alcántara de la Herrán Matorras, Pedro José de Jesús Benito Trebbau López, Pedro Regalado Cuadrado Martínez a María Rosario Mari Juan Domingo ponesou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí, Jednotným výborem pro řešení krizí (SRB) a společností Banco Santander SA.**

3) **Španělské království ponese vlastní náklady.**

Podpisy